

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ANİ HİRSİZLARI

Çeviri: Esmâ Fethiye Güçlü

DARREN SIMPSON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Gümüş Romanlar | 55

Proje Editörü | Merve Okçu
Editör | Şeyma Ye
Çeviri | Esmâ Fethiye Güçlü
Kapak İllüstrasyon | Matt Saunders
Kapak Uygulama | Erdi Demir
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Eylül 2021
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 5338

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-4228-9

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Melisa Matbaacılık
Adres | Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 8
Davutpaşa / İstanbul
Tel | (0212) 501 97 57 / **Sertifika No |** 45099

© Usborne Publishing Limited, 2021. (Kapak illüstrasyon)

©The Memory Thieves, Darren Simpson. 2021 yılında Usborne tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ANI HIRSIZLARI

DARREN SIMPSON

● genctimas.com ●

DARREN SIMPSON

Darren Simpson, ailesiyle birlikte İngiltere’de yaşıyor. Yetişkinler için yazdığı birçok öyküsü var. *Anı Hırsızları*, *Çöpçüler* kitabıyla gençlik edebiyatına giriş yapan yazarın ikinci kitabı.

Diğer kitabı:

- *Çöpçüler*

ANI HIRSIZLARI

Bayan Ferryman da durumu fark etmiş olmalıydı. Dudaklarını büzüp hafif bir iç çekti. “Merak etme, Jonquil, her şey yoluna girecek. Buraya başına gelen kötü şeylerden kurtulabilmek için geldin. Olanları unutup acılarını dindirmek için... öyle değil mi?”

Jonquil burnunu ovuşturup başını salladı.

“Bu konuda sana yardımcı olacağız, söz veriyorum. Ama bizim sana yardım edebilmemiz için senin de bize yardımcı olman, olanları geride bırakman gerekiyor.” Arkasını dönüp saati öğüten çekmeceye baktı. “Yani zamanı, kimliğini, her şeyi geride bırakmalısın. Bunu yapmaya hazır mısın?”

Acı çeken herkese.

TEDAVİNİN A EVRESİ

UZUN KEMİKLER

Cyan büyük, eğri bir kaburga kemiğine yaslanarak oturdu. Etrafı kemiklerle çevriliydi. Bir balinanın kumlara saplanmış, sararmış iskeletinin ortasındaydı. Kırıışık üniforması kum tepelerinin arasında, ıssız bir kumsala vurmuş yeşil bir şişe gibi göze çarpıyordu.

Çantasından bir kitap çıkardı. Kaldığı sayfayı bularak ayracı eline aldı ve kitabını okumaya başladı. Havadaki uğultuyu duyduğunda sadece birkaç sayfa okumuştı.

Gözlüklerinin üzerine düşen beyaz saçlarını geriye atıp ayağa kalktı ve kaburga kemiklerinin arasından etrafa baktı. Karşısında, kayalıklardan ve kuma saplanmış paslı gemi enkazlarından oluşan bir manzara vardı. Geriye kalan her yer, sağı solu birkaç tutam otlak kaplı kum tepelikleriyle doluydu.

Gözlerini yukarı çevirince sesin nereden geldiğini anladı. Güneyden gelen turuncu bir ışık, gökyüzünde ilerleyerek sığınağa doğru yol alıyordu. Bulutların arasında gürültülü, keskin pervaneleri hızla dönen bir helikopter gözüktü. Helikopterin altındaki ışıklar bulutlarla kaplı gökyüzünde yanıp sönüyordu.

Tam o sırada, Cyan'ın pantolonunun cebinden boğuk bir bip sesi geldi. Elini cebine götürüp kapaklı, gümüş madalyo-

nunu çıkardı. Bir zincirle pantolonuna takılmış madalyonun kapağını açıp ekranda yazan mesajı okudu.

Bayan Ferryman'ın ofisine. ACİL.

Cyan iç çekip ayrıacı tekrar kitabının içine yerleştirdi. Çantasını yerden alırken balinanın kaburga kemiğinden bir parça kum döküldü. O sırada gözüne bir şey çarptı. Durup dizlerinin üzerine çöktü ve kemiğin üzerindeki kumları biraz daha temizledi.

Kemiğin alt tarafında bir şeyler yazılıydı. İncecik kelimeler, dikkatle ve iyice bastırılarak kazınmıştı.

*anı hırsızlarını kandırmanın en iyi yolu
yeşil ve kırmızının arasında; unutma, savaş
S-7270*

Cyan kaşlarını çatı. Kemiklerin arasında bu kadar çok zaman geçirmesine rağmen daha önce bu yazıyı hiç fark etmemişti. Bu kelimeler ve sayılar çok tuhaftı. Aslında yazılanların yarısı kulağa anlamsız geliyordu. Anlamalı olan kelimeler de içinde bir huzursuzluk uyandırmıştı.

*anı hırsızları
unutma, savaş*

Cyan kitabını çantasına koyarken kelimelerin üzerinde düşünmeye başladı. Arkasını dönüp balinanın ikiye ayrılmış

çenesinin arasından geçerek otların yanına park ettiği dört tekerlekli motosikletine bindi.

Koruyucu gözlüklerini takıp kontağı açınca etrafı kaplayan sessizlik motorun yüksek homurtularının arasında kayboldu.

Gaza sonuna kadar basıp kum tepelerinin arasında hızla ilerlemeye başladı. Ceket ve gömleği rüzgârda savruluyor, motosiklet geçtiği yerlerdeki kumları etrafa saçıyordu.

Cyan gideceği yeri karşısında görebiliyordu. Çimenlerle kaplı koydaki yeşil tepeler, kumluk manzaranın tekdüze görüntüsünü biraz olsun değiştiriyordu. Sağ tarafında, yarısı kuma gömülmüş çok sayıda gemi enkazı vardı. Yıkıntıların çevresi sivri kayalıklarla kaplıydı. Yana devrilen gemilerin uzun direkleri yere doğru eğilmişti.

Bulutlar birbirinden uzaklaşıp güneş ışığı gemi enkazlarının üzerine vurunca pasların üzerindeki tuzlar elmas gibi parlamaya başladı. Cyan manzaraya bakıp gülümsedi. Dışlerine vuran tuzlu kumların tadını alabiliyordu. Motoru daha da hızlandırarak bir kum tepesinin üzerinden atladı ve motosiklet yere sert bir şekilde vurduğunda neşeli bir kahkaha attı.

İlerideki iki taş iskele, koyun limanından bir kısaç gibi uzanıyordu. Başkabiryer Sığınağı, koyun iç tarafında bulunuyordu. Sığınak, beyaz betonla inşa edilmiş geniş, yuvarlak pencere, küp şeklinde bir yapıydı.

Cyan, doğu tarafında kalan iskelenin ucundaki deniz fenerini geçti. Fenerin beyaz üzerine boyanmış kalın, siyah çizgileri pul pul olmuştu ve lambası ahşap çıtalarla kapatılmıştı. Bu çıtalar, Cyan kendini bildiğinden beri oradaydı.

İyice hızlanıp kumluk alanı limanın yüksek kıyısına bağlayan taşlık yokuşu çıkmaya başladı. Yokuşun tepesine geldiğinde karşısına çıkan yakın arkadaşı hızla kenara çekildi. Cyan aniden direksiyonu kırıp frene bastıktan sonra arkadaşına gülümsedi. “Ahoy, Teal!”

Teal yüzünü buruşturup ellerini havaya kaldırdı. “Nereye gittiğine biraz dikkat edemez misin, Cyan?”

Cyan kahkaha attı. “Nereye gittiğime sen biraz dikkat edemez misin?”

Teal, hızla çıkardığı ince tel gözlüklerini yeşil ceketiyile temizledikten sonra gözlüklerin ortasına sıkıca dolanmış bandı hafifçe sıktı. “Sen gerçekten adadaki en berbat sürücüsün. Motosikletin her tarafa kum saçıyor.” Gözlüklerini yeniden taktıktan sonra boynunu ve kıvrıcık saçlarını kaşıdı. “Gömleğimde ve saçlarımda... off, *her yerde* kum var!”

“Abartma dostum. Ne zamandır buradasın. Kumlara hâlâ alışamadın mı?”

“Kumlardan nefret ediyorum.”

“Bence onları seviyorsun. Onlar sayesinde şikâyet edecek bir şey bulabiliyorsun.”

“Sen arkadaşım olduğun sürece her zaman şikâyet edecek bir şey bulabilirim, Cyan.”

Cyan parmaklarını şaklattı. “Baksana, gelen helikopteri gördün mü?”

“İniş yaptığını duydum.” Teal omuzlarının üzerinden sığınağın yanındaki hangarı işaret etti. Cyan, hangarın çatısındaki pistte hareketsiz duran parlak helikopteri görebiliyordu.

Teal omuz silkti. “Tıbbi malzeme ya da onun gibi bir şey getirmiştir herhâlde.”

“O tür malzemeler genelde kum botlarıyla geliyor. Bence yeni biri geldi.” Cyan, ceketinin çift çizgili manşetindeki tozu hafifçe vurarak temizledikten sonra cebinden madalyonunu çıkardı. “Bayan Ferryman’ın odasına gitmemi söyleyen bir mesaj aldım. Belki de beni yeni gelen kişiye yardımcı olmam için çağırmışlardır.”

Teal kafasını sağa sola salladı. “Sanmam. Daha geçen gün Pewter adında yeni biri geldi. O kadar sık gelen olmuyor.”

“Bilmem. Her zaman bir şeyleri... unutmak isteyen birileri oluyor sonuçta.” Cyan konuşurken birden yavaşladı ve kemiklere kazınmış kelimeleri düşündü. Kaşlarını çattı.

Teal yeniden kafasını salladı. “Hayırr, bence bugün kimse gelmedi.”

Cyan’ın yüzündeki gülümseme geri döndü. “Kendinden ne kadar da eminsin! Tamam o zaman, gelenin yeni biri olduğu konusunda seninle iddiaya giriyorum.”

“Öyle mi? Nesine?”

“Bu akşamki pudingine.”

Teal biraz düşünüp küçük göbeğini kaşıdı. “Anlaştık. Ama ben senin tatlını yerken sızlanmak yok.”

“Tamamdır. Bir ara, bir yerde görüşürüz!” Cyan başındaki hayali şapkayı çıkarıp selam verdikten sonra limanda ilerleyerek hangarın çift kapısından içeri daldı.

Motosikletini diğer motosikletlerin yanına park edene kadar motorun gürültüsü çelik duvarların arasında yankılanmaya devam etti. Gözlüklerini gidona asıp motosikletten

indi. Burnu içerideki mazotla karışık soğuk metalin kokusuyla doldu.

İki teknisyen, hangarın ortasını kaplayan turuncu bir kum botunu tamir etmeye çalışıyordu. İki dev pervanenin arkasından ona bakan adamları selamladıktan sonra hangardan çıkıp sığınağına girdi.

Personel katına çıkan mermer merdivenlerden zıplayarak sığınağın girişine geldi. Kapıda durup kendi kendine mırıldandı: “S yedi–iki–yetmiş. Yeşil ve kırmızının arasında, unutma... savaş.”

Nedenini tam olarak bilmese de bu kelimeler onu huzursuz ediyordu.

Birden sıcakladığını hissederek gömleğinin yakasını gevşetti. Kelimeleri aklından uzaklaştırmak istermiş gibi kafasını sağa sola salladı. Bez ayakkabılarındaki kumları ayağını yere vurarak temizledikten sonra kendini toparladı.

Döner kapıyı iterek Başkabiryer Sığınağı'na girdi.

İkinci Doz

ÖĞÜTEN ÇEKMECE

İçeride en az yirmi kişi vardı. Hepsi aynı yeşil üniformadan giymişti. Fuaye, sohbet sesleriyle dolmuştu. Bazıları mavi halıyla kaplı salondan geçip diğer odalara gidiyor, bazıları rengârenk yastıklarla döşenmiş banklarda oturuyordu.

Pürüzsüz meşe duvarlar, gemilerin ve denizcilerin resimleriyle donatılmıştı. İki döner merdivenin ortasındaki büyük, beyaz saat nöbet tutar gibi girişe bakıyordu. Kadranı üzerindeki sayılar pirinç malzemeden yapılmıştı ve sığınaktaki bütün saatler gibi akrep ve yelkovanı yoktu. Tam ortasında sığnağın sade amblemi vardı; daire şekli verilmiş bir halatın ortasına ters dönmüş bir çapa yerleştirilmişti. Cyan'ın ceke-tinin cebini, çantasının tokasını ve madalyonunun kapağını da aynı amblem süslüyordu.

Cyan koridorun sağ tarafında biraz daha yürüyüp bir kapının önünde durdu. Kapıdaki pirinç tabelada *Başhemşire Bayan Ferryman* yazıyordu.

Kapıyı çaldı ve gevşeyen gömleğini pantolonunun içine sıkıştırarak düzeltti. Kapı elektronik kilitten gelen sesle birlikte açıldı.

“Ahoy, Bayan Ferryman.”

Bayan Ferryman, masasının arkasından işaret ederek Cyan’i yanına çağırdı. Masa, fazla derin olmayan çekmecele-riyle, koni biçimindeki dışarıya dönük ayaklarıyla sığınaktaki mobilyaların tarzını yansıtıyordu.

Masanın karşısındaki sandalyede biri oturuyordu. Sığınağa yeni gelmiş olsa da üniforması üzerindeydi.

Kız kafasını çevirip derin, kahverengi gözleriyle Cyan’i süzdü. Ortadan ikiye ayrılmış kalın ve dalgalı siyah saçları kalçasına kadar uzanıyordu. Kumral tenliydi. Cyan, kendi yaşından pek emin olmasa da kızın kendinden biraz daha genç, belki on üç yaşlarında olduğunu düşündü.

Kız yüzüne bakarken Cyan gözlerinde bir pırıltı gördü. Sanki bir şeyden huzursuz olmuş, hatta korkmuştu.

Bayan Ferryman, kapının kapanıp kilitlenmesini bekledi. “Otur, Cyan.” Duvarın yanındaki bankı işaret etti. Cyan oturdu.

Bayan Ferryman soğuk denebilecek mesafeli bir tavırla onu süzdükten sonra beyaz tuniğinin kenarlarını düzeltti. “Öğleden sonra sığınağa yeni biri geldi.” Yüzünde mahcup bir ifadeyle dizlerine bakan kıza döndü. “Cyan’e kendini tanıtmak ister misin?”

Kız yeniden Cyan’e baktı. Uzun, ince bir yüzü vardı. Gülümsemeye çalışırken dolgun elmacık kemikleri daha da belirginleşti. Parmaklarını ovuşturarak konuşmaya başladı. “Merhaba, Cyan. Beni adım Pri–”

“Hayır,” diye araya girdi Bayan Ferryman. Düzgün hatlı kaşlarını kaldırdı. Koyu renkli alnı kırışmıştı. “Unutma,

senin adın o değil artık. Gerçek, yani *eski* adını kullanmaman tedavin için çok önemli. İsimler en son unuttuğumuz şeylerden biridir. Onları yok etmek için çaba sarf etmen gerekir. Şimdi bir kez daha dene.”

Kız ürkek bir tavırla özür dileyip boğazını temizledikten sonra söyleneni yaptı. “Merhaba, Cyan. Ben... Jonquil.”

“Ahoy, Jonquil.” Cyan, nazikçe el salladıktan sonra kaşlarını çatıp Bayan Ferryman’a baktı. “Jonquil nasıl bir renkti? Mor... ya da ona benzer bir şey miydi?”

“Sarı,” dedi Bayan Ferryman.

“Doğru ya.” Cyan cevabı başından beri biliyormuş gibi kafasını salladıktan sonra Jonquil’in yüzündeki şaşkınlığı fark etti. “Buradaki herkese renk isimleri verilir,” diye açıkladı. “Benim adım Cyan, yani camgöbeği.”

Jonquil ne demek istediğini hâlâ anlamamıştı.

“Merak etme,” diye devam etti Cyan. “Zamanla her şey daha kolay olacak. Yeni gelenler buraya hemen uyum sağlar.”

Jonquil’in yüzünde çekingen fakat içten bir gülümseme vardı. Durmadan parmaklarını hareket ettirdiğinin farkında değildi.

Bayan Ferryman başının arkasındaki siyah, örgülü topuzuna hafifçe dokunarak boğazını temizledi. “Cyan uzun zamandır bizimle birlikte, Jonquil. Sana burada, yani Başka-biryer Adası’nda iyi vakit geçirmenin yollarını gösterecek. Burada yapacak çok şey var. Mağaraları, gemi enkazlarını ve bunlar gibi başka şeyleri keşfedebilirsin. Sen tedavine başlayıp sığınağa yerleşirken Cyan sana eşlik edecek. İlk başta işler biraz... zor olabilir. Bu yüzden daha deneyimli birinin

yardımlarını almanın yararlı olacağını düşünüyoruz. Yani, biraz alışman için.” Koyu renkli gözlerini Cyan’e çevirdi. “Senin için sakıncası yok, öyle değil mi, Cyan?”

“Tabii ki yok, Bayan Ferryman.”

“Teşekkürler. O hâlde ilk sıradaki işle başlayalım. Doktor Haven onu bekliyor. Yeminini kaydedip tedavinin ilk seansına başlaması gerekiyor. Jonquil’ı, doktorun odasına götürdükten sonra ‘yeniden yapılandırma’ sırasında güvenli bir yerde durması konusunda ona rehberlik eder misin?”

“Hiç merak etmeyin.”

“Teşekkürler. Bir süre sonra başlayacak bir yeniden yapılandırma planlıyoruz. Jonquil, kolunda bir saat olduğunu görüyorum.”

Jonquil bileğindeki saate baktı. “Evet onu bana hediye eden—”

Bayan Ferryman elini kaldırarak onu susturdu. “Tekrar hatırlatıyorum: Geçmiş hakkında konuşmak yok. Hiç kimseyle. Bu çok kolay bir kural ve buraya geliş amacına ulaşman için çok önemli. Şimdi saatini bana ver lütfen.”

Jonquil saatini çıkardı. Kısa bir tereddüitten sonra onu Bayan Ferryman’a uzattı. Başhemşire, kirli ya da tehlikeli bir şeyi tutuyormuş gibi başparmağıyla işaret parmağının arasına aldığı saati kendinden biraz uzaklaştırdı.

“Biz burada zamanla pek ilgilenmeyiz,” diye açıkladı. Ayağa kalkınca üzerindeki tunik kadar beyaz ve düzgün olan pantolonu gözüktü.

Cyan, Bayan Ferryman’ın göğsündeki personel kartına bakınca kartın üzerindeki fotoğrafa elinde olmadan gülüm-

sedi. Her zaman bu fotoğrafın, sahibinden daha samimi gözüktüğünü düşünmüştü.

“Zaman bir çapa gibidir,” diye devam etti Bayan Ferryman. “Zaman... *tutarsızlığı* engeller ve ‘*tutarsızlık*’, uyguladığımız Lethe Metodu’nun çok önemli bir parçasıdır.”

Bayan Ferryman bunları söyledikten sonra düz, beyaz ayakkabılarıyla karşı duvardaki ahşap dolaplardan birine doğru ilerledi. Dolabın en alttaki çekmecesini açıp saati içine koyduktan sonra çekmeceyi çarparak kapattı. Hep birlikte çekmecenin içindeki mekanizmanın saati parçalara ayrıştığını dinlediler.

Cyan, Jonquil’a bakınca donup kaldı. Gözlerinde titreyen bir pırıltı görmüştü. Daha iyi görebilmek için oturduğu yerde hafifçe yana doğru kaydı. Ağlamak üzere olan birini en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Bayan Ferryman da durumu fark etmiş olmalıydı. Dudaklarını büzüp hafif bir iç çekti. “Merak etme, Jonquil, her şey yoluna girecek. Buraya başına gelen kötü şeylerden kurtulabilmek için geldin. Olanları unutup acılarını dindirmek için... öyle değil mi?”

Jonquil burnunu ovuşturup başını salladı.

“Bu konuda sana yardımcı olacağız, söz veriyorum. Ama bizim sana yardım edebilmemiz için senin de bize yardımcı olman, olanları geride bırakman gerekiyor.” Arkasını dönüp saati öğüten çekmeceye baktı. “Yani zamanı, kimliğini, her şeyi geride bırakmalısın. Bunu yapmaya hazır mısın?”

Jonquil'ın gözleri doldu. Bir an gerçekten ağlayacak gibi oldu ama gözlerini kırıp dimdik durarak başını salladı.

“Güzel. Yakında çok daha iyi hissedeceksin. Bunu hep birlikte göreceğiz.”

Saat ya da saatten geriye kalan parçalar çekmecenin altındaki çöpe düşerken tok bir ses duyuldu.

Bayan Ferryman başka bir çekmeceyi açıp içinden bir şey çıkardıktan sonra yerine oturdu. Eline aldığı nesneyi küre şeklindeki masa lambasının altına tuttu. İnce bir zinciri, kenarında klipsi olan yuvarlak metal nesne, bozuk paradan fazla büyük değildi.

“Bu senin madalyonun. Sığınakta herkesin bir madalyonu vardır.” Madalyonun kapağını açıp içindeki boş ekranı gösterdi. “Madalyonunun birçok işlevi var. Örneğin, ihtiyacın olduğunda birazdan Doktor Haven'la kaydedeceğiniz yeminini izleyebilirsin. Ayrıca bir alarm gibi çalışır. Ne zaman kalkacağını söyler, sana öğle ve akşam yemeklerinin zamanını haber verir. Yemek vakitleri düzenli değildir ama yemek saatleriyle tedavi seansları arasında kalan zamanlarda istediğin her şeyi yapabilirsin. Ayrıca bu madalyon, sığınığın içinde yönünü bulmanı, adada keşfe çıktığında geri dönmeni sağlar. Onu her zaman üzerinde taşı ve akşamları seni yönlendirdiği yatak odasındaki şarj cihazını kullanarak onu şarj et. Al bakalım. Bu klipsi madalyonunu ceketine takmak için kullanabilirsin.”

Jonquil, bir süre avucunun içinde dikkatle tuttuğu madalyonu eteğinin cebine tutturdu.

Bayan Ferryman bir şeyler söylüyordu ama Cyan sözlerini yakalayamıyordu. O sırada duvara gömülü büyük yuvarlak

pencerelerin ardında parlayan bir ışık görmüştü. Titreyen beyaz bir alev... Titreyerek sıkıca banka tutundu. Sonra gördüğü şeyin sadece bir ışık oyunu olduğunu anladı. Alev sandığı şey, motosiklete binen birinin gözlüklerinden yansıyan güneş ışığıydı.

“Cyan?”

Gözlerini Bayan Ferryman’a çevirdi. Derin bir nefes aldı ve göğsündeki ağır yükün hafiflediğini hissetti.

“Artık Jonquil’ı,” diye tekrar etti başhemşire, “Doktor Haven’ın odasına götürebileceğini söylüyordum.”

“Tabii.” Cyan tekrar pencereye bakınca içinde duyduğu rahatlamanın etkisiyle neredeyse kahkaha atacaktı. Gülmseyip kulağının arkasını kaşıdı. “Tabii. Doktor Haven.”

Oturdukları yerden kalktıklarında Cyan elini uzattı. Jonquil çekingen bir tavırla elini tutunca onu kapıya doğru götürdü.

Elektronik kilidi açmak için düğmeye bastı. Odadan ayrılırken Bayan Ferryman’a dönüp başındaki hayali şapkayı çıkararak selam verdi. “Bir ara, bir yerde, Bayan Ferryman.”

“Tabii, Cyan.” Bayan Ferryman çoktan masasındaki kâğıtlara dönmüştü.

Cyan, Jonquil’ı fuayeden geçirerek döner kapının yanına getirdi. “Pekâlâ, önce sana etrafı tanıtayım. Şu anda herkesin girebileceği ortak kattayız. Burası sığınığın girişi. Sen de zaten tahmin etmişsinizdir. Doktor Haven’ın odası Bayan Ferryman’ın odasının karşısında.”

Jonquil, kaşlarını çatarak girişteki banklara, ayaklı lambalara, saksılardaki bitkilere baktı. “Bu mobilyaların ve eşyaların hepsi... eski zamanlardan kalmış gibi.”

“Öyle mi? Ne kadar eski bir zamandan?”

“Emin değilim. Sanki... 1950’ler. Sence de öyle değil mi?”

“Şu an hangi yıldayız ki?”

Jonquil minik bir kahkaha attıktan sonra Cyan’ın ciddi olduğunu fark etti. Ağzını açıp sorusuna cevap vereceği sırada bunu yapmaktan vazgeçti. “Bayan Ferryman... bu tür konularda konuşmamam gerektiğini söyledi.”

Cyan gülümsedi. “Biliyorum. Sadece seni test etmek istemiştim.” Omuz silkti. “Doğrusunu istersen hangi yılda olduğumuzu gerçekten bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Bayan Ferryman’ın da dediği gibi, burada zamanla pek ilgilenmeyiz.” Parmağını akrebi ve yelkovanı olmayan saate doğru salladı. “Günler, aylar, hatta mevsimler... birbirine karışır.”

Fuayeye bağlanan dört koridoru işaret etti. “Bu koridorlar seni bu katta gidebileceğin her yere götürür. Onları takip ederek dinlenme odasına, oyun odasına, kantine, havuza ve kütüphaneye gidebilirsin. Şu merdivenleri görüyor musun?” Parmaklarını şaklatıp saatin iki tarafındaki döner merdivenleri işaret etti. “Merdivenler sonraki kata uğramadan seni yukarıdaki odalara çıkarır.”

Jonquil merdivenlere baktı. “Neden bir sonraki kata çıkmıyorlar.”

“Çünkü orada makine dairesi var. Yani yukarıdaki odaların hareket etmesini sağlayan mekanizma o katta.”

“Mekanizma mı?”

Cyan beyaz kaşlarını kıpırdattı. “Ne demek istediğimi anlayacaksın. Ama basitçe açıklamak gerekirse, ilk kata sadece personel çıkabilir. Aynı şey alt kat için de geçerli. Aşağıda personelin kaldığı odalar, çamaşır odası ve buna benzer başka alanlar var. Sonra daha fazlasını gösteririm ama önce Doktor Haven’ın odasına gitsek iyi olacak. Seni bekliyor.”

“Doktor. Haven kim?”

“Sığınağın müdürü. Tedavileri o yürütüyor.”

“Nasıl biri?”

“Cenaze müdürü gibi giyinir, sabun kokar ama iyi biridir. Bunu hep yapar mısın?”

“Neyi?”

“Durmadan parmaklarını kıpırdatıyorsun. Ruby’den de betersin. O da pek yerinde duramaz.”

Jonquil ellerini birbirinden uzaklaştırdı ama bu defa da saçlarıyla oynamaya başlamıştı. “Ruby mi?”

“Yakında onunla,” diye başlayıp parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, “*tanışma şansını* elde edeceksin. Bir ara, bir yerde.”

Doktor Haven’ın odasından çıkan iri yarı adamı işaret edip Jonquil’i çeğiştirerek koridorda ilerlemeye başladı. “Bay Banter! Kapıyı açık tutabilir misiniz, lütfen?”

Kasları, beyaz pantolonundan ve tuniğinden bile belli olan gözlüklü, sarışın hemşire kafasını çevirince Cyan’in el salladığını gördü.

Jonquil dudaklarını yavaşça hareket ettirip sessizce konuştu. “Bayan Ferryman’ın ekibindeki hemşirelerden biri mi?”

“Hayır. Bay Banter, Doktor Haven’ın özel hemşiresi ve yardımcısı.” Cyan sesini alçalttı. “Hastalara pek iyi davranıldığı söylenemez. Biraz sıkıcı bir tiptir.”

Cyan yaklaşırken gülümseyip tekrar elini salladı ama Bay Banter, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle arkasındaki kapının kapanmasına izin verdi.

İri yarı gövdesiyle Doktor Haven’ın kapısının önünde durarak önlerini kapadı.

Cyan omuz silkti. “Jonquil, seni Bay Banter’la tanıştırayım. Bay Banter, bu Jonquil. Sığınağa yeni geldi.”

Jonquil, hemşirenin gözlerine baktı. Gözlüklerinin camında iyice büyüyen mavi gözleri samana benzeyen sarı saçlarının altında ışıldıyordu.

“Merhaba, Bay Banter,” dedi Jonquil boğuk bir sesle.

Hemşire homurtular çıkarıp içini çekti. Yüzündeki gülümseme samimiyetsiz bir sırıtmaya dönüşmüştü.

“Bay Banter,” dedi Cyan, Jonquil’a gülümseyerek. “Koca gövdeniz yolumuzu kapatıyor. Sakıncası yoksa kenara çekilebilir misiniz? Müdür bizi bekliyor da.”

Bay Banter sarı kaşlarından birini kaldırdıktan sonra olduğu yerde yavaşça dönüp yanlarından uzaklaştı.

Cyan arkasından “Teşekkürler,” diye seslendikten sonra Jonquil’a fısıldadı. “Bay Banter pek konuşkan değildir. Aslına bakarsan bugüne kadar onu konuşurken gören olmamış ama ben diğerlerinin aksine onun dilsiz olduğunu düşünmüyorum. Bence konuşmaktan hoşlanmıyor.”

Cyan odanın kapısına vurdu.

İçeriden nazik bir ses geldi. “Kim o?”

“Cyan. Sizi görmesi için Jonquil’ı getirdim.”

“Çok güzel. Bir dakika.”

Jonquil’ın, yanağındaki saça dokunmak üzere olduğunu hissededen Cyan hafifçe geri çekildi.

“Saçların neden bu kadar beyaz?” diye sordu Jonquil. “Hiç bu kadar beyaz saç görmemiştim. Yani senin yaşlarındaki birinde.”

Cyan omuz silkti. “Bilmem. Kum neden kum rengi?”

Kapının arkasından bir ses geldi. “Artık girebilirsiniz.”

Üçüncü Doz

LETHE METODU

Kilidin sesi duyulunca Cyan kapıyı itti.

Aralanan kapıdan hafif bir antiseptik kokusu yayıldı. Doktor Haven masasının arkasında ayakta duruyordu. Üzerinde her zamanki ince çizgili gri pantolonu, siyah yeleği, bembeyaz gömleği ve uzun kuyruklu siyah ceketı vardı. Ayakkabıları, başının arkasını ve yanlarını çevreleyen saçlarının arasındaki keli kadar parlaktı.

“Merhaba, Cyan.” Doktor’un sesi, yüzündeki gülümseme gibi yumuşaktı. Gözlerini Jonquil’a çevirdi. “Ve sen de...”

“Pri–”

“Hayır!”

Cyan ve Doktor Haven aynı anda sözünü kesmişti.

Jonquil hatasını düzeltti. “Jonquil. Adım Jonquil.”

“Doğru,” dedi Doktor. “Başkabiryer Sığınağı’na hoş geldin, Jonquil. Ben Doktor Haven, sığınanın müdürüyüm. Aynı zamanda burada yaşayanların bedenlerindeki ve ruhlarındaki acıları dindiren doktorum.” Gri kravatını hafifçe sıkılaştırarak masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. “Lütfen, gel. Rahat ol.”

Jonquil, Cyan'e baktı. Cyan başını sallayıp onu cesaretlendirecek arkasından odaya girdi. Duvarın önündeki banka oturdu. Kapanan kapıdan gelen kilit sesi duyuldu.

Jonquil, doktorun gösterdiği yere oturdu. Etrafa baktıkça iyice açılan gözleri odanın duvarlarını kaplayan çerçevelerin içindeki renklerde kayboluyordu. İğnelerle sabitlenmiş kelebekler çerçevelerin içindeki camların arkasına düzgün bir şekilde sıralanmıştı.

"Bütün bu kelebekler..." diye başladı. "Hepsi... çok güzel."

Pencerelerden süzülen ışık, kelebeklerin narin kanatlarından yansıyor. Kelebeklerin farklı tonlardaki renkleri teninde ışıldarken başını çevirmeye devam etti.

Doktor Haven odanın diğer ucundaki ecza dolaplarına baktı. "Evet. Gerçekten güzeller."

"Ama onları böyle iğnelemek biraz... biraz..." Jonquil sözlerini tamamlayamadı.

Doktor Haven kafasını çevirip nazik bir tavırla kaşını kaldırdı. "Acımasızca mı?"

Jonquil, gergin bir şekilde başını salladı.

Müdür keyiflenmiş gibiydi. "Hiç de öyle değil. Ölümler canları çok yanmaz. Bir gazeteyle vurup öldürdüğümüz bir sinekten daha fazla acı çekmezler. Sinekler öldüğünde de kendini kötü hissediyor musun? Ya da karıncalar ve hamam böcekleri öldüğünde?"

"Sanırım... hayır."

"O hâlde ne demek istediğimi anlıyorsun. Görünüşün seni aldatmasına izin vermemelisin. Bir kelebeğin ortalama ömrünün ne kadar olduğunu biliyor musun peki? En fazla

iki hafta. Yani hayatlarından pek fazla şey çalmıyoruz. En azından burada...” uzun, düzgün parmağını odada gezdirdi, “...burada onları koruyup hak ettikleri değeri veriyoruz. Jonquil, şimdi bunları iç lütfen.”

Doktor Haven masaya koyduğu küçük, gümüş tepsiyi Jonquil’a doğru itti. Jonquil tepsideki su bardağına, haplarla dolu küçük kâğıt bardağa baktı.

“Zararı dokunacak bir şey değil,” dedi doktor. “Öyle değil mi, Cyan?”

Jonquil tekrar Cyan’e baktı. Cyan neşeli bir tavırla başparmağını kaldırıp onaylayınca gözlerini kapatıp hapları suyla birlikte içti.

Doktor Haven bardakları yeniden tepsiye aldı. “Harika. Şimdi içinden ona kadar say,” dedi ve bir süre bekledi. “Bitti mi? Tamam. Şimdi kalemi alıp bu iki formdaki boşlukları doldur. Bitirdiğinde yeminini kaydedeceğiz.”

Jonquil formlara bakıp gözlerini kırıştırdı. Kâğıtlara odaklanmakta güçlük çekiyor gibiydi. Hafifçe sallanarak gözlerini sıkıca kapatıp açtı, yavaşça nefes alıp kalemi yumuşak bir şekilde kâğıda bastırdı.

Formları doldurmaya bitirdiğinde doktor kâğıtları alıp bir çekmeceye koydu ve masaya sabitlenmiş küçük, metal bir kamerayı kurcalamaya başladı.

Jonquil kameranın objektifine baktı. “Yemin etmek ne demek?”

Doktor Haven kafasını kaldırmadı. “Cyan, rica etsem sen açıklayabilir misin?”

Cyan, Jonquil'in yanına çömelerek madalyonunu çıkardı. "İşte bak, benim yeminim burada." Madalyonunun kapağını açtı, başparmağını ekrana bastırıp net bir şekilde, "Yemin," dedi.

Titreyerek açılan ekranda Cyan'ın yüzü gözüktü. Videoda saçları simsiyahtı. Saçlarının ayrıldığı yerde şerit gibi uzayıp giden beyaz bir tutam vardı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Jonquil'in o anda oturduğu sandalyede oturuyordu.

Ekrandaki Cyan burnunu çekip titreyerek kameraya yalvardı. "Unutmak istiyorum... Ben olanları... unutmak istiyorum, tamam mı? Asla hatırlamak istemiyorum. *Asla!*" Başını ellerinin arasına aldı. Madalyonun ekranı karardı.

"Ah bu çok kötü," diyerek içini çekti Jonquil.

Cyan gülerek ayağa kalktı. "Önemli bir şey değil, Jonquil. Böyle hissetmeme neden olan şey her neyse, bitti gitti. Burada neden geldiğimi merak edecek olursam açıp bu videoyu izliyorum ve *puş!* merak edecek bir şey kalmıyor."

Doktor Haven, masadaki kameraya minik bir çip taktıktan sonra Jonquil'in karşısına oturdu. "Video için teşekkürler, Cyan. Şimdi kameranın önünden çekilip arkama geç lütfen."

Müdür dirseklerini masaya koyarak hafifçe öne doğru eğildi ve iki elinin parmak uçlarını birleştirip Jonquil'in gözlerine baktı. "Jonquil, şimdi –bize olanlar hakkında *hiçbir* şey söylemeden– sana verdiği üzüntüden kurtulmak için barınağımıza gelmene neden olan olayı zihninde canlandır. O anları düşün."

Jonquil'in bakışları keskinleşti. Omuzlarındaki gevşeklik yok olurken hiç durmadan hareket eden parmaklarına baktı.

“Bunu yapmak çok kolay. Sürekli o gün olanları düşünüyorum zaten. Hiç aklımdan çıkmıyor ki. Başıma gelen şey, başımıza gelen şey–” Kendine engel olup sözlerini yarıda kesti. “Olanları kafamda canlandırıp duruyorum. Bana... bana verdiği acıyı durduramıyorum.”

Sesi boğuklaştı, Bayan Ferryman’ın odasındaki gibi gözleri doldu. Cyan nefesini tutmuş onu izliyordu. Bu kadar acı çekmesine üzülse de gözyaşları karşısında büyüleniyordu.

“Herkes durmadan,” dedi titreyen sesiyle. “Herkes acılarımın zamanla azalacağını söylüyor. Ama bu doğru değil. Hiçbir şey bilmiyorlar. Acılarım asla dinmiyor. Gittikçe daha da kötüleşiyor. Zaten bu yüzden buradayım.”

Doktor Haven kafasını sallayıp yumuşak ve nazik bir sesle konuşmaya başladı. “Aslında ben şu an, *gerçekten* olanlar hakkında düşünmeni istiyorum. En küçük, en önemli ayrıntıları düşün. O sırada duyduğun sesleri, aldığın kokuları, bulunduğun yerdeki sıcaklığı düşün. Nasıl hissettiğini düşün. O duyguları hatırlamaya çalış. Aklından neler geçtiğini düşün. Zaman durmuş gibi miydi yoksa... hızlanmış gibi mi? Senin olanlarla nasıl bir ilgin olduğunu, yaşananlarda bir sorumluluğun olup olmadığını düşün.”

Jonquil’in gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Cyan, onu izlemeye devam etse de bakışlarını başka tarafa çevirip çevirmemek arasında gidip geliyordu. Jonquil’in bu hâlini gördükçe ensesinde bir sıcaklık hissediyordu. Parmağıyla gömleğinin yakasını gevşetti. Odadaki sıcaklık birdenbire artmıştı.

Jonquil’in burun delikleri titreyip açıldı. “Ben o gün asla–”

“Sakın,” diyerek sözünü kesti Doktor Haven, “olanları anlatma. Sadece düşün. Sonra da olanları unutmayı ne kadar istediğini düşün.”

Jonquil ceketinin koluyla gözlerini sildi. Yüzündeki ifade sertleşti. Hafifçe oflayarak başını salladı.

“Şimdi kameraya bakıp düşüncelerini anlat.”

Jonquil objektife baktı. Göğsü inip kalkmaya başladı. “Unutmak istiyorum. U–nut–mak is–ti–yo–rum. Her şeyin silinmesini istiyorum. *Sonsuza dek.*” Başını Doktor Haven’a çevirip ilk kez gözlerinin içine baktı. “Lütfen,” diye yalvardı. “Lütfen, olanları aklımdan çıkarın.”

Doktor başını sallayarak onayladı. Jonquil’a masadaki gümüş kutudan birkaç peçete verdikten sonra ayağa kalktı, kameradaki çipi çıkarıp ona gösterdi. “Yeminin bu çipte. Hazır olduğunda bana madalyonunu verir misin?”

Jonquil, yüzünü gözyaşlarıyla ıslanmış mendillerle kapatırken el yordamıyla eteğinin cebindeki madalyonunu bulup doktora verdi.

Doktor Haven madalyonun arkasını açıp çipi yerine yerleştirdi. “İhtiyacın olduğunda videoyu burada bulabilirsin.” Madalyonu ona uzattıktan sonra arkasına döndü. “Artık başlayabiliriz.”

İŞIKLI SANDALYE

Cyan, Jonquil'ın madalyonunu sıkıca tuttuğunu görebiliyordu. “Neye başlayacağız?” diye sordu.

Doktor Haven, yürürken eliyle işaret ederek Jonquil'ı yanına çağırdı. “Bugün ışık terapisinden küçük bir doz alacaksın?”

“Işık terapisi mi?”

“Buraya gel lütfen.”

Onu köşedeki gri renkli vinil perdenin yanına götürdü. Perdeyi açınca ortaya köşeli krom çerçeveleri olan deri kaplı bir sandalye çıktı. Diş hekimlerinin muayenehanesindeki sandalyelere benziyordu ama tepedeki lambanın yerinde içbükey bir ekran vardı.

“Bu, ışıklı sandalye,” dedi Doktor Haven. “Lütfen otur.”

Jonquil isteksiz görünüyordu. Sandalyenin yanında durmaya devam etti. Cyan titrediğini görebiliyordu. Jonquil nemli gözlerle dönüp ona bakınca gülümseyip neşeli gözükmeye çalışarak başını salladı. Bir an önce iyileştiğini, gözlerini yaşartan bu şey her neyse ondan kurtulduğunu görmek istiyordu.

Jonquil oturarak sandalyenin sert derisine yaslandı. Cyan kullanılmış mendilleri elinden alıp masadan aldığı temiz mendili ona uzattı. Jonquil gülümsemeye çalışarak yeni mendili kalan gözyaşlarını silmek için kullandı.

Cyan koluna dokundu. “Endişelenmene gerek yok. Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Bugünden sonra her şey daha iyi olmaya başlayacak. Burada saatlere ihtiyacımız olmadığı gibi gözyaşlarına da ihtiyacımız yok.”

Jonquil’ın sandalyenin kollarını sıkıca kavradığını fark etti. Gözyaşlarıyla ıslanan mendili, elini iyice sıktığı için beyazlaşan parmaklarının arasına sıkışmıştı. Hızlı hızlı nefes alarak gözlerini Doktor Haven’a çevirdi. “Bu sandalye ne yapıyor? Az önce... ışıklarla ilgili bir şey söylemişsiniz.”

Doktor sandalyenin arkasındaki kumanda panelinde bulunan düğmelere dokundu. “Teknik ayrıntılarla zamanını harcamak istemiyorum ama basitçe anlatmaya çalışacağım.”

Kumanda paneline kablolarla bağlı ince, yuvarlak iki plakayı alıp üzerlerine biraz jel sıktıktan sonra onları Jonquil’ın şakaklarına bastırdı. Jonquil, metal plakaların şakaklarına değmesiyle irkildi.

Doktor Haven devam etti. “Hafızayı silmek için Lethe Metodu’ndan farklı yöntemler de var. Bazı ilaçlar hastaların son birkaç güne ait anılarını, hatta bir insanın hafızasını tamamen silebilir. Ancak bu yöntemler pek etkili değildir çünkü bazı anıları ve bu anılara bağlı çağrışımları doğrudan hedef almamıza izin vermezler. Lethe Metodu bu konuda oldukça başarılı ve bu sandalye bu metodu uygulamamızı sağlayan en önemli araç.”

“En basit hâliyle anlatmak gerekirse, buradaki ekran...” sandalyenin kolunu ayarlayarak ekranı Jonquil’ın yüzüne yaklaştırdı “...gözüne hızlıca yanıp sönen ışıklar gönderir. Biz basitçe ‘ışık’ diyoruz ama aslında bunlar gözünün önünden hızlıca geçen görüntülerdir. Bu görüntüleri senin dosyandaki bilgileri, yani senin geçmişine ve travmana ait verileri kullanarak programladım.”

Yeniden kumanda panelindeki düğmelere bastı. “Bu görüntüler o kadar hızlı yanıp söner ki onları bilinçli olarak algılayamazsın. Yine de beyninin derinliklerinde kaydedilirler. Şakaklarına yerleştirdiğim bu ince plakalar, bir uyarı geldiğinde beynine elektrik akımı göndererek tetiklenen anıyı bastırır.”

Jonquil gergin bir şekilde oturduğu yerde doğrulunca doktor parmağıyla nazikçe koltuğa geri iterek onu rahatlatmaya çalıştı. “Endişelenme, Jonquil. Bu işlem sana rahatsızlık vermeyecek. Az önce aldığın ilaçlar bunu sağlamak içindi ve diğer...”

Jonquil, gözlerini hızla Cyan’e çevirdi. Gergin olduğu kadar şaşkın gözüküyordu. Cyan yüzünde bir gülümsemeyle kolunu tutarak durumu açıklamaya çalıştı.

“Doktor Haven,” diye başladı, “bu sandalyenin sana hiçbir şey hissettirmeden kötü anılarını bulup yok edeceğini söylemek istiyor.”

Müdür kafasını sallayarak onayladı. “Cyan genelde kelimeleri... ilginç şekilde kullanır ama söyledikleri doğru. Sandalye, hedefe aldığı anıları düzenli olarak uyarıp onlara zarar vererek etkilerini azaltıyor. Bu tedavi, ilaçlarla ve sığınakta uyguladığımız tutarsızlık sistemiyle birlikte çalışarak

bu anıları tamamen yok edene kadar bastırır. Bütün bunlar Lethe Metodu'nun bir parçasıdır."

Doktor sakın bir şekilde kumanda paneline baktı. "Ne kadar gelişmiş bir yöntem olduğunu kelimelerle anlatmak çok zor ama Lethe Metodu bir lazer gibi hatasız bir şekilde anıları saptamak konusunda çok başarılıdır. Bu gelişmiş yöntem, hafızadaki istenmeyen anıları silmemizi sağlıyor. Üstelik bunu yaparken hastanın dünyayı ve kendi kimliğini algılama biçimine zarar vermiyor."

Jonquil'ın solukları yavaşlamıştı. Artık derin ve uzun nefesler alıyordu. İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı.

Aralanan dudaklarından mırıltılar döküldü. "Peki ya..."

Cyan ona doğru eğildi. "Peki ya ne?"

"Kurallar," dedi soluklanarak. "Bugün... bahsettiğiniz o kurallar." Ağırlaşan göz kapaklarının arasından karşıya baktı. "Ya onları da... unutursam?"

Cyan hafifçe koluna dokundu. "Unutmazsın. Burada biriktirdiğin anılarına dokunmazlar. Hatta bunu yapmak yasaktır. Sadece buraya gelmeden önce yaşadıklarını, yani eski anılarını silebilirler."

Doktor Haven kafasını sallayarak onayladı. "Bu çok doğru. Sığınakta bazı katı kurallara uymak zorundayız. Adada biriktirilmiş anılara dokunamayız. Bu anıların travmanızla ilgisi olmadığı için onlara dokunmak tedavi açısından gerekli değildir. Ayrıca bu pek doğru olmaz."

Jonquil söylenenleri duymuyor gibiydi. Boş gözlerle ekrana bakarken göğsü neredeyse hareketsizdi. Cyan, elindeki mendilin yere düştüğünü gördü.

Doktor Haven eğilip gözbebeklerini kontrol etti. “Jonquil, nasıl hissediyorsun?”

Jonquil cevap vermedi. Ağzının kenarında küçük bir damla salya birikmişti.

“Güzel.” Doktor Haven bir kez daha kontrol panelindeki ekrana dokundu. Biraz duraksadı. Kaşlarını çatıp bir süre çenesini okşadıktan sonra kendi kendine kafasını sallayıp ekrana birkaç kez daha dokundu.

Elinin işaretiyle Cyan’i uzaklaştırdıktan sonra arkasından giderek perdeyi kapadı. “Sen nasılsın, Cyan?”

“Bomba gibiyim, teşekkürler.”

Perdenin arkasındaki sandalyeden mırıltılar ve tıkırtılar geldi. Elektronik sesler duyuldu. Yanıp sönen ışıklar perdeyi aydınlatıyordu.

“Aa,” dedi Cyan o gün gördüğü şeyi hatırlayarak. “Bugün ilginç bir şey gördüm. Koyun yakınlarındaki balina iskeletin orada.”

“Öyle mi, ne gördün?”

“Kaburga kemiklerinden birinin üzerine bazı kelimeler kazınmıştı. Şey hakkındaydı...” dedi kafasını önüne eğip hatırlamaya çalışarak “...anı hırsızları. Bir de unutmak yerine savaşmaktan bahsediyordu. Gerçekten çok tuhaftı. Yani biri neden böyle bir şey yazsın ki?”

Kaşlarını çatıp hafifçe dudaklarına dokunan doktora baktı.

Doktor bir süre sonra cevap verdi. “Hiçbir fikrim yok.” Mırıldanıp hafifçe söylendikten sonra omuz silktilti. “Bana biraz anlamsız geldi. Sığınakta canı sıkılan birinin öylesine

yazdığı bir şeydir büyük ihtimalle. Fazla önemsenecek bir şey değil bence.”

Yanan ışıklar perdenin üzerinden dışarıya yansıyor. Kelebekler çerçevelerin içinde kanat çırpıyor gibi gözüküyordu.

Müdür devam etti. “Bu olaydan başka birine bahsettin mi?”

Cyan kafasını sağa sola salladı. “Hayır.”

“Bence bahsetmesen iyi olur.”

“Neden ki?”

“Bahsettiğin kelimeler... pek de sağlıklı olmayan düşüncelerin ürünü gibi geldi bana. Sığınakta kalanların tedavilerine zararı dokunabilir. Yani...” Doktor yüzünde durumu komik bulduğunu belli eden bir ifadeyle dudaklarını büzdü “...Kim neden unutmamayı istesin ki? Burada yaptığımız tedavi bununla ilgili. Sığınağın sakinleri yaşadıkları travmaları ve kötü olayları unutarak onlardan kurtuluyor. Sonra bu... *anı hırsızları* biraz saçma bir ifade. Bu kelimeler sığınakta yaptığımız işi tarif ediyor gibi. Biz *zaten* istenmeyen anıları nasıl çalabiliriz ki? Birine acı veren bir şeyi yok etmek nasıl hırsızlık olabilir?”

Cyan alt dudağını ısırp derin düşüncelere daldı. “Ben de bunu anlayamadım. Yine de... biraz tuhaf geldi.”

“Tuhaf gelmesinin nedeni bu kelimelerin anlamsız ve kafa karıştırıcı olmaları. Dediğim gibi, saçmalık. Sen yine de bundan kimseye bahsetme. Bence çok düşüncesizce bir davranış olur. Ayrıca böyle bir davranışın... bazı sonuçları olabilir.”

Cyan doktorun gözlerine baktı. “Sonuçları mı?”

Doktor Haven perdeyi seyrediyordu. “Sonuçta insanları huzursuz etmenin bir anlamı yok, öyle değil mi?”

Cyan gördüğü mesajın onu nasıl huzursuz ettiğini düşününce kafasını salladı. “Doğru.”

“Hem de çok doğru.” Doktor gri kravatını düzeltti. “Biraz senden bahsedelim, Cyan. Ateşe karşı duyduğun korku ne durumda? Pirofobin düzeldi mi?”

Cyan yüzünde umutsuz bir ifadeyle omuz silkti. “Arada bir oluyor. Bugün küçük bir panik yaşadım. Uzun süredir ilk defa oluyor. Pencereden bakınca dışarıda ateş olduğunu sandım. Bayan Ferryman’ın odasındaydım.”

Doktor Haven durumu anladığını gösteren bir ifadeyle başını salladı. “Hayali bir yangın.”

“Aynen öyle.” Cyan somurtarak doktora baktı. “Yine de korkutuyor. Ne zaman ateş gördüğümü sansam—” derin bir nefes aldıktan sonra başıyla perdeyi işaret etti. “Bu korkuyu... yok etmenin bir yolu yok mu gerçekten?”

Müdür içini çekti. “Ne yazık ki yok. Işık terapisi, geçmişteki anıları siliyor ama senin durumun geçmişinle ilgili değil. Bu anlamsız bir korku ve tahmin edemeyeceğin kadar sık karşılaştığımız bir durum. Bu korkuyu doğduğun günden beri içinde taşıyor olmalısın. Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk, öyle değil mi?”

Cyan bez ayakkabılarına bakıp ellerini ceketinin cebine götürdü.

Doktor konuşmaya devam etti. “Moralini bozma. Pirofobi için çeşitli tedavi yöntemleri var ve sen de tedavi için en doğru yerdesin. Bu durumu düzeltmek için elimden geleni

yapacağım. Biz bu konuda konuşmaya devam ederken ilaç tedavini de geliştireceğim. En sonunda başaracağız, Cyan. Ama bu konudan hiç kimseye bahsetmemen gerekiyor. Tedavimiz hakkında başkalarıyla konuşmak—”

“İyileşmemize engel olabilir. Evet, biliyorum.”

Cyan ellerini cebinden çıkardı. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle başıyla yeniden perdeyi işaret etti ve sandalyeden tıktırılar gelirken neşeli bir tavırla konuşmaya başladı. “Jonquil hoş birine benziyor, öyle değil mi? İyileştiğinde her şey çok daha iyi olacak.”

Doktor Haven gülümsedi. “Kesinlikle daha iyi olacak.”

Doktor parmaklarını kütürdetirken ışıklar tavana vurmaya devam ediyordu.

KİTAPLAR VE ÇİKOLATA

Kütüphaneye geldiklerinde Cyan elindeki bardağı Jonquil'a uzatarak yanına yerleştirdi. Kütüphanenin ahşap tezgâhına pek uzak olmayan parlak döşemeli alçak koltuklarda oturuyorlardı.

Cyan, Jonquil'ın bardağını işaret etti. "Şimdi dinlenme odasından aldım. Yeryüzündeki *en iyi* sıcak çikolata bu sığınaktadır. Birazdan keyfini yerine getirir."

Jonquil ısıldayan gözlerle, iki eliyle kavradığı bardağın içine baktı.

"Işık terapisinden sonra hâlsiz olman çok doğal," dedi Cyan. "Ama çabuk geçer. Ben seanslardan sonra hep buraya gelirim. Kendine gelmek için güzel, sakın bir yer."

Gözlerini kapatıp kütüphaneden gelen sesleri dinledi. Personelin fısıltılarını, ayakkabıların halının üzerinde çıkardığı yumuşak sesleri duyabiliyordu.

Yanan bir şeyden gelen çıtırtıları duyunca gözlerini açıp kafasını hızla sesin geldiği tarafa doğru çevirdi. Hiçbir yerde ateş yoktu; çıtırtılar asma sandalyeden geliyordu. Sığınağın sakinlerinden biri, yarım küre şeklindeki hasır sandalyenin

içine oturup bağdaş kurmuş, parlak renkli yastıklara yaslanıp kitabına dalmıştı.

Cyan bardağını hareket ettirmeden nabzının atışlarının sakinleşmesini bekledi. Jonquil'in içeceğini yudumlarken çıkardığı sese gülümseyerek başını salladı. "Ben sıcak çikolata almaya gittiğimde etrafa baktın mı? Güzel bir kütüphane, öyle değil mi?"

Jonquil gözlerini kırıştırdı. Cyan'in arkasındaki eğik şekilli ayaklı abajurlara, büyük desenli döşemelerle kaplı armut şeklindeki koltuklara, maun sütunların arasına asılmış konforlu hamaklara, loş ışığın altındaki koltuklara, şezlonglara, konforlu köşelere baktı. Artık yüzüne biraz renk gelmişti. Hafifçe gözlerini kıstı. "Burası kütüphaneyse... raflar nerede?"

"Tam arkanda." Cyan başıyla tezgâhın arkasına sıra sıra dizilmiş yüksek dolapları işaret etti. Dolapların uzun rafları metal çerçeveli kapılarla korunuyordu. Kitapların sırtları kapılardaki camların arkasından gözükiyordu.

Jonquil dönüp bakınca Cyan gururla gülümsedi. "Bayan Ferryman kitapların ruhumuza bal ve süt gibi geldiğini söyler. Bence çok haklı. Onları okumak için çok zamanımız var. Sığınağın en iyi taraflarından biri de bu."

Jonquil kafasını hafifçe eğerek Cyan'e baktı. "Peki kitapları neden kilit altına almışlar?"

"Çünkü kütüphaneden alacağın kitaplarla ilgili bazı sınırlandırmalar var."

"Her zaman öyle değil midir zaten?"

"Kitapların sayısından değil, türünden bahsediyorum. Sığınaktaki belli kitaplar belli kişilere yasaktır. Bazı kitap-

lar... istenmeyen anıları canlandırabilir. Bir kitapta geçen bir konunun ya da bir kahramanın tedavine zarar vermesini istemezsin.”

Jonquil’in gözlerinde Cyan’in ne demek istediğini anladığını gösteren bir ifade belirdi. “Hmm.”

“İşte bu yüzden kitapları bu şekilde kilitliyorlar. Kitap okumak istersen danışmaya gidip madalyonunu okutman gerekiyor. Bu şekilde, okumana izin verilen kitapların elektronik kataloğunu alabilirsin.”

“Anladım...” Jonquil’in dikkati dağılmış gibiydi. Kütüphanede ellerinde romanlarla birlikte hamaklarda ya da koltuklarda oturan diğer insanlara bakıyordu. “Peki siz... geçmiş hayatınızla ilgili her şeyi unuttunuz mu?”

“Evet. Başımıza gelen kötü olayları unuttuk.”

Jonquil, gözlerini Cyan’den ayırmıyordu. “Peki dünyanın ne kadarını hatırlıyorsun? Demek istediğim...” Üst dudağını hafifçe ısırıldı. “Dışarıdaki dünyayı ve dünya hakkındaki her şeyi unuttuysan bu kitaplarda yazılanları... nasıl anlıyorsun? Yani bu adada olmayan şeyleri?”

Cyan durup biraz düşündü. “Şey, aslında her şeyi *biraz* hatırlıyoruz. Doktor Haven’ın da söylediği gibi, burada uygulanan tedavi kötü anılardan kurtulmanı sağlıyor ama dünyaya ve dünyadaki işlerin nasıl yürüdüğüne dair anıları unutmuyorsun. Yani adanın dışındaki şeyleri –bilirsin işte ülkeleri, sporları, hayvanları– aklında tutuyorsun.” Hafifçe şakaklarına vurdu. “Ama bu kavramları kendi deneyimlerimizle değil, biraz daha soyut ya da kopuk bir şekilde hatırlıyoruz.” Cyan alnını kırıştırıp parmaklarıyla yavaşça

dudaklarına vurdu. “Söylediklerim sana anlamlı geliyor mu? Yoksa anlamsız mı konuşuyorum?”

Jonquil çikolatasından bir yudum aldıktan sonra yavaşça başını salladı. “Sanırım anladım. Yani biraz.” Kütüphanede bulunanlara baktı. “Peki sığınakta kaç kişi yaşıyor?”

“Aşağı yukarı yüz kişi, sanırım.”

“Burada sadece gençler mi var peki?”

“Hı?”

“Bu üniformaları giyen yetişkin birini hiç görmedim.” Koyu yeşil ceketinin yakasına dokundu.

“Evet sadece küçük çocuklar ve gençler var. Yetişkinlerin hepsi personel. Hatırladığım kadarıyla hep böyleydi.”

“Yani ne kadar süredir?”

“Hiçbir fikrim yok. Burada asıl konu da bu zaten. Yani—”

Cyan’ın sözleri boğuk bip sesleriyle kesildi. Kütüphane-deki herkes madalyonuna bakıyordu.

Cyan kendi madalyonuna bakıp dilini damağına değ-direrek bir ses çıkardı. “Yer değiştirme otuz dakika içinde başlıyor. Bayan Ferryman yer değiştirme sırasında güvende olman için nasıl davranacağını göstereyim diye ayarlamış olmalı.”

Jonquil oturduğu yerde doğruldu. “Ben beklediğimiz şeyin... ne deniyordu... ‘yeniden yapılandırma’ olduğunu sanıyordum.”

“Aynı şey. Biz ‘yer değiştirme’ diyoruz. Gerçi bu, Profesör Vadasz’ın hiç hoşuna gitmiyor. Yakında onunla tanışırsın.” İki eliyle kütüphanenin çıkışını işaret etti. “Çikolatanı bitir. Gitsek iyi olacak.”

Kısa bir süre sonra fuayeye gelmişlerdi. Akrebi ve yelkovanı olmayan saatin sağındaki merdivenin önünde duruyorlardı.

Cyan avuçlarını hafifçe pantolonuna vurdu. “Tamam, Jonquil. Sen önden git.”

“Önden mi gideyim?”

Cyan başıyla döner merdivenleri işaret etti. “Yukarıdaki odalara çıkıyoruz. İstedğin herhangi bir yere gidebilirsin.”

“İstedğim yere mi?”

“Evet. Nereye gideceğimizin pek önemi yok.”

Jonquil kafasını yana eğdi. “Anlamadım.”

Cyan kalın, dar çerçeveli gözlüklerinin arkasında kalan kaşlarını hareket ettirdi. “Anlayacaksın. Sadece merdivenleri çıkıp istediğin herhangi bir yere git. Hızlıca etrafa göz at. Ben de arkandan geliyorum.”

“Hızlıca?” Jonquil’ın kahverengi gözleri ışıldadı. Dudaklarını büktü. “Yetişebileceğinden emin misin?”

“Tabii ki. Ben—”

Jonquil merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile. Cyan tırabzanı tutup onu takip ederek fuayeyi geride bıraktı.

Makinelerin bulunduğu katı çevreleyen ahşap duvarların yanından geçip en üst basamağa atlayarak üst kattaki halıya bastı.

Jonquil, koyu renkli ahşap panellerle çevrili küp şeklindeki geniş holde onu bekliyordu. Duvardaki kalın kilimleri, renkli balık resimlerini inceledikten sonra karşı karşıya

duran odaların kapılarına baktı. Kapıların hepsinde küçük pencereler vardı. “İstediğim yere gidebilir miyim?”

“İstediğin herhangi bir yere. Hiç fark etm—”

Jonquil bir kez daha yerinden fırladı. Koridorlarda ilerlerken ve döner merdivenlerden aşağı inip yukarı çıkarken Cyan arkasından gidiyordu. Kenara çekilmek zorunda kalan insanlar koridordaki uzun bitkilere, ayaklı lambalara çarpıyordu.

“Yavaşla!” dedi Cyan nefes nefese kalarak. “Vay canına! Gerçekten de çok hızlıymışsın!”

Jonquil’ın yavaşlamaya hiç niyeti yoktu. “Teşekkürler! Ben eskiden—”

“Sakın... başka bir şey söyleme...”

“Affedersin!”

“Ben ciddiylim... yavaşla. Sana... göstermem gereken... bir şey var.”

Jonquil durunca Cyan ona çarptı. Eğilip ellerini dizlerine koyunca beyaz saçları yüzüne döküldü. Soluklanıp doğrularak hafifçe göğsüne vurdu. “Peki. Tamam... Koşarken madalyonundan gelen sesi duydun mu? Üç ayrı bip sesi?”

“Evet ama sadece bir tanesini duydum.”

“Geri sayım başladı. Yer değiştirmenin başlamasına beş dakika kaldı. Koşarken koridorlarda ve merdivenlerde dikatini çeken bir şey oldu mu? Ya da kapıları açık odalarda? Hepsinin ortak noktası olan bir şey?”

Jonquil o sırada ortasında durdukları koridoru inceledi. “Duvarların hepsi ahşap ve hepsi aynı şekle sahip. Büyük küplere benziyorlar.”

“Doğru. Odaların hepsi küp şeklinde. Yukarıdaki odalar bu sayede hareket ediyor işte.”

“Ne?”

“Üzerinde bir tane boşluk olan yapbozları biliyorsun, değil mi? Yapbozdaki resmi ortaya çıkarmak için kare şeklindeki plastik parçaları kaydırman gerekir.”

Jonquil yüzünde alaycı bir ifadeyle Cyan’e baktı. “Evet, o yapbozları biliyorum.”

Cyan parmaklarıyla havada bir kare çizdi. “Şimdi o yapbozları düşün ama üç boyutlu olduklarını hayal et. Üç boyutlu bir yapbozda hareket eden parçaların şekli ne olur?”

“Herhâlde... küp?”

“Tam isabet. İşte buradaki odalar ve koridorlar da aynı şekilde hareket eder. Yani kocaman bir yapbozun içinde kayıp hareket eden küpler gibi.”

Jonquil duvarlarda göz gezdirdi. “Sana inanmıyorum.”

Cyan gülüp devam etti. “Bütün bu küplerin, içinde hareket edebilecekleri bir yapıya ihtiyaçları var, öyle değil mi? Yapbozun bir parçası da budur.” Parmağıyla odanın tavanını, tabanını ve duvarlarını birbirine bağlayan on iki kenardaki geniş abanoz çerçeveyi gösterdi.

“Bu kenarlar, üst kattaki odaların çerçevelerinin bir parçası. Bu büyük çerçeveler, küpleri oldukları yerde tutuyor. Ama bu duvarlar aynı zamanda her yöne doğru hareket ederken odaların –tabanları, tavanları ve içindeki eşyalarıyla birlikte– gönderildikleri yere gitmelerini sağlıyor. Yani yer değiştirme sırasında her şey hareket ederken çerçeveler

sabit kalıyor. Bu yüzden yer değiştirme anında olabileceğin en güvenli yer çerçevelerdir.

“Kısacası, madalyonun sana yer değiştirmenin yaklaştığını haber verdiğinde üst katlardaysan her şey yerinden oynamadan önce çerçeveye girmen gerekiyor. Buraya.” Cyan odanın çerçevesinin dikey kenarlarındaki boşlukları işaret etti. “Bu boşluklara cep adı verilir, tamam mı? Personel ve sığınak sakinleri yer değiştirme sırasında bu ceplere girerler.” İkisinin madalyonundan arka arkaya bip sesleri geliyordu. “Çabuk ol, hemen bir cebe gir.”

Jonquil kafasını sağa sola salladı. “Bu çok saçma. Beni kandırmaya çalışıyorsun.” Bunları söylese de endişesi yüzünden okunuyordu. Dikkatle geriye dönerek ceplerden birine girdi.

Cyan karşı taraftaki cebe girip başparmaklarını kaldırarak onay işareti verdi. “Endişelenecek bir şey yok, Jonquil. Cepte kaldığın sürece tamamen güvendesin. Madalyondan gelen seslerin sıklaştığının farkında mısın?”

Jonquil’ın yüzü sıcak çikolatayı içmeden önce olduğundan daha fazla sararmıştı. Hiçbir şey söylemeden kafasını salladı.

“Hafif sarsıntıyı hissediyor musun peki?” Cyan artan gürültüde sesini duyurmak için bağırmaya başlamıştı. Makine dairesinden yankılanarak yükselen gürültüleri, çarkların gıcirtısını, makaraların çıkardığı tiz sesleri duyabiliyordu.

Cyan’ın kalp atışları hızlandı. Ama içinde büyüyen gülme isteği kahkahaya dönüşemedi. Kaşlarını çattı. İçindeki bir şey, yer değiştirmenin keyfini çıkarmasına engel oluyordu.

Dudaklarını büküp birdenbire derin düşüncelere daldı. Kafasına takılan şeyin balinanın kemiğinde bulduğu mesaj olduğunu anlayınca kaşlarını iyice çattı. Orada gördüğü kelimeler onu –itiraf etmek istemediği kadar– huzursuz etmişti.

Jonquil gürültülerin arasından seslendi. “Ne oldu?” Endişeli gözlerle sağı solu kontrol etti. “Bir sorun mu var?”

Cyan kafasındaki düşünceleri uzaklaştırdı. Sallanan duvarlardan uğultular yükseliyordu. Dudaklarını güçlükle aralayıp neşeli bir kahkaha attı. “Her şey harika!” diye bağırdı. “Bitene kadar olduğun yerde kal! İşte geliyoouoorrr!”

YENİDEN YAPILANDIRMA

Çerçevenin ucundaki zemin uzaklaşıyor, odanın tavanı da hızla arkasından gidiyordu. Cyan, Jonquil'ın gözlerinin genişlediğini gördü. Tam o sırada çerçevenin arasından kayıp giden bir duvar önünü kapadı. Duvar geçip gittikten sonra ve aşağıdan yola çıkan diğer duvar gelmeden önce dönüp ona seslendi. "Her şey yolunda!"

Kapıları üzerinde taşıyan ahşap duvarlar gittikçe artan bir hızla yukarıdan aşağı, aşağıdan yukarı, soldan sağa ve sağdan sola doğru hareket ediyordu. Cyan merdivenlerin, yatak odalarının, koridorların küp şeklindeki çerçevenin içinde dolaştığını görüyor; çoğunun kayan duvarlarla çarpışmanın eşiğine gelerek yollarına devam edişini izliyordu.

Yüksek sesli gıcırıtlarla, hiç kesilmeyen çınlamalarla karışık gürültü devam ediyordu. Cyan önünden geçen her odanın zeminine, tavanına bakıyor; odaların içindeki dolaplara, yataklara, armut şekilli koltuklara, masalara, aynalara, raflara, titreyen bitkilere, sallanan lambalara, parlak renkli tombul yastıklara, yumuşak kilimlere göz atıyordu. Duvarlar bir süre daha sarsılıp kaymaya devam ettikten sonra her şey yavaşlamaya başladı.

Gürültü yavaşça azalıp tüm odalar yerlerine yerleştğinde Cyan ve Jonquil'in önünde yeni bir koridor vardı. Koridorun tam ortasında bir döner merdiven belirmişti.

Cyan saklandığı cepten çıkıp merdivenlerin yanından geçti. "İyi misin?" Jonquil, Cyan'in elini tutarak cepten çıktı. Cyan, Jonquil'in kollarının titrediğini hissedebiliyordu.

Cyan'in parmaklarını sıkıca tutmaya devam eden Jonquil endişeyle etrafına baktı. "Biz..." dedi boğuk sesle. "Biz yer değiştirdik. Başka bir yere... geldik..."

Cyan ensesini kaşdı. "Teknik olarak yer değiştirmiş sayılmayız. Çerçevenin aynı noktasındayız. Çerçeve hareket etmiyor, unutma. Yani aslında başka bir oda bize doğru geldi. Buradaki bütün odalar ve koridorlar değişti. Geldiğimiz yoldan geri dönme şansımız yok artık. Her şey yeniden düzenlendi."

Jonquil yüzünde şaşkın bir ifadeyle etrafını çevreleyen duvarlara baktı. Kaşları çatıldı. "Peki geldiğimiz yere nasıl döneceğiz? Fuayeye giden yolu nasıl bulacağız?"

"Madalyonunu aç. Tamam, şimdi parmağını ekrana bas-tırarak 'fuaye' de."

Jonquil söyleneni yaptı.

Cyan ekranı işaret etti. "Şu yeşil oku görüyor musun? O bir pusulanın iğnesi gibi, gitmek istediğin yere seni mümkün olan en kısa yoldan götürür. Ama etrafta dolaşırken madalyonundan bir ses gelirse gittiğin yönde kırmızı bir kare olup olmadığını kontrol etmelisin."

"Kırmızı kare ne anlama geliyor?"

"Girilmez alan. Gel, göstereyim."

Cyan gelip geçeni selamlarken el ele tutuşmaya devam ettiler. Kp şekilli koridorlardan geçerek, merdivenlerden inip çıkarak biraz daha ilerlediler. Madalyonlarından aynı anda gelen sesi duyunca durdular.

“şuraya gidiyoruz.” Cyan, ekrandaki kırmızı kareyi işaret ettikten sonra Jonquil’ı olduğu yerde döndürdü. Kırmızı kare de bir pusulanın iğnesi gibi dönerek karşıdaki kapıyı işaret etti. “şimdiye kadar gittiğimiz yerler girilebilir yani güvenli alanlardı fakat bu kk kare, kapının arkasında girilmemesi gereken bir alan olduğunu işaret ediyor.”

Jonquil bir adım geri çekildi. “Girilmez alan ne demek peki? Burası tehlikeli mi?”

“Aptallık etmediğin sürece tehlikeli değil. Kapıyı açıp bakabilirsin.” Jonquil’ı hafifçe ileri doğru itti.

“Güvenli olduğundan emin misin?”

“Evet, eminim. Ellerini kapının çerçevesinden, ayaklarını koridordan ayırmadan içeri bak. Hadi.”

Cyan gülümseyerek elini sırtına koydu. “Bana güvene- bilirsin.”

Jonquil kapıya doğru adım attıkça madalyonundan gelen sesin şiddeti artıyordu. Bir eliyle kapının kenarına tutunarak kapıyı yavaşça açtı.

Cyan çerçeveye daha sıkı tutunduğunu görebiliyordu. Birkaç adım atıp Jonquil’ın omzundan kapının ardındaki boşluğa baktı.

İki kat yukarıda binanın tavanı gözüküyordu. Durdukları katın altındaki katlar da boştu. Cyan boşluğun altındaki yatak odalarını ve koridorları görebiliyordu. Yakındaki odalarda

yürüyenlerin adımları, konuşanların boğuk sesleri, abanoz çerçevelerden gelen gıcırıtlar boşlukta yankılanıyordu.

“İşte burası,” dedi Cyan, “girilmez alan.”

“Ama bu çok... saçma. Çok tehlikeli.” Jonquil boşluğu işaret etti. “Bak. Şuradaki odalarda insanları aşağı düşmekten koruyacak duvarlar bile yok.”

“Evet. Ama madalyonlar insanların bu alanlara girmesine izin vermez. Senin madalyonun da bu kapıya yaklaşmaman için seni uyarmıştı.”

Jonquil bir süre hiçbir şey söyleyemedi. “Peki bu... ‘girilmez alan’... neden burada?”

“Çünkü burada olması gerekiyor. Sana daha önce bahsettiğim kaydırmalı yapbozları düşün. Onlarda her zaman bir boşluk olur, öyle değil mi? Peki sence neden?”

Jonquil kapıdan geri çekildi. “Yapbozun parçalarının hareket etmesini sağlamak için.”

“Tam isabet.” Cyan kapıyı kapadı. “İşte bu boşlukların işlevi de bu. Boş alanlar, dolu alanların hareket etmesini sağlıyor.”

“Galiba kusacağım.”

Cyan burnunu büktü. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. “Bir dakika, gerçekten mi?”

Jonquil eğilip ellerini karnına bastırdı. “Biraz... oturmam gerekiyor.”

“Olamaz...” Cyan etrafa baktıktan sonra madalyonuna konuştu. “Banyo.” Kaşlarını çatıp ekrana baktı. “Tuvaletler biraz uzakta oluyor. Herhâlde su tesisatı yüzünden katların en ucuna yerleşiyorlar. Ama az önce kapısı açık bir odanın

yanından geçmiştik. Oraya gidip oturacak bir yer ve içine kusabileceğin bir kova bulalım. Yani her ihtimale karşı. Odaya kadar dayanabilir misin?”

Jonquil kafasını sallayınca Cyan ona yolu gösterdi. Geldikleri odada gri işçi tulumu giyen iki adam vardı. Taşıdıkları ekmeceli dolabı duvara sabitlemeye çalışıyorlardı.

Cyan, yatağın ucuna oturmasına yardım ettikten sonra Jonquil’a bir çöp kutusu uzattı. “Her ihtimale karşı.”

Jonquil, sevdiği birine sarılıyormuş gibi çöp kutusunu göğsüne bastırdı.

İşçi tulumu giyen iki adam tepki vermeden onlara bakıyordu. ekmecelerin en üstüne bir dama tahtasını yerleştirirken içlerinden biri konuştu. “Yeni mi?”

Cyan parmağını şaklatarak cevap verdi. “Tam üstüne bastın.”

Diğer adam araya girdi. “Alışır. Hepsi alışıyor.”

“Evet.” Cyan yatağa, Jonquil’ın yanına oturdu. “Bu arada, püskürterek kusacaksan saçlarını toplayıp arkada tutabilirim ama parmaklarıma kusmayacağına söz ver. Anlaştık mı?”

Jonquil titrek bir solukla cevap verdi. “Anlaştık.”

“Kusmuk kokusu insanın üzerinden kolay kolay çıkmıyor. İyice ovalayıp bin kere yıkasan bile. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?” Yüzünü buruşturdu. “Kusmuk kokusunu düşününce bile... İyyy. Düşünmek bile midemi bulandırıyor. Sanki şey—”

“Anlaştık, dedim ya.”

Adamlardan biri kıkırdadı. “Cyan’in de alışması gereken şeyler var.”

Jonquil kafasını çöp kutusundan kaldırıp işlerini yapmaya devam eden adamları izledi. Odada dolanıp eşyaları yanlarındaki servis arabasındaki eşyalarla değiştiriyorlardı. İçlerinden biri, yatağın üzerine denize vuran bir gökkuşağının resmini asarken diğeri oldukça karmaşık ahşap bir yapbozu yere yerleştiriyordu.

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Jonquil.

Cyan de onları izliyordu. “Sığınakta sadece odalar yer değiştirmez. Odanın içindeki eşyalar da değiştirilir. Fuaye, kantin, kütüphane, spor salonu gibi ortak alanlardaki eşyalar bile sürekli yer değiştirir. Görevliler genellikle geceleri ortaya çıkıp buradaki iki teknisyenin yaptığı gibi bazı düzenlemeler yapar.”

Jonquil kafasını sağa sola sallıyordu. Aldığı nefesi yavaş yavaş dışarı verirken yanaklarını şişirmişti.

Cyan güldü. “Bütün bunlar, anılarımızı uzaklaştırmak için kurulan tutarsızlık sisteminin bir parçası. Her şeye tahmin ettiğinden daha kısa sürede alışacaksın. Yakında her şeyi olduğu gibi bıraktıkları günler seni şaşırtmaya başlayacak.”

“Peki şu anda ne yapıyor?” Jonquil başıyla yeşil üniformaları çekmecedan çıkararak yerine kırmızı üniformaları koyan adamı işaret etti. “Dur tahmin edeyim: Formaların rengi de her gün değişiyor, öyle değil mi?”

“Aynen! Gördün mü? Daha şimdiden her şeyi anlamaya başladın bile.” Cyan kapanan çekmeceye baktı. “Yarın kırmızı üniforma günü olması çok kötü. Benim pek sevm—”

Ceplerinden sesler gelmeye başladı.

Cyan madalyonunu alıp kapağını açtı.

“Yine mi yer değiştirme,” diye sızlandı Jonquil.

“Hayır. Akşam yemeği vakti,” dedi Cyan. Jonquil’ın solgun yüzüne bakıp gülümsedi. “Acıktın mı?”

S HARFİYLE BAŞLAYAN KELİME

Kantine geldiklerinde Jonquil daha iyi görünüyordu. Ayrılmayı başardığı çöp kutusunu üst katlarda dolaşan bir teknisyenin servis arabasına bırakmıştı.

Kantin, konuşmalardan ve çatal kaşık seslerinden yayılan gürültüyle yankılanıyordu. Jonquil sesini duyurmak için bağırarak zorunda kaldı. “Yürümek iyi geldi. Hareket edince kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Harika.” Cyan parmaklarının ucunda yükselerek yemek sırasına baktı. Yan yan dizilmiş masalara göz attı. “Oh! Bugün şanslıyız. Teal ve Ruby’nin akşam yemeği de aynı saate denk gelmiş.”

Jonquil yavaşlayarak telaşlı kalabalığı ve duvarlardaki mozaikleri inceledi. “Duvardaki şekiller dalgaya benziyor, değil mi?” Gözbebekleri açıldı. “Ve şu iplerde asılı olan ışıklar... sanki... eski gemilerin güvertelerindeki ışıkları andırıyor.”

“Onlara fazla alışmasan iyi edersin. Yarın başka bir şeyle değiştirirler. Güzel yemekler bitmeden önce sıraya girsek iyi olacak.”

Kısa bir süre sonra tepsilerini peynirli makarnayla ve ravent tatlısıyla doldurmuşlardı. Büfeden ayrılırken Cyan birinin ona seslendiğini duydu. Kafasını çevirince Doktor Haven'ın personele ayrılmış masada Bayan Ferryman ve Profesör Vadasz'ın ortasında oturduğunu gördü. Doktor yüzünde samimi bir ifadeyle elini sallayarak onu yanına çağırıyordu.

Cyan masaya doğru ilerlerken dikkat çekmeden konuşmaya çalıştı. "Doktor Haven'ın yanındaki yaşlı adamı görüyor musun? Hani şu laboratuvar önlüğü giyen, saçları dağınık adam. İşte o, Profesör Vadasz."

"Vadasz?" Jonquil gözlerini kısıp profesöre baktı. "Soyadı Vadasz olan birine benzemiyor. Bu isim sanki... nasıl desem... Avrupalı birinin ismini çağırıştırıyor ama bu adam Güney Asyalılara benziyor."

"Bence burada çalışanlar gerçek isimlerini kullanmıyor."
"Neden?"

"Bilmem." Cyan biraz yavaşladı. "Bu konuyu hiç düşünmedim." Kaşlarını çatıp adımlarını hızlandırdı. "Her neyse, yanına gittiğimizde ona yer değiştirmeden çok etkilendiğini söylesene. Biri bu kelimeleri kullanınca çok huzursuz oluyor."

"Hm..." Jonquil bunu yapmak istediğinden pek emin değildi. "Onu kızdırmak istemem."

"Sana kızmaz. Sonuçta sen yenisin. Her şeyi yeni yeni öğreniyorsun."

Jonquil pek istekli değildi.

"Tabii istemezsen bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Cyan gülümseyerek. "Ama iyi bir fırsatı kaçırmış oluruz."

Personelin masasına geldiklerinde Doktor Haven bıçağını ve çatalını özenle kesip küçük dilimlere ayırdığı bifteğinin sağına ve soluna düzgün bir şekilde yerleştirdi. Peçetesini hafifçe dudaklarına değdirdi. “Jonquil, ilk günün nasıl geçti?” diye sordu. Gri gözlerini Jonquil’dan ayırmadan yüzündeki ifadeyi izliyordu.

Jonquil çekingen bir tavırla başını salladı. “İyiyim... sanırım. Cyan bana çok yardımcı oldu.”

“Öyle mi?” dedi müdür kaşlarını çatıp Cyan’e bakarak.

Cyan abartılı bir şaşkınlıkla ağzını açtı. “Şaşırmış gibisiniz, Doktor Haven.”

Doktor Haven yüzünde şakacı bir ifadeyle gülümsedi. “Beni asla şaşırtmıyorsun, Cyan. Jonquil, Bayan Ferryman’la zaten tanışmıştın...”

Bayan Ferryman bakışlarını Jonquil’a çevirip hafifçe başını salladı.

“Evet,” dedi Jonquil. “Tanışmıştık.”

“Peki profesörle tanışmış mıydın?”

Doktor Haven’ın diğer tarafındaki adam, hızla doğrulup Jonquil’a elini uzattı. Elini sıkarken gösterdiği heyecan konuşmasına da yansdı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Jonquil. Ben Profesör Vadasz. Sığınaktaki mekanizmalar, mühendisler ve programcılar gibi teknik konularla ben ilgileniyorum.”

Cyan, ayağıyla bileğine hafifçe vurunca Jonquil, Cyan’in gözlerine baktı, yavaşça yutkunduktan sonra profesöre gülümseyerek karşılık verdi. “Bugün... yer değiştirmeyi gördüm. Gerçekten çok etkileyiciydi.”

Profesör birden donup kaldı. Birkaç saniye boyunca hızla kırıştırdığı göz kapakları dışında bütün vücudu hareketsizdi.

Cyan gülmemek için kendini zor tutuyordu ama Bayan Ferryman kafasını sağa sola sallayınca eğilip büzüldü.

Profesör en sonunda konuşmaya başladı. “*Yer değiştirme,*” diye tekrar etti kelimeleri güçlkle söyleyerek.

Doğruldu, derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. “Jonquil. Biz burada, yani Başkabiryer Sığınağı’nda yeniden yapılandırma terimini kullanırız. *Yeniden yapılandırma.*” Kelimeleri tane tane söylemişti. “Sığınak yeniden yapılandırıldığında... *yer değiştirmeden* çok daha fazlası olur. ‘Yer değiştirme’ plansız bir hareketi çağrıştırıyor. Seni temin ederim, burada uyguladığımız yeniden yapılandırma sürecinde hiçbir şey şansa bırakılmaz. Odaların ve duvarların birbirlerine çarpmadan ve binanın işlevselliğini sürdürerek yeniden yapılandırılması *son derece* bilimsel bazı hesaplamalar yapmayı gerektirir. Bu işlem için, yolları hiç durmadan hareket eden bir şehirde trafik kontrolünü sağlayabilmek için kullanılabilecek düzeyde gelişmiş bilgisayar tabanlı bir algoritma gerekir. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Jonquil?”

Jonquil bir süre profesöre baktıktan sonra gözlerini kırıp kafasını salladı. “Evet, Profesör.”

Profesör Vadasz’ın yüzündeki gülümseme geri döndü. “O hâlde bir daha yer değiştirmekten bahsetmek yok.”

Bayan Ferryman boğazını temizledi. “Cyan. Bence gidip bir masaya otursanız iyi olur. Karnınız acıkmış olmalı.”

Cyan gülümseyip karnına vurdu. “Kurt gibi açız, Bayan Ferryman. Bir ara, bir yerde!”

Cyan, hayali şapkasına hafifçe vurup topuklarının üzerinde döndükten sonra Jonquil'ı, Ruby ve Teal'in yemek yediği masaya götürdü. "Ahoy! Yanınıza oturabilir miyiz?"

Ruby burnunu buruşturunca esmer tenindeki koyu çiller bir araya toplandı. "Tabii ki."

Cyan elindeki tepsiyi hızla masaya koyduktan sonra yerine yerleşip Jonquil'a masaya oturması için işaret etti. "Jonquil, bunlar Teal ve Ruby. Teal ve Ruby, bu Jonquil."

"Ahoy, Jonquil," dedi iki arkadaş aynı anda.

Cyan, o sabah balina kemiklerinin olduğu yerde gördüklerini arkadaşlarına söylemek için ağzını açtı. Teal ve Ruby'ye kelimelerin ne anlama gelebileceğini sormak istiyordu. *Yeşil ve kırmızının arasında. S-7270*. Ama Doktor Haven'ın masasına bakınca yüzünü ekşitip kendine engel oldu. Bu yükü üzerinden atmaya ne kadar istediğini fark etmişti. Neden olduğunu bilmiyordu ama kemikler onu hâlâ huzursuz ediyordu.

anı hırsızları

unutma, savaş.

"Ee Jonquil..." Teal, bir eliyle ince çerçeveli gözlüklerini düzeltirken diğer elindeki çatalı Jonquil'a doğrulttu. "Profesör Vadasz'la konuştuğunu gördük. O kelimeleri söyledin, değil mi?"

"Yer değiştirmek mi?"

Teal ve Ruby oldukları yerde donup kaldı. Göz kapaklarını hızla açıp kapatarak profesörün taklidini yaptıktan sonra

kahkahaya boğuldular. Cyan de onlarla birlikte gülmeye başladı. Huzursuzluğu biraz azalmıştı. Jonquil'ın da gülümseyerek yemeğine başladığını gördü.

Ruby, elini kıvıla çalan kahverengi buklelerinde gezdirdi. "Sığınağı sevdin mi, Jonquil?"

Jonquil, yüzünde düşünceli bir ifadeyle ağzındakileri çiğnedi. "ğrenmem gereken... Çok şey var. Yani gerçekten çok fazla şey."

"Alışırsın. Bir süre sonra her şey sıradan gelmeye başlıyor." Ruby önüne bakmadan tepsisindeki haplarla dolu küçük bardağı eline aldı. Ağzına attığı hapları biraz meyve suyuyla birlikte yuttu.

Cyan ve Teal da haplarını içti. Aynı şeyi yapması için Jonquil'a bakıyorlardı.

Jonquil tepsisindeki kâğıt bardağa ve içindeki farklı şekillerde, pastel renkli haplara baktı. Alt dudağını ısırıktan sonra hapları yavaşça ağzına atıp biraz su içti.

Ruby çatalına biraz peynirli makarna aldıktan sonra devam etti. "Evet, burası güzeldir. Eğlenceli vakit geçirmek için yapacak çok şey var." atalını ağzına götürüp yemeğini yerken konuşmayı sürdürdü. "Yer değiştirme hakkında ne dşyorsun?"

Jonquil lokmasını çiğneyip yutkundu. "Biraz... fazla heyecanlı."

"Yer değiştirme olduğunda mutlaka ceplerden birine gir." Teal ve Cyan'e baktı. "Moss'un başına gelenleri unutmayın..."

Çocuklar aynı anda kafalarını salladı.

“Zavallı Moss,” diye fısıldadı Teal, hızla omuz silkerek.

Jonquil başını yana eğdi. “Moss?”

Cyan elinin tersiyle ağzını sildi. “Moss eskiden sığınakta kalıyormuş. Yer değiştirme sırasında saklandığı cepten çıktığı söyleniyor. Hareket hâlindeki bir duvarla zemin arasında sıkışıp kalmış.”

Jonquil’ın çatalı ve bıçağı elinden düşüp tabağına çarptı.

Ruby dışındaki bir makarnayı temizledi. “Huzur içinde yatsın.”

“Ama ben bu hikâyenin doğru olduğunu sanmıyorum,” dedi Cyan. “Moss sadece bir efsane olabilir. İnsanların ceplerden çıkmaması için uydurulmuş bir hikâye.”

Teal gömleğinin yakasını gevşetip sert bir şekilde boyununu kaşımaya başladı. “Bence bu olay gerçek. Odalar çok hızlı hareket ediyor.”

Cyan, çatalına takılan yanmış makarnayı tabağının kenarına itip yeşilliklerin altına gizledi.

“Off, Teal!” dedi Ruby. “Kaşınmayı keser misin artık? İştahımı kaçırıyorsun.”

“Cyan yüzünden. Bu hızlı çocuk, motosikletiyle yanımdan geçerken üzerime kum yağdırdı.”

Cyan gülümsemeye başladı.

“Neredeyse beni ezecektin! O motosikletlere bindiğinde gözün açık oluyor mu senin?”

Cyan kahkaha attı. İltiği ilaçların etkisini göstermeye başladığını hissedebiliyordu. Başından başlayıp ellerine kadar yayılan tatlı uyuşukluğu hissederken balinanın kemikleri konusunda neden bu kadar endişelendiğini anlayamadı.

Gülümseyip boynunu ovalarken başındaki karıncalanmanın tadını çıkardı. Doktor Haven haklıydı. Gördüğü yazı sadece bir karalamaydı. Hiçbir anlamı yoktu.

Teal söylenmeye devam ediyordu. “Fern bile motosikleti senden daha iyi sürüyor. Üstelik sadece... sekiz yaşında.”

Cyan gözlerini yuvarlayıp Jonquil’a gülümsedi. “Teal hakkında hemen öğrenebileceğin bir şey var: Endişelenmeye bayılır.”

Teal ellerini havaya kaldırdı. “Hiç de bile!”

“Evet, bayılıyorsun. Her zaman endişelenecek bir şeyler arıyorsun. Bu konuyu Doktor Haven’a bile sormuştum.”

Teal kollarını birleştirdi. “Sormadığından eminim.”

“Sordum.”

Teal yavaşça kollarını çözdü. “Gerçekten mi?” Cyan’e doğru eğildi. İyice gözlerini açarak gözlüklerinin arkasından arkadaşına baktı. “Peki sana ne dedi?”

“Bu durum senin karakterinle ilgiliymiş. Endişelenecek hiçbir şey yokmuş.”

Teal’ın çenesi düştü. “Yok muymuş? Endişelenecek bir şey yok derken ne demek istedi?”

“Kullandığı kelimeleri tam olarak hatırlayamıyorum.” Cyan, Teal’ın gözlerinde gittikçe büyüyen paniği görebiliyordu. “Aslında *kesinlikle* endişelenecek bir şey yok dediğinden eminim.”

“Ama az önce *kesinlikle* dememiştin! Bu da ‘belki’ anlamına gelir, öyle değil mi? Yani aslında... gerçekten de endişelenecek bir şey olabilir. Belki de ben...” Sözleri yarıda kaldı. Tabağına bakmaya başladı.

Ruby kahkaha atarak hafifçe arkadaşının koluna vurdu. “İnanamıyorum, Teal. Endişelenmek hakkında endişelenmeye başladın. Bu senin için bile büyük başarı.”

Teal sandalyesinde doğruldu. “Öyle mi? Aramızda bulunan bazı kişilerin aksine bir şeyleri umursuyorsam,” imalı bir şekilde Cyan’e baktı, “evet, büyük bir başarı gösteriyorum demektir.”

Ruby, az önce vurduğu yeri okşadıktan sonra bıçağının arkasıyla Jonquil’in eline hafifçe vurdu. “Jonquil, sence deniz buradan ne kadar uzaktadır?”

“Nasıl yani?”

Ruby oturduğu yerde sallandı. “Helikopterle buraya gelirken denizi görmedin mi?”

“Gördüğümü söyleyemem. Pilot helikoptere binmeden önce gözlerimi bağlamıştı. Ama deniz çok uzakta olamaz, öyle değil mi? Dışarıda liman olduğunu gördüm. Bir de deniz feneri vardı.”

“Tabii,” dedi Ruby. “Ama deniz fenerini tahtalarla kapatmışlar. Ayrıca binanın en tepesindeki helikopter pistine çıktığında bile denizi göremiyorsun.”

Jonquil biraz düşündü. “Doğru. Ben deniz suyunun çekildiğini sanmıştım.”

“Deniz suyu biraz fazla uzağa çekilmemiş mi sence?”

Cyan tabağındaki yeşillikleri kenara itti. “Sular hiçbir zaman yükselmiyor, Jonquil. Deniz çekildi ve bir daha geri dönmedi.”

Jonquil kaşlarını çatı. Uzun burnunu kaşıdı. “Bu nasıl mümkün olabilir ki?”

Cyan omuz silkti. “Bilmem. Bir keresinde personelden birkaç kişinin bu konu hakkında konuştuğunu duymuştum. Aşırı sulama yüzünden olabilir. Belki de kimyasallar ve kirlenme yüzünden. Onlar da adanın nerede olduğundan, deniz suyunun neden çekildiğinden pek emin değildi. Ama suyun tamamen çekildiği kesin. Denizi en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Hiçbirimiz hatırlayamıyoruz. Ayrıca kumsalın ucuna kadar gittik.”

Jonquil’ın bıçağı ve çatalı hâlâ tabağındaydı. Şaşkınlıktan ağzı bir süre açık kalmıştı. “Yani çalışanlar bile nerede olduğumuzu bilmiyor mu? Ya da bu adanın nerede olduğunu?”

“Helikopterin pilotu ya da kum botunun kaptanı bir şeyler biliyor olmalı ama Bayan Ferryman bana buraya gelirken personelin gözlerini bağladıklarını söylemişti. Doktor Haven, dışarıdaki dünyayla bağımızı koparmak konusunda çok titiz davranıyor. Bizim iyiliğimiz için.”

“Dışarıdaki dünyayla...” diye mırıldandı Jonquil. “Eski hayatlarımızla...” Gözleri ellerine gitti. “Bağımızı koparmak...”

“Buraya bunun için geldin, öyle değil mi? Uzaklaşmak ve unutmak için?” Cyan kaşlarını çattı. “İyi misin?”

Eğilip Jonquil’a biraz daha yaklaştı. Teal ve Ruby de aynı şeyi yaptı. Hepsi şaşkınlıkla Jonquil’ın nemli gözlerine bakıyordu.

Jonquil kenara çekilip yüzünü sildikten sonra öfkeyle onlara baktı. “Kesin şunu! İnsanlara böyle bakmanın kaba bir davranış olduğunu bilmiyor musunuz?”

Üç arkadaş geri çekildi. Teal iki büklüm oldu. “Affeder-sin, Jonquil. Ben sadece... en son ne zaman ağlayan birini gördüğümü hatırlamıyorum.”

Ruby de ela gözlerini iyice açtı. “Evet, nasıl bir şey?”

Jonquil’ın öfkesi geçmişti. “Nasıl bir şey mi?” Kafası ka-rışmış gibiydi. “Ağlamaktan mı bahsediyorsunuz?”

Üçü de kafasını salladı.

Jonquil dudaklarını hareket ettirerek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Elini alnına götürdü. “Ben... bilmem. Şey gibi...” Kafasını sağa sola salladı. “Canın yanıyormuş gibi ama aslında tam olarak öyle değil. Bir sızı gibi. İçindeki bir şeyi dışarı atıyormuşsun gibi.”

Üç arkadaş, hiç konuşmadan Jonquil’ın söylediklerini düşündü. Cyan çenesini ovuşturdu. Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Yani... kaka yapmak gibi bir şey mi?”

“Hayır!” dedi Jonquil yüzünü buruşturarak. “İğrenç.”

Cyan, Ruby koluna vurana kadar kıs kıs gülmeye devam etti. O kadar sert vurmuştu ki neredeyse sandalyesinden düşecekti. “Cyan’e aldırma, Jonquil. Aptallık ediyor ve komik olduğunu zannediyor.”

Cyan kolunu ovuşturdu. “Hadi ama! Sen bana hep gü-lersin.”

“Evet, sana gülerim.” Ruby, Jonquil’a döndü.” Her neyse, yakında sen de ağlamanın nasıl bir şey olduğunu unuta-caksın. Bu olurken biraz neşelensen fena olmaz. Yarın seni Serenity’ye götürelim.”

“Serenity ne?” diye sordu Jonquil.

“Çok eğlenceli bir şey. Göreceksin.”

Cyan avuçlarını masaya koyduktan sonra Teal’in eline hafifçe vurup tepsisini işaret etti. “Bana bir puding borçlusun.”

Teal bir kaşını kaldırdı. “Neden bahsediyorsun?”

“Anlamazlıktan gelme. Bahsi kaybettin.” Cyan parmağını Jonquil’a çevirdi. “Helikopter bugün sığınağa yeni birini getirdi. Ben bildim, sen bilemedin. Hadi bakalım. Ver tatlını.”

Teal ağzında bir şeyler geveleyip oturduğu yerde kıvrandı. “Ama bu ravent tatlısı! Yarına kadar bekleyemez misin? Bu tatlıyı ne kadar sevdiğimi biliyorsun.”

“Tabii ki biliyorum. Tatlıların kralıdır. Tatlıların efendisidir. Benim de en sevdiğim tatlı. Hadi bakalım, gönder onu buraya.”

Teal yüzünü asıp kâsesini uzatır uzatmaz Cyan tatlıyı yemeye başladı.

“Eğer seni mutlu edecekse,” diyerek gülümsedi Cyan, “sen de kazandığın yedek tatlıyı yiyebilirsin.”

“Hangi tatlıyı?”

“Tevazu pastasını.”

Teal kafasını sağa sola sallayıp içini çekti. “Şakaların da sürücülüğün kadar kötü.”

Cyan, birinci tatlıyı bitirip kendi tatlısını yemeye başladı. Sonra duraksayarak muhallebiye bulanmış kaşığı Jonquil’a doğrulttu. “İyi misin? Yine parmaklarını kıpırdatıp duruyorsun.”

Jonquil ellerinin üzerine oturdu.

“Bugün sana oyun odalarını ve dinlenme alanını göstereceğiz. Keyfin yerine gelecektir. Bu bir işe yaramazsa yarın Serenity’ye gideceğiz. Serenity her zaman işe yarar.”

TEDAVİNİN BEVRESİ

Sekizinci Doz

HAZIR OL

Cyan, ertesi sabah kahvaltısını midesine indirdikten sonra çantasına öğle yemeği için bir şeyler atıp fuayeye geldi. Çıkışa yaklaşırken pantolonundan gelen bip sesini duyunca elini cebine götürdü. Madalyonunu çıkarıp kapağını açtı.

Doktor Haven'ın odasına. ACİL.

Cyan derin bir nefes aldı. Müdürün odasına gelip kapısını çaldı. Kilit açılınca kapıyı iterek açtı.

“Beni mi görmek istemiştiniz, Doktor?”

Ayakta duran Doktor Haven, masasının üzerindeki kâğıtlardan kafasını kaldırıp eliyle işaret ederek Cyan’i odaya çağırdı. “Evet.”

Cyan oturmaya bile fırsat bulamadan ona birkaç hap ve bir bardak su verdi. Hızla uzaklaşıp köşedeki perdeyi çekti.

Cyan hapları içtikten sonra başıyla ışıklı sandalyeyi işaret etti. “Bugün ışık terapisi mi var?”

Doktor yüzünde alaycı bir gülümsemeyle sandalyenin kumanda paneline dokundu. “Her zamanki gibi çok zekisin, Cyan.”

Cyan omuz silkip doktora yaklaştı. Sandalyeye uzanırken aklına bir şey takıldı. “Doktor?”

“Hmm.”

“Bu seansın... dün gördüğüm şeyle bir ilgisi var mı?” Ellerini deri koltuğa birkaç kez vurdu. “Hani şu kemiklerde gördüğüm şey?”

Müdür hafifçe güldü. “Bu biraz tuhaf bir soru, Cyan. Senin de gayet iyi bildiğın gibi biz sadece sizin buraya gelmeden önce biriktirdiğınız anılara dokunabiliyoruz. Bu konuda katı—”

“Kurallar var. Tabii. Haklısınız.” Cyan biraz utanıp güldü. “Affedersiniz, düşünmeden konuştum.” Omuz silkti. “Son ışık terapisinin üzerinden biraz zaman geçtiğı için bu seansın balina kemikleriyle ilgisi olabileceğini düşündüm. Onlardan bahsettikten sonra olduğı için.” Doktor Haven’ın şakaklarına yerleştirdiğı metal plakaların soğukluğunu hissetti.

Doktor şakacı bir tavır takınarak cevap verdi. “Küçük bir tesadüf sadece. Tesadüfün ne demek olduğunu biliyorsundur herhâlde.” Parmaklarını kütürdetti. “Konu açılmışken... gördüklerinden bahsetmemen konusunda konuşmuştuk hatırlarsan. Buna biraz dikkat etmeye başlasan iyi olur.”

“Sizinle bile konuşamaz mıyım yani?”

“Benimle bile. Yoksa başka birine de mi anlattın?”

Cyan, doktorun yüzüne yaklaştırdığı ekrana baktı. “Hayır. Hiç kimseye anlatmadım.”

“Güzel. Böyle bir davranışın bazı sonuçları olacağını söylediğimi de hatırlıyorsundur.”

Cyan, kafasını çevirip müdüre baktı. “Evet. Ama—”

“Gözlerini ekrandan ayırma, Cyan.”

Sandalyeden sesler gelmeye başladı. Hiç kesilmeden devam eden titreşimler yumuşak ve rahatlatıcıydı. Hafif uğultu Cyan’ın kulaklarında yankılanıyordu.

Doktorun sesi uzak bir yerden geliyor gibiydi. “Bugün neler yapmayı planlıyorsun?”

Cyan cevap vermek için dikkatini toplamaya çalıştı. “Serenity’ye gideceğiz.” Kelimeler ağzından güçlkle çıkıyordu. “Onu Jonquil’a göstereceğiz.”

“Harika,” diye karşılık verdi Doktor Haven. “Orayı görmenin ona çok iyi geleeeccceğinnnddeenn eeemmmii-inniimmm...”

Doktorun sözleri uzayıp havada yayılan uğultulara karışıyordu. Cyan’ın solukları yavaşlarken etrafındaki her şey parlak beyaz bir ışığa dönüştü.

Cyan, bir süre sonra kendini gözlerini kırparak bulutlara bakarken buldu. Sığınağın dışındaki mermer merdivenlerdeydi.

Teal ve Jonquil basamaklarda oturmuştu. Ruby merdivenlerin önünde ileri geri yürüyordu.

Cyan el sallayıp arkadaşlarını selamladı. “Ahoy! Herkes hazır mı?” Merdivenlerden inerken yüzünü asıp ceketini gösterdi. “Bugün kırmızı üniforma günü. En sevmediğim. Dev bir böğürtlene benziyorum.”

Jonquil uzun, siyah saçlarını parmaklarının arasında çeviriyordu. “Bence sana yakışıyor,” dedikten sonra birdenbire kızarıp bez ayakkabılarına baktı.

“Hayır. Hiç yakışmıyor.”

“Bence de. Berbat gözüküyorsun,” dedi Ruby ciddi bir şekilde.

Teal derin bir nefes aldı. “Bana hiçbir renk yakışmıyor. Ayrıca bu gömlekler...” Elini ensesine götürüp yumuşak, esmer tenini kaşıdı. “Beni çok kaşındırıyor.”

Cyan parmağını limana doğru uzatıp hangarı işaret etti. “Hadi, Teal yine kaşındıran gömlekler hakkında sızlanmaya başlamadan önce gidip motosikletleri alalım.”

Teal kafasını kaldırıp ona baktı. “Kimseye çarpmamaya çalış, olur mu?”

Kısa bir süre sonra koruyucu gözlüklerini takıp motosiklete binerek hangardan çıkmışlardı. Jonquil, Cyan’le aynı motosiklete binmişti. “Kendi motosikletini istemediğinden emin misin?” diye sordu Cyan. “Karar vermek için son şansın.”

“Şimdilik istemiyorum.”

“Sen bilirsin. Sıkı tutun. Bu motorlar çok hızlıdır.”

Cyan ve Ruby taşlı yokuştan kumlara doğru inerken Teal arkalarından geliyordu. Sığınaktan fazla uzak olmayan kumluk alanda kovalarla, küreklerle ve deniz kabuklarıyla oynayıp kumdan heykeller yapan küçük çocukların yanından geçtiler. El sallayan çocuklara neşeyle selam veren Cyan motorun devrini yükselttikten sonra diğerleri de hızlandı.

Cyan birdenbire bir uğultu duyup sağına soluna bakınca gülümseyip motorunu yavaşlattı. Ruby de yavaşladı. “Neden kaplumbağa gibi yavaşladın?”

“Bak, yarışa kim katılıyor.”

Cyan dönüp arkaya bakınca kum botunun, limanın yokuşundan aşağı doğru indiğini gördü. Onlardan yaşça biraz daha küçük çocuklar kocaman bota arkalarını dönüp kenara kaçarken ceketleri iki dev pervanenin rüzgârında uçuşuyordu. Bot, kuma atlayarak hızlanmaya başladı.

Ruby ve Teal yaklaşan kum botunu izliyordu. Cyan git-tikçe yükselen gürültünün geldiği tarafa doğru bağırdı. “Biz zaten öndeyiz. Yerlerinize, hazır ve–”

Ruby hızlandıkça kahverengi bukleleri havada savruluyordu. Cyan gaza basınca motor ileri atıldı ve Jonquil çığlık atıp sıkıca Cyan’ın beline sarıldı.

Ruby önde, Teal ve Cyan arkadaydı. Üç motosiklet taşı iskelelerin arasında rüzgâr gibi ilerliyordu. Kum tepelerinin üzerinden zıplayıp geçerken motorlardan sağır edici bir ses geliyordu ama Cyan gürültüye rağmen arkalarındaki botun kumları etrafa saçarak onlara yaklaştığını duyabiliyordu.

Nerede olduğunu görmediği botun havayı dolduran derin, boğuk uğultusunu hissedebiliyordu. Jonquil siyah şişme botun yanlarına geldiğini görünce bir çığlık attı.

Botun türbinlerinden ve pervanelerinden gelen ses Cyan’ın kulaklarında yankılanıyordu. Başını çevirip botun yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol ederken gözlüklerine çarpan kumların sesini duydu. Yükleme alanının ortasına sıralanmış yük konteynerlerini görebiliyordu. Kum botunun turuncu kabinindeki iki pilot hızla çalışan sileceklerin arkasından onlara el salladıktan sonra bot hızlanarak motosikletlerden uzaklaştı.

Gürültü azalınca Ruby'nin neşeli çılgınlıkları duyuldu. Cyan gülümseyerek arkadaşına bakarken yüzünü sırtına bastıran Jonquil'in çıkardığı sesleri duydu.

“İyi misin?” diye sordu.

Jonquil yüzünü kaldırıncaya kahkaha attığını fark etti. “Evet! Bu... bu gerçekten çok...”

“Harika, değil mi?” Cyan de kahkaha atıyordu. Sonra kolunu Ruby ve Teal'a doğru salladı. Verdiği işaretle birlikte üç motosiklet sağa doğru döndü. Sığınak geride kalmıştı. Cyan kum zeminin aşağı doğru hafifçe dikleştiğini fark etti. Bir zamanlar denizle dolu olan büyük çukurun derinliklerine doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Jonquil bir süre sessiz kaldıktan sonra Cyan'ın kulağına eğildi. “İnanılmaz bir yer. Her yerde kum var.”

“Evet.”

“Galiba... az önce... balina iskeletlerinin yanından geçtik, öyle değil mi?”

Balina iskeleti...

Cyan başını çevirip kaburga kemiklerine bakınca elinde olmadan renkleri düşündü. Aklına herhangi bir renk değil, özellikle iki, canlı renk gelmişti. Kırmızı ve yeşil. Yeşil ve kırmızı.

Aklına başka bir şey daha gelmişti. S harfi ve birkaç sayı. Yedi, iki, yedi... sıfır?

Gözlüklerinin ardından gözlerini kıstı. Bu düşünceler aklına nereden gelmişti ki? Ayrıca bunlar neden balina kemiklerini düşününce aklına gelmişti? Bunların kemiklerle ya da başka bir şeyle ilgisi yoktu. Kemikler sıkıcıydı.

Kitap okumak için gittiği sakin bir yer olmaktan başka bir özellikleri yoktu.

Belki de nedeni buydu. Belki bu renkler ve sayılar orada okuduğu bir kitapta geçmişti. Yine de bunun çok tuhaf olduğunu düşündü. Hatırladığı bu şeylerin arkasında başka bir şey olduğunu hissediyordu. Hafızasının derinliklerinde bir yerlerde bulanık, belirsiz bir şey vardı. Onu huzursuz eden bir şey...

Cyan gözlerini sıkıca kapatıp hatırlamak istediği şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştı. Ama aklına boşluktan, yanıp sönen beyaz ışıktan başka bir şey gelmiyordu.

Motosiklet bir tümseğe çarpınca gözlerini açtı. Jonquil'ın konuştuğunu duydu.

“Ee? O gördüğümüz şeyler kemik mi? Gerçek balinaların kemikleri mi?”

Cyan kafasını salladı. “Evet. Onlardan birkaç tane var.”

“Ya şunlar?” Jonquil, burnu bir kum tepesine gömülmüş paslı gemiyi işaret etti.

“Onlardan çok var.”

Jonquil kumlarla kaplı manzaraya baktı. “Demek ki söylenenler doğru. Deniz hiç geri gelmiyor.”

“Öyle gözüküyor.”

Jonquil sessiz kaldı. Tekrar konuşmaya başlamadan önce gözlüklerini sildi. “Burası çok tuzlu. Havadaki tuzun tadını alabiliyorum.”

Cyan havada dönen ince toz bulutuna baktı. “Zamanla alışırsın. Tuzun güzel tarafları da var.”

“Güzel tarafları mı?”

“Birazdan göreceksin.”

Kum tepelerinin arasından, otlarla kaplı alanlardan geçerek ilerlemeye devam ettiler.

Cyan yeniden kafasını kaldırdı. “İşte burada.”

Güneş ışıkları bulutların arasından süzülünce beyaz kemikler ve paslı gemiler ışıldamaya başladı. Cyan, Jonquil’ın şaşkınlıkla iç çektiğini fark etti.

Arkasına dönen Ruby de Jonquil’ın yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı. Yavaşlayıp yaklaşarak bağırdı. “Buna ‘tuz pırıltısı’ deniyor!”

Jonquil kafasını salladı. Doğu tarafında kalan sarp kayalıkları işaret etti. “Burada neden böyle tepeler var? Burası eskiden deniz değil miymiş?” Parlak güneşin altında ışıldayan sarı kayaların arasından kanallar geçiyordu.

“Onlar tepe değil. Eskiden hepsi adaymış! Şuradakinde güzel mağaralar var. Tepeden görünen manzara harika! Seni bir ara oraya da götürürüz ama bugün Serenity günü.”

“Serenity ne?”

Ruby ileriye işaret etti. Yerden çıkan büyük beyaz şey güneşe uzanan geniş bir sütuna benziyordu. Cyan arkaya bakıp Jonquil’ın şaşkınlıkla açılan çenesini görünce kahkaha attı.

Yaklaştıkça Serenity’nin yana eğilmiş dev gövdesi daha net gözüküyordu. Cyan, onu defalarca görmüş olsa da hayranlıkla ılık çalmadan edemedi.

Dönüp dev yolcu gemisini şaşkınlıkla izleyen Jonquil’a baktı. Geminin arkası, kayalarla çevrili derin bir uçurumdan dışarı çıkıyordu. Uzun gövdesi pas yüzünden kıpkırmızı

olmuş, uçurumun kenarına denk gelen çelik kaplaması parçalanıp ufalanmıştı.

“İşte bu,” dedi Cyan, “Serenity.” Yolcu gemisinin tam adını gösterdi. Gövdenin kenarında soluk mavi renkle *Muh-teşem Serenity* yazıyordu.

Üç motosikleti uçurumun kenarına çektiler. Gözlüklerini çıkardıktan sonra kafalarını sallayıp saçlarındaki kumları temizlediler. Dört arkadaş, karanlık uçuruma doğru baktı. Serenity’nin burnu uçurumun dibine çakılmıştı.

Cyan, Jonquil’in soracağı soruyu tahmin edince elini kumla dolu uçuruma doğru salladı. “Burası bir zamanlar denizin en derin noktasıymış.”

Ruby uçurumun kenarından aşağı inmeye başladı. “Hadi gelin. İçeri girelim.”

Jonquil şaşkınlıkla ona baktı. “İçeri girmek mi?”

Teal, arkadaşının dirseğine dokunup geminin omurgasındaki geniş yarığı işaret etti. Yarık uçurumun biraz aşağısındaydı.

Jonquil elleriyle oynamaya başladı. “Hmm.”

SERENITY

Kısa bir süre sonra gemiye girip jeneratörlerle, pistonlarla, borularla ve üzerleri pul pul olmuş cihazlarla dolu üç katlı makine dairesinde yukarı doğru ilerlemeye başlamışlardı. Alt katlardan yukarı çıktıkça rutubetle karışık pasın keskin kokusu azalarak yerini çürüyen kamaraların küflü kokusuna bırakıyordu.

Koridordaki küflü halılara basıp ilerlerken Cyan'ın gözü bir kapının numarasına takıldı. 7284.

Diğerleri yürümeye devam ederken durup pirinç rakamları inceledi. Motosikletin üzerindeyken aklına gelen şeyi düşündü.

S-7270

S harfi *Serenity* yerine kullanılmış olabilir miydi?

Teal, Ruby ve Jonquil eğimli koridorda yukarı doğru ilerliyordu. Jonquil bir şey sordu. Cyan, sadece Ruby'nin cevabını duyabilmişti.

...hiç kimseyi bulamamışlar. Bence gemi batmadan önce bütün yolcuları kurtarmışlardır. Ama Cyan bir keresinde tu-

valetlerden birinde bir ceset olduğunu iddia etmişti. Teal'in ödü kopmuştu."

Teal alaycı bir tavırla dudaklarını büktü. "Ne olmuş? Ben de ondan intikam aldım sonuçta."

Ruby kıkırdayıp Jonquil'in koluna hafifçe vurdu. "Evet, odalardan birindeki bir dolaptan dışarı fırladı. Cyan, zombilerin saldırısına uğradığımızı sandı."

"Neredeyse pantolonunu değiştirmek zorunda kalacaktı," dedi Teal homurdanarak. Gergin bir kahkaha atarak boynunu ovuşturdu. "Ama o küflü dolap beni çok kaşındırmıştı."

Cyan kendi kendine gülümsedi. Teal'in hayali kaşıntılarından biri daha, diye düşündü.

Koridorda geriye doğru yürürken kapılardaki numaraları sayarak varmak istediği yere ulaştı.

7270 numaralı oda.

Kapı açıktı. Cyan içeri girdi.

Serenity'nin en gösterişli odalarından biriydi. İçerideki kabarık yatak, duvara yaslanmıştı. Yataktaki şilte, pencerenin kenarından yamuk bir şekilde sarkan perdeler kadar küflüydü. Geniş ekranlı televizyon duvara tutturulduğu yerden sallanıyordu. Bir zamanlar göz dolduran eşyalar parçalanıp çürümüş, küflenip kabarmıştı.

Cyan odanın kirli penceresine bakınca biraz uzakta uçurumun duvarını gördü. Gözlüğünü yukarı kaldırıp düzelttikten sonra odada tuhaf bir şey olup olmadığını anlamak için dolapları ve çekmeceleri karıştırmaya başladı.

Bulabildiği tek şey eskiden kıyafet olarak kullanılan paçavralardı. Geceliklerin ve elbiselerin üzerinde siyah, beyaz

ve yeşil lekeler vardı. Şarj cihazları, parlaklığını yitirmiş mücevherler ve topukları çürümüş ayakkabılar buldu.

Hızla yatağın kenarındaki komodinlerin yanına geldi. İlki boştu. İkincisi de boştu ama...

Aslında pek boş sayılmazdı. Çekmecenin ahşap tabanına bir şeyler yazılmıştı. Kelimeler ahşaba özenle ve dikkatle kazınmıştı.

Cyan ilk satırı okuyunca elini göğsüne götürdü. *Yeşil ve kırmızının arasında.*

Yeşil ve kırmızı. Bunlar, motosikletin üzerindeyken balina kemiklerini görünce aklına gelen renklerdi. Onu bu odaya getiren sayılar da aklına o sırada gelmişti. 7270.

Silik hafızası canlanmaya başladı.

Derin bir nefes alıp dizlerinin üzerine oturduktan sonra okumaya devam etti.

Ben: Ruth McMurphy

Annem: Helen McMurphy. Kısa, sarı saçları, mavi gözleri var. Çok güzel sarılır. Bahçedeki taze toprak gibi kokar. Banyoda sessizce şarkılar söyler.

Babam: James McMurphy. Parlak, kel bir kafası, modası geçmiş gözlükleri, sivri siyah sakalları, kahverengi gözleri var. Gülerken göbeği sallanır. Berbat şakalar yapar. Fırında pişen yemekler gibi kokar.

Erkek kardeşim: Ben McMurphy. Gıcığın teki. Uzun, sarı bukleleri, kocaman mavi gözleri, küçük bir burnu var. Gürültücü ve tatlıdır. Ekşi süt gibi kokar.

Evim: Nottingham, İngiltere. Bestwood'daki at çiftliği.

*anı hırsızlarını kandırmanın en iyi yolu
unutma, savaş, dayan yoksa kaybedersin*

Cyan'ın ağız kurudu. Zihninde dönen anılar, son satırları görünce şekillenip anlam kazandı.

Artık her şeyi hatırlıyordu. Bu kelimeleri daha önce de görmüştü. Bunlar balinanın kemiğine kazınan kelimelerdi.

*anı hırsızlarını kandırmanın en iyi yolu
yeşil ve kırmızının arasında; unutma, savaş*

Peki ama bunları neden unutmuştu? Motosikletin üzerindeyken neden hatırlayamamıştı?

Arkadaşlarıyla kum tepelerinin arasından geçip buraya gelmeden önce neler yaptığını hatırlamaya çalıştı. Hızlıca kahvaltı etmişti, fuayeye geçmişti. Sonra Doktor Haven onu odasına çağırmıştı ve ışıklı sandalyeye oturmuştu...

Tamam, işte *bu*. Olanların tek bir açıklaması vardı. Doktor Haven kemiklerde gördüğü şeyi unutması için hafızasını zayıflatmıştı. Bu anı bir şekilde aklının uzak bir köşesinde kalmış olmalıydı. Bulanık, silik bir anıydı ama hâlâ oradaydı. En azından onu buraya getiren sayılarla ve bu çekmecedeki mesajla canlanacak kadar yakındaydı. Sonuçta doktora renklerden ve sayılardan bahsetmemişti.

Cyan dudaklarını ısırdı. Doktor Haven sığınağın kurallarını çiğnemiş, taze anılarını kurcalamıştı. Daha da kötüsü ona yalan söylemişti. Cyan'e ışık terapisinin balina kemikleriyle

bir ilgisi olmadığını, zamanlamanın sadece tesadüf olduğunu söylemişti.

anı hırsızları

Doktor Haven, kemiklerdeki kelimelerin anlamsız olduğunu söylemişti. Peki ama kelimeler anlamsızsa neden onları silmek istemişti? Böyle yaparak anılarını çalmış olmuyor muydu?

Cyan bir kez daha çekmeceye baktı. Kelimeleri yeniden okurken avuçlarının yandığını hissetti.

Bütün bunlar da neydi böyle? Kemikte yazan şey, bu gizli not ne anlama geliyordu? Ruth McMurphy denen kişi, geçmişteki anılarını unutmamaya çalışıyor gibiydi. Kafasını karıştıran şeylerden biri de buydu zaten. Biri neden eski anılarını hatırlamak istesin ki? İnsanlar sığınağa geçmiş i unutmak, başlarına gelen kötü şeylerden kaçmak için gelirdi. Cyan madalyonundaki videoyu defalarca izlemişti. Videoda kendini ağlayıp yalvararak gördüğü için bunun doğru olduğuna inanıyordu.

Elleri titriyordu. Ama bunun nedeni Doktor Haven'ın söylediği yalan değildi. Başka bir şey vardı. Ne olduğunu açıklayamadığı ama midesine kramplar girmesine, kıvranmasına neden olan bir şeydi.

Koridordaki ayak seslerini duydu.

Çaresiz hızla ayağa kalkıp çekmeceyi kapattı.

Ruby kapıdan kafasını uzattı. Kaşlarını çatıp içeri girdi. Teal ve Jonquil da arkasından geliyordu. “Nereye kayboldun?”

Cyan bulduğu şeyi arkadaşlarına söylemek üzereyken vazgeçip dilini ısırıldı. Doktor Haven’ın olanları birine anlatırsa olacaklar konusunda söylediklerini hatırlamıştı. Bu davranışının bazı sonuçları olacağını söylemişti.

Tam olarak ne demek istemişti? Bu sonuçlara sadece Cyan mı katlanmak zorunda kalacaktı yoksa olanları anlattığı kişiler de cezalandırılacak mıydı?

Yutkunduktan sonra Ruby’yi taklit ederek kaşlarını çattı. “Ben mi? Asıl siz nereye kayboldunuz? Pencerede bir şey görmüştüm. Size ‘gelin bakalım,’ dedim, duymadınız mı?”

“Hayır, duymadık. Ne görmüştün?”

Herkes pencereye dönünce Cyan komodine baktı. Boğazı şişip kurumuştur. “Hiçbir şey. Ben öyle sanmışım.”

“Puff.” Ruby pencereden dönüp ona baktı. “Tuhaf davranıyorsun. Yani normalde olduğundan daha tuhaf.”

“Cyan?” dedi Jonquil. Endişelenmiş gibiydi. “Yüzün kıpkırmızı olmuş. İyi misin?”

Cyan elinin tersiyle sildiği alınının ıslandığını fark etti. “Bomba gibiyim. Burası biraz sıcak sadece.”

“Hiç de değil.” Ruby odadaki büyük, gösterişli makyaj masasını kurcaladı. Yamuk duran masanın üzerinde yuvarlandıktan sonra eski, kirli bir kutuya çarpıp kenarında duran ruju eline aldı.

Teal yanına gelip yüzünü buruşturdu. “O ruju sürmeyeceksin değil mi? Kullanırsan hasta olursun.”

Ruby, rujun gümüş kapağını açıp içine baktı. “Büyük ihtimalle. Ama dudağıma sürmeyeceğim ki...

Ruby gülümseyerek rujla makyaj masasının geniş aynasındaki yansımalarının etrafını çizdi, çillerinin olduğu yere noktalar koydu ve kıvrıkcık saçları için uzun çizgiler karaladı. Sonra ruju Teal’a uzattı. Teal da omuz silkip kendi yansımalarını çevreleyen bir çizgi çizdi. Boyu Ruby’nin çizdiği resimden biraz daha kısa, yüzü biraz daha yuvarlaktı. Oval gözlüklerini ve kısa saçlarını da ekledi.

Jonquil da yüzünü, ortadan ayırdığı uzun saçlarını çizdi ve ruju Cyan’e verdi. Konunun değişmesinden memnun olan Cyan kendi resmini çizdikten sonra yüzüne düşen saçlarını ve kalın gözlüklerini ekledi.

Dört çizgi arkadaş, aynadan onlara gülümsüyordu ama Cyan’ın dikkatini biraz daha dağıtmaya ihtiyacı vardı.

“Tam bir başyapıt!” Neredeyse kendi sesindeki neşeyi yadırgayarak ellerini birbirine vurdu. “Bitti mi? Hadi, Jonquil’a buraya neden geldiğimizi gösterelim.”

7270 numaralı odadan çıkıp yola devam ettiler.

Jonquil ilk başlarda eğimli katları yavaş yavaş tırmanıyordu. Kırık dökük lobilere ulaşınca kendini toparlayarak geminin dik gövdesindeki merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Bir süre sonra diğerlerini geride bırakmıştı. Teal, Ruby ve Cyan arkasından bağırarak yolu tarif ediyordu. Kızaran yüzünde gülümsemeyle sandalyelerin, valizlerin, yer çekimine yenik düşüp kapıların ve asma katların etrafına yığılmış döküntülerin üzerinden hoplayıp zıplayarak geçmeye başladı.

“Gerçekten çok hızlı,” dedi Ruby nefes nefese kalarak.

Cyan'ın sürtünerek yanından geçtiği avize, küflü halının üzerinde mücevher gibi parlıyordu. "Bir de bana sor."

 arkadaş elik bir kapıdan geçip geminin dışına ıkt. Jonquil kapnn yakınlarındaki trabzana sıkıca tutunup geminin güvertesinin tepesinden aşağı bakıyordu.

Cyan yanına gelip arkadaşının baktığı yere baktı. şez-longlar, sandalyeler, kumlar paslı duvarlara, kırık dökük balkonlara, ıssız barlara yğlmştı. Burnu uçurumun dibine doğru uzanan geminin güvertesinde içi boş en az  yüzme havuzu vardı.

şaşkınlıktan ağzı açık kalan Jonquil Cyan'e bakıyordu. Söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

"Evet," diye onayladı Cyan.

Jonquil dönüp yokuşa baktı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Cyan plastik varillerin elik kelepçelerle sabitlendiği güvertenin ucuna doğru ilerledi. Ruby, o sırada varillerin birine bağlı uzun bir halat çekiyordu.

"Aşağı ineceğiz," diye cevap verdi Cyan.

"Ne? Buraya daha yeni çıktık!"

"Evet. Buraya aşağı inmek için çıktık."

"Peki neden içerideki katlardan inmiyoruz?"

Cyan birazdan olacakları düşününce gülümsedi. Midesinde çalkalanan heyecanın, odadan beri ıkaramadğı düşünce-lerin arasından yükseldiğini hissediyordu. "Bazen yapacağın yolculuk varacağın yerden daha önemlidir, Jonquil."

Başka bir varile bağlı halat çekip varil yerinden oynaya kadar ipi çözmeye devam etti. Ruby'yle birbirlerine baktıktan sonra halat aynı anda çektiler. İki varil hızla

açılırken içindekiler ısıltı andıran bir sesle dışarıya doğru açılıp genişlemeye başladı.

Cyan, şişen cankurtaran botlarını işaret etti. İki kişilik parlak turuncu botlar dördü için yeterli olacaktı. “Aşağı bunlarla ineceğiz.”

Jonquil alnını kaşıdı. “Cankurtaran botlarıyla mı? Anlamadım. Burada hiç su yok ki.”

“Yok ama bu botlar dünyanın en büyük kaydırağından aşağı kayarken...” Cyan önündeki şişme botun tabanına hafif bir tekme attı, “...bizi koruyacak.” Başını eğip dik güverteyi işaret ettikten sonra botun üzerini örten turuncu örtünün altından iki kürek çıkardı. “Önümüze çıkan engellerden kurtulmak için bunlara ihtiyacımız olacak. Hadi, atla.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Şaka yapıyor gibi bir hâlimiz var mı sence?”

Ruby ve Teal kendi botlarını güvertenin ortasına götürüp içine yerleşmişlerdi. Küreklerini örtünün ön tarafından dışarı çıkarıp botun iki yanında hazır hâle getirdiler.

Ruby muzip bir şekilde gülümsedi. Örtüye vuran ışığın altında bukleleri kıpkırmızı gözüküyordu. “Korkma, Jonquil.” Teal’in aksini söylemesine fırsat vermemek için eliyle arkadaşının ağzını kapadı. “Bunu binlerce kez yaptık ve gördüğün gibi hâlâ hayattayız. Hadi atla. Pişman olmayacaksın.”

Jonquil, botu yerde sürüyerek diğer botun yanına götüren Cyan’e baktı. Botun içine girmişti ve küreklerden birini ona uzatıyordu. “Buraya çıkarken çok hızlıydın. Bakalım aşağı inerken de o kadar hızlı olabilecek misin?”

Jonquil gözlerini kıstı. Kafasını kaldırıp hafifçe gülümse-
dikten sonra küreği alıp Cyan'ın yanına geçti.

“Harika. Herkes hazır olsun.” Birazdan olacakları dü-
şünmek Cyan’i hâlâ heyecanlandırıyordu ama içinde her
zamanki hevesi yoktu. Balina kemiklerini ve çekmeceyi
düşünüp sessizce söylendikten sonra kafasındaki bu düşün-
celeri uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı.

“Sona kalan çürük yumurtadır.” Kafasını çevirip Ruby’yle
Teal’a baktı. “Hatta sona kalan çürük yumurtaları yiyen
sinek... ya da en iyisi... çürük yumurtaları yiyen sineklerin
üzerinde yaşayan bakteriler gibi ols—”

“Tamam anladık,” dedi Ruby ve dizlerinin üzerinde hare-
ket ederek botu yokuşa doğru çevirdi. Teal da homurdanarak
aynı şeyi yapınca ikilinin botu yerinden fırlayıp güvertede
yokuş aşağı kaymaya başladı.

Cyan yarışı başlatmak için hayali tabancasıyla havaya
ateş etti. “BUM!” Sonra Jonquil’la birlikte botu hareket
ettirene kadar sağa sola sallandılar. Hızlanınca botun örtüsü
uçuşmaya başladı. Tam o sırada Cyan yollarının üzerindeki
bir jakuzinin merdivenlerini fark etti.

“Jonquil!” diye bağırdı ama uyarıya gerek kalmamıştı
çünkü Jonquil çoktan harekete geçmiş, yanından geçtikleri
bir duvardan küreğiyle destek alıp botu sola kaydırarak üzeri
lekelerle dolu jakuziden sıyrılmayı başarmıştı.

Cyan gülümseyince Jonquil da yüzüne bakıp kahkaha
atarak karşılık verdi. Bu bir anlık dikkat dağınıklığı onlara
pahalıya patladı. Botun üzerini kapatan örtü bir yere takılınca
botları geriye doğru savruldu.

Cyan geminin gökyüzüne yükselen arka tarafını uzaktan görüp çarptıkları şezlongların kenara savrulurken çıkarttığı eğlenceli patırtıyı duyunca güldü. O anda endişeleri kayboldu. Artık sadece yarış vardı. Sadece adrenalin, rüzgâr ve hızla üzerinde ilerledikleri güverte vardı.

Cyan ve Jonquil kürekleriyle yerden destek alarak döndüler. O sırada karşılarına çıkan yeşil sahanın üzerinde zıplarak kaymaya başladılar. Golf sahasındaki bayraklar botun üzerindeki örtüye çarpıyordu. Cyan, o anda, Ruby ve Teal'in botunu gördü. Bir barla sandalyeler ve masalar arasından sıyrılarak ilerliyorlardı.

“Çok öndeler!” diye bağırdı Jonquil. “Onlara yetişemeyiz!”

Cyan kaşlarını kıpırdattı. “Önlerine bir engel çıkmazsa tabii...” dedi ve avazı çıktığı kadar bağırdı. “Dikkat edin! Ruby! Teal! Sağ tarafta, aşağı inen merdivenler var! Oradan görmeniz çok zor!”

Aslında merdiven yoktu ama iki arkadaşı, Cyan'e inanmak zorunda kaldı. Cyan iki küreği hızla yere vurarak botu sola doğru çevirdiklerini gördü. Bot bir jakuziye çarpıp içi boş bir havuza girince neşeyle çılgılık attı. Jonquil ve Cyan'in botu döne döne havuza yaklaşırken Teal ve Ruby gözden kaybolmuştu. Botlarının bir yere çarptığı, etrafa saçılan kumlarla birlikte Ruby'nin öfkeyle bağırdığı duyuldu.

Cyan ve Jonquil'in gülmekten gözleri yaşarmıştı. Küreklerini hızla hareket ettirip yerden destek alarak havuzun yanından geçtiler ve geminin ön tarafına yığılmış şiltelere yaklaştılar. Cyan küreğini bıraktı. Güçlükle dik durmaya çalışırken Jonquil'a dönüp kollarını açtı. “Sıkı tutun ve çarpışmaya hazır ol!”

Jonquil da küreğini bıraktı. Birbirlerine sıkıca tutunurken bot bir yere çarpıp onları eski şiltelerin ve kullanılmış başka botların üzerine fırlatıyordu. Botun tabanıyla turuncu muşamba örtünün arasında yuvarlanıyorlardı. Bot durunca kahkahalara boğuldular.

Bir süre gülmeye devam ettiler. Kendilerine gelebilmek için turuncu örtünün altında uzanıp hiç hareket etmeden beklerken başları dönüyordu.

Jonquil'ın solukları yavaşlamaya başladı. "Ruby haklıydı," dedi sessizliği bozarak.

Cyan doğruldu. "Hangi konuda?"

"Gerçekten de pişman olmadım."

Cyan bir süre sonra kendini toparlayıp botun çıkışının ne tarafta olduğunu anlamaya çalıştı. "Fena bir yarış olmadı, değil mi?" Kafasını örtüden dışarı çıkardı. Dışarıdaki taşlık uçurumun dibi geniş ve karanlıktı.

Jonquil da arkasındaydı "Ruby'den bahsetmişken... İkinizin arasında ne var?"

"Ne mi var?" Saçlarını parmaklarına dolayan Jonquil'a baktı.

"Evet. Siz... sevgili misiniz?"

Cyan'ın kahkahası uçurumun duvarlarında yankılandı. "Hayır, asla. Aramızda öyle bir şey yok."

"Hmm."

Jonquil'ın düşünceli hâli Cyan'ın dikkatini çekmişti. "Sığınakta bu tür şeylere yer yoktur," dedi burnunun ucunu kaşıyarak.

"Gerçekten mi?"

Cyan kaşlarını çatıp hafifçe dudağını sıktı. “Bu konuda hiç düşünmemiştim ama bu doğru. Yani burada işler böyle.” Burnundan hafifçe soluyarak küçük nazik bir kahkaha attı. “Düşünmek bile biraz tuhaf geliyor, biliyor musun? Yani biraz garip.”

“Garip...” diye tekrar etti Jonquil. Koyu renkli gözlerini yere çevirdi.

Cyan nedenini anlamasa da biraz huzursuz olmuştu.

Boğazını temizledi. “Hadi gel. Dışarı çıkalım artık.”

İHBAR

Cyan ve Jonquil öğle yemeği için yanlarına aldıkları sandviçleri sessizce yemeye başladı. Uçurumun kumlarla kaplı tabanında gemiden aldıkları sandalyelerde oturuyorlardı.

Kısa bir süre sonra ikinci bot da geminin ucuna geldi.

Teal ve Ruby yanlarına geldiklerinde Ruby, Cyan'ın omzuna vurdu.

“Orada merdiven falan yoktu,” dedi öfkeyle. “Sonradan kontrol ettim. Botu havuzdan çıkarmak için çok uğraştık. Bizi kandırdın.”

Teal sandalyelerden birine otururken Cyan gözlüklerini düzeltti. “Aşkta ve... dev gemi enkazlarında yapılan yarışlarda her şey mübahtır.”

“Hayır, değildir.” Ruby öfkeyle yüzünü buruşturunca koyu çilleri burnunun etrafında toplandı. Ayağıyla vurduğu paslı bir tenekeyi sandalyelerin ortasına getirip içini kırık mobilyalardan aldığı tahtalarla doldurmaya başladı. “Ateşi yine yakmamışsın. Aşağı ilk inenin ateşi yakması gerektiğini biliyorsun ama asla yapmıyorsun.”

“Şey...” Cyan’ın ağzı kupkuru oldu. Sandalyesini teneke-
den uzaklaştırdıktan sonra huzursuzlukla Ruby’nin, çakmağı
ve gemideki restoranın menüsünü kullanarak ateşi yakışını
izledi.

Alevler yükselmeye başladı. Yanan tahtaların çıtırtılarını
duydukça Cyan’ın omuzları gerginleşiyordu. Diğerlerine belli
etmeden derin nefesler alarak kalp atışlarını yavaşlatmaya
çalıştı.

Yarıda bıraktığı sandviçi kucağında duruyordu. Duman
iştahını kaçırmıştı ve boğazı yutkunamayacak kadar kuru-
muştı. Ama Jonquil’in ona baktığını fark edince ekmeğini
yeniden ağzına götürüp huzursuzluğunu elinden geldiğince
gizlemeye çalıştı.

Dört arkadaş sessizce otururken Jonquil ayağıyla yarı-
sı kuma batmış bir balık kılçığını yerinden oynattı. “Hayvan-
lar,” dedi içini çekerek.

“Hı?” dedi Cyan balık iskeletinden kalanlara bakarak.

Jonquil kafasını kaldırıp yukarı baktı. Uçurumun ağzı gri
gökyüzünü çerçeve içine almıştı. “Burada eksik olan şeyi
anlamak biraz zamanımı aldı. Bu adada hiç hayvan yok.
Kuş bile yok. Gökyüzü çok sessiz. Buraya geldiğimden beri
etrafta tek bir hayvan görmedim.”

Teal’in dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Eski-
den etrafta çok hayvan vardı. Cyan, motosikletini sürerken
hepsini korkutup kaçırdı.”

Cyan gözlerini yuvarladı. “Aman ne komik.” Jonquil’a
baktı. “Ona aldırma. Buralarda hiçbir zaman hayvan olmadı.”

“Ama bu sizce de tuhaf değil mi?” diye sordu Jonquil. “Ortalıkta hiç hayvan olmaması? Böcek bile yok. Etrafta sadece kemikler ve kabuklar var.” Kaşlarını çatı. “Burası... ölü gibi. Sizce de öyle değil mi?”

Cyan kristalleşmiş, kırılğan balık kılçığına baktı. “Bu, denizin çekilmesiyle ilgili olabilir. Bilirsin işte, belki ekosistemin bozulması yüzündendir.”

Teal düşünceli bir şekilde kafasını salladı. “Evet. Büyük ihtimalle öyledir.”

Jonquil ikna olmamış gibiydi. “Hayır. Ekosistem her yerde bozuluyor ve canlılar hayatta kalmayı bir şekilde başarıyor ama burada öyle değil. Adada sadece... sadece biz varız.”

Cyan, gözlerini ölü balığın göz çukurundan ayırmakta zorlanıyordu. Ateşten gelen her çıtırtı onu karanlığın içine çekiyordu. Elinde olmadan bir kez daha 7270 numaralı odada gördüğü mesajı düşünmeye başlamıştı.

Jonquil burnunu çekti. “Arkadaşlar,” diyerek konuşmaya başladı. “Size arkadaşlar diyebilirim, öyle değil mi?”

“Tabii ki,” dedi Ruby. Teal ve Cyan de kafasını sallayarak onayladı.

“Pekâlâ, o zaman...”

Cyan kafasını kaldırdı. Jonquil parmaklarını ovuşturuyordu. Sesini alçaltarak devam etti. “Bunun yasak olduğunu biliyorum ama sizin için sakıncası yoksa başıma gelenler hakkında konuşmak... istiyorum. Yani... buraya gelmeden önce yaşadıklarım hakkında.”

Üç arkadaşın gözleri genişledi. Teal huzursuzlanıp sandalyesinin sırtına yaslandı.

“Olmaz,” dedi Ruby kararlı bir ses tonuyla. “Uzgünüm, Jonquil. Bunu yapamayacağımızı sen de biliyorsun.”

Jonquil sakince omuz silkti. “Biliyorum ama--”

“Geçmiş hakkında konuşmamız yasak,” diye araya girdi Cyan. “Hiç kimse bu konuda konuşamaz. Tedavini olumsuz etkileyebilir. Bizim tedavimize bile zarar verebilir.”

“Ama kimsenin bilmesi gerekmiyor,” diye ısrar etti Jonquil. Gözleri dolmaya başlamıştı. “Ben sadece... biraz rahatlamak istiyorum. Söylemem gereken şeyler var.” Sesi kalınlaşmıştı. “Paylaşmam gereken şeyler...”

Cyan ellerini açıp havaya kaldırdı. “Yapma, Jonquil.” Kalbi yine hızlanmaya başlamıştı. Daha önce böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştı, bugüne kadar hiç kimse geçmişinden bahsetmek istememişti. Ama kuralları biliyordu. Jonquil konuşmaya devam ederse sığınağa haber vermek zorunda kalacaktı. Anlatacaklarını dinleyemezdi.

Ruby sandalyesini kumların üzerinde geriye doğru iterken Teal bir eliyle sandalyenin kenarından destek alıp yerinden kalkıyordu. Terleyen alını parlıyordu. Göğsü hızla alıp verdiği endişeli soluklarla sarsılmaya başlamıştı. “Kurallar...” dedi boğuk bir sesle.

Jonquil arkadaşlarının hareketlendiğini fark etmişti. Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. “Lütfen dinleyin,” dedi boğuk bir sesle. “Her şey aylar önce oldu. Diwali Festivali’nden sonra. Annem--”

Koşarak yanlarından uzaklaşmaya başlayan ilk kişi Teal oldu. Cyan ve Ruby’nin de sandalyelerini devirip ayrı yönlere gitmeye başladığını gören Jonquil duraksadı.

Cyan hızla Serenity'ye doğru koşuyordu. Arkasına bakınca Teal ve Ruby'nin de kayalıklara doğru koştuğunu gördü.

Jonquil devrilen sandalyelerin ortasında tek başına kalmıştı. Ayağa kalkıp sağa sola dönerek ondan uzaklaşan üç arkadaşına bakıyordu. "Geri dönün!" diye yalvardı. "Lütfeeeeen!"

Ama üç arkadaşı koşmaya devam ediyordu.

Cyan geminin omurgasında gölgelik bir noktaya gelip çömeldi. Kenardan bakınca Jonquil'ın nereye koşacağını bilemeden kararsız bir şekilde ileri geri yürüdüğünü gördü.

"Annem bizi arabayla eve götürüyordu!" diye bağırdı. "Beni ve kız kardeşimi! Güzel kız kardeşimi..." Yere eğilip ağlayarak devam etti. "Annem biraz kızgındı çünkü biz—"

Cyan elleriyle kulaklarını kapamıştı ama Jonquil'ın tiz sesini hâlâ duyabiliyordu. Bir kulağını omzuyla kapatarak boşta kalan eliyle pantolonunun cebindeki madalyonunu çıkardı. Kapağını açıp parmağını ekrana bastırdıktan sonra madalyonu ağzına yaklaştırarak nefes nefese konuşmaya başladı. *İhbar! Jonquil! İhbar!*

O sırada bir tartışmadan bahseden Jonquil'ın söylediği birkaç şeyi duydu ve madalyonunu cebine koyduktan sonra hızla elini kulağına götürdü.

Ne kadar olduğunu tam olarak kestiremediği bir sürenin sonunda uçurumun içinde rüzgâr esmeye başladı. Havanın uğultusu ve yankısı duyuluyordu. Kafasını durduğu yerden dışarı uzatınca Jonquil'ın sırtının dönük olduğunu gördü. Dimdik ayakta dururken uzun saçları şiddetli rüzgârda savru-

luyordu. Yukarıda, çukurun uçurumun kenarlarıyla çevrilen ağızında sığınağın helikopteri gözüktü.

Helikopter sabit bir hızda alçalırken çukurda tuzdan ve kumdan oluşan bir fırtına esiyordu. Cyan, tam o sırada Bay Banter'in helikopterin yan kapısında durduğunu fark etti.

Jonquil, rüzgârın oluşturduğu minik hortumların içinde geri geri yürüyordu. Bay Banter, elinde tuttuğu bir şeyi sallayarak rahat bir tavırla dışarı ıktı. Cyan kumdan ve tuzdan oluşan bir bulutun arasında gözlerini kısarak bakınca hemşirenin elindeki kartuşa benzeyen açık renkli dikkörtgen, plastik nesneyi gördü.

Bay Banter kartuşu Jonquil'a doğrultup ucundan uzun bir iğne çıkardı. İnce, metal iğne helikopterin ışığında parlıyordu.

Jonquil ığlık atıp arkasına döndü ama Bay Banter hızlı davrandı. İleri doğru atılıp Jonquil'ın boynunu iri koluyla sıkıca sardı.

Cyan birdenbire midesinin bulandığını hissetti. Bay Banter, Jonquil'ın boynunu o kadar sert tutuyordu ki elinde olmadan yerinden fırlayarak onlara doğru koştu. Benzi sara-ran, gözleri açılan Jonquil, korkuyla ona bakarken yüzünde ihanete uğramış birinin ifadesi vardı.

Cyan ellerini ileri doğru uzatarak koşmaya devam etti. Hemşire iğneyi Jonquil'ın boynuna batırınca bir çığlık attı.

Jonquil artık bağırmıyordu. Kaskatı kesilip kendinden geçerek Bay Banter'in kollarına yığılmıştı. Hemşire, onu helikoptere taşıyarak kapıyı hızla kapadıktan sonra helikopter kumların ve gölgelerin arasında yükseldi.

Cyan ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Göğsü inip kalkarken hızla atan kalbini çevreleyen kaburgaları sızlıyordu.

Helikopter yana eğilip başlarının üzerine yükselince Teal ve Ruby yanına geldi. Ruby'nin yüzü şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti. Teal, helikopterin kuyruğunun gözden kayboluşunu izledi. Sıkıca kendine sarılarak heyecanla titremeye başladı.

Uzaklaşan pervanelerin gürültüsü yavaş yavaş azalarak geride bomboş bir gökyüzü bıraktı.

On Birinci Doz

GRİ OKYANUSLAR

Cyan, Doktor Haven'ın odasındaki uzun koltukta uzanıyordu. Madalyonuna mesaj gönderip onu buraya çağırmaları pek şaşırtıcı olmamıştı.

Gıcırdayan kahverengi deri koltukta yerinde duramıyor, uzaktaki duvarı kaplayan kelebeklere bakıyordu. Koltuğun arkasındaki bir taburede oturduğu için Doktor Haven'ın yüzünü göremiyordu ama doktorun sakin, durağan nefeslerini duyabiliyordu. Odadaki sabuna benzeyen antiseptik kokusu o kadar keskindi ki burnu kaşınmıştı.

Doktor önündeki deftere yazı yazarken kalemi kâğıt üzerinde belli belirsiz sesler çıkarıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Doktor Haven. “Anlattığın hikâye, Teal ve Ruby'nin anlattıklarıyla uyuyor. Senin de tahmin edebileceğin gibi Teal biraz daha fazla ayrıntı verdi. Bu olayın fiziksel ve zihinsel sağlığını kötü yönde etkileyebileceği konusunda uzun uzun konuştu. Durumu iyi tabii ki ama hafif bir sakinleştirici vermek zorunda kaldım.”

Cyan gözlüklerini kaldırıp gözlerini sert bir şekilde ovuşturduktan sonra kafasını doktora doğru çevirdi. “Anlattıklarımızın aynı olmaması için bir neden mi var?”

“Özel bir neden yok. Sadece bana söylenen ve söylenmeyen şeyleri kontrol etmem gerekiyor. Her ihtimale karşı, Jonquil’in tedavinizi etkileyecek bir şey söylemediğinden emin olmak istiyorum. Ama her şey yolunda gözüküyor.”

“*Yolunda* mı gözüküyor?” Cyan’ın saçları terleyen alnına yapışmıştı. “Hiçbir şey yolunda değildi! Korkunçtu. Bay Banter, Jonquil’a o kadar sert davranmak zorunda mıydı? Canını yakabilirdi!”

Doktor Haven sakin, kararlı bir ses tonuyla cevap verdi. “Biz yapılması gerekeni yaptık, Cyan. Jonquil tedavinin gereklerine aykırı davrandı ve bunu yaparak sadece kendisini değil sizi de riske attı. Biz de gerekeni yaptık.”

Cyan yüzünü buruşturdu. Doktorun ona yalan söylemesinin, kemikte yazan mesajı unutmaması için hafızasını silmeye çalışmasının nedeni bu muydu yani? Bunu da *gerekli* olduğu için mi yapmıştı?

Doktora yaptığı şeyi bildiğini söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Bunun bazı sonuçları olabilirdi. Artık neler olabileceği konusunda biraz fikir edinmişti.

Bay Banter’in Jonquil’a nasıl davrandığını düşününce doğru bir karar verdiğinden iyice emin oldu. Doktor Haven’a 7270 numaralı odada gördüğü mesajdan bahsedemezdi. Görüklerini kendine saklamak zorundaydı.

Kollarını birleştirip gözlerini çerçevelerin içindeki kelebeklere çevirdi. “Sorun sadece Bay Banter’la ilgili değil, benim yaptığım şeyle de ilgili.”

Sonra kollarını çözmeye başladı. Çenesindeki gerginlik biraz azalmıştı. “Olanları kafamda yeniden canlandırıp duruyorum. Jonquil’in çılgınlıklarını, bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Çok korkmuştu ve... üzülmüştü. Yanından koşup uzaklaştığım için, onu alıp götürmelerine izin verdiğim için çok kötü hissettim. Ona... ona ihanet etmişim gibi geliyor.”

Doktor aynı sakin ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Ona ihanet etmedin, Cyan. Sen doğru olanı yaptın. Konuşmasına engel olarak ona iyilik ettin. Tedavisini destekledin. Yani aslında ona ihanet etmemiş oldun.”

Cyan kafasını sağa sola salladı. “Bana pek öyle gelmedi. Ben... ben onun kalbini kırdım. Yani onu gerçekten incitmiş gibi hissediyorum. Kalbine bıçak saplamışım gibi baktı bana. Çok acı çekiyordu.” Çenesini okşadı. “Konuşmayı o kadar çok istiyordu ki... Buna ne kadar *ihtiyacı* olduğunu söyleyip duruyordu.”

Doktor önündeki kâğıda bir şeyler karaladı. “İnsanlar genellikle neye ihtiyaçları olduğunu bilmezler, Cyan. Onlar için en iyisinin ne olduğunu bilmezler. Bu yüzden doktorlar var. Sen kurallara uyup gerekeni yaparak ona yardım ettin. Olanları unut ve yaptığınla gurur duy.”

Cyan acı bir kahkaha attı. “Böyle bir şeyden asla gurur duyamam.”

“O zaman sadece unut. Jonquil hakkında daha fazla endişelenme. Uyguladığım ilk tedavi biraz hafifti. Yaşananların nedeni de bu olmalı. Küçük bir aksaklıktı. Her şey yoluna

girecek. Ben sığınağın Jonquil'a... ihtiyacı olan tedaviyi sağlayacağını düşünüyorum."

"O şimdi nerede peki? Durumu iyi mi?"

"Revirde. Toparlanıyor ve durumu gayet iyi. Ama tedavisinin devam ettiği birkaç gün boyunca onu etrafta göremeyeceksiniz."

Cyan, tabureden gelen gıcırtıyı duydu. Doktor masanın arkasındaki dolaplardan birine gidip elinde bir hap ve bir bardak suyla geri döndü. "Bugünlük bu kadar, Cyan. Gitmeden önce bunu iç. Seni biraz rahatlatır."

Cyan bir süre avucunun ortasında duran ilaca baktı. Hapı içmek konusunda biraz tereddüt etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu doktor.

Cyan kafasını sağa sola salladıktan sonra hapı ağzına atıp suyu içti. Koltukta doğrulup oturarak kafasını kaldırdı. "Doktor?"

"Hı?"

"Burada... kimsenin sevgili olmadığını fark ettiniz mi hiç?"

"Evet, farkındayım. Nereden aklına geldi bu?"

"Jonquil sordu da..."

"Bunu Jonquil mı sordu?" Doktor Haven hafifçe ofladı. "İlk tedavisini çok hafife almışım."

"Peki ne diyorsunuz?"

"Hangi konuda?"

Hangi konuda...

Cyan'ın akli karışmaya başlamıştı. Az önce sorduğu soruyu hatırlamakta zorlanıyordu.

Kaşlarını çatıp dizlerine baktıktan sonra tekrar denedi. “Şu... sevgili olma konusunda.”

Doktor sessiz kaldı. Kravatını hafifçe sıkıp nazikçe gülümseyerek açıklamaya başladı. “Bazı ilişki biçimleri, Cyan, Lethe Metodu’nu sekteye uğratabilir. Biz de bu yüzden bu tür...” sözlerine biraz ara verip doğru kelimeyi bulmaya çalıştı, “...dürtüleri bastırmak için bazı özel yöntemler uyguluyoruz.”

“Hmm.” Cyan gözlerini kırıp kısarak dikkatle Doktor Haven’a baktı. “Ama bu biraz...” Düşüncelerini toparlamakta güçlük çekiyordu. “Bu biraz... doğaya aykırı değil mi?” Kolları ve bacakları havada uçuyormuş gibi gevşeyip hafiflemişti. “Yani insanların duygularını... bu şekilde kontrol etmek?”

Cyan yavaşça gözlerini kırparak yüzüne bakınca Doktor Haven’ın nazik gülümsemesini fark etti. Gözbebeğindeki bütün ayrıntıları görebiliyordu. Gözlerinin dokusu ve tonu gri bir okyanusu andırıyordu.

Doktor, Cyan’ın dirseğini tutarak ayağa kalkması için ona yardım etti. “İlaçlar iyice etkisini göstermeden önce odanı bulup biraz uzansan iyi olacak, Cyan. Bay Banter’ı çağırıp sana yardım etmesini rica etmemi ister misin?”

Cyan olduğu yerde sendeledi. Konuştuğunun bile farkına varmadan gülerek cevap verdi. “Hiç gerek yok.”

“Güzelce dinlen, Cyan. Zor bir gün geçirdin.”

“Bir ara... bir yerde,” dedi Cyan iç çekerek. Kapının kilidi öterek açılınca odadan çıktı.

On ikinci Doz

KEDİ VE DİL

Günler her zamanki gibi birbirine karışıp bulanıklaşarak geçip gidiyordu. Üniformaların rengi değişiyor; odalar, merdivenler ve koridorlar yer değiştiriyor; eşyalar ve aksesuarlar gelip gidiyor, aksesuarlar ve eşyalar gidip geliyordu.

Cyan endişelenmeye başlamıştı. Uzun bir süre –iki ya da üç gün, belki bir hafta– geçmesine rağmen Jonquil’dan haber alamamıştı.

Lacivert üniformaların giyildiği gün, kütüphanede otururken sığınaktaki iki gencin sohbetine kulak kabarttı. Scarlet ve Mustard’ın konuşmalarından anladığı kadarıyla başka bir çocuk onlara sığınağın arka tarafında Jonquil’ı gördüğünü söylemişti.

Cyan kütüphaneden çıkıp hızla fuayeden geçerek binanın yanında ilerlemeye başladı. Arka taraftaki köşeyi dönüp Jonquil’ı görünce içi rahatladı.

Binayı çevreleyen kaldırım taşlarının lavanta çiçekleriyle ve kumlarla kesiştiği yerdeki banklardan birinde oturuyordu. Kumların biraz ötesinde koyun kayalık, kuytu bölgesi gö-

züküyordu. Kayalar, üzerlerini kaplayan yosunlar yüzünden griyle karışık yeşil bir renge bürünmüştü.

“Jonquil!” diye seslendi. Ama Jonquil yerinden kıpırdamadı.

Cyan hızla yanına oturarak yüzünde büyük bir gülümsemeyle arkadaşına baktı. “Ahoy! Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?” diye sordu ama sonra yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. “Jonquil?”

Bir süre geçtikten sonra Jonquil yavaşça kafasını çevirerek sakince yüzüne baktı.

Cyan nazikçe eline dokundu. “Ne yapıyorsun burada? Manzarayı mı seyre diyorsun?”

Jonquil’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Mekanik bir hareketle kafasını çevirerek yosun kaplı kayalara döndü.

“Ne oldu?” diye sordu Cyan. “Dilini kedi mi yedi yoksa?” Kendi kendine konuşmaya başladı. “Ne tür bir kedi etrafta dolanıp insanların dillerini yer ki? Kedinin bütün o dilleri nerede sakladığını merak ediyorum. Berbat bir yer olmalı.” Gülmeye çalıştı ama ağzından yapmacık bir kahkaha çıktı.

Cyan’ın yüzündeki gülümseme yok oldu. Bir kez daha Jonquil’ın eline dokundu. “Olanlar için üzgünüm. Yani Serenity’de olanlar için. Benim... benim başka çarem yoktu. Böyle olacağını bilmiyordum...

Kuruyup şişen dili ağzına sığmıyor gibiydi. Elini yanaklarına götürüp yanan yüzünü serinletmeye çalıştı. “Kurallar böyle, biliyorsun. Geçmiş hakkında konuşmamız yasak. Biliyorsun, değil mi? Unutmamız için.”

Jonquil kafasını çevirip yeniden Cyan'e baktı. Yüzünde hâlâ hafif bir gülümseme vardı. "Unutmak..." Sesi çok uzaklardan gelen bir yankıya benziyordu. Cyan yukarıdan bulutların geçip geçmediğinden emin değildi ama Jonquil'ın gözleri kararmış gibiydi.

Cesaret vermek ister gibi kafasını salladı. "Evet. Unutmak. Buraya bu yüzden geldin. Hepimiz bu nedenle geldik." Yeniden eline dokundu. "Ama ben yine de—"

"Ahoy millet!" diye canlı bir ses geldi arkadan.

Cyan bankta dönüp arkasına bakınca Ruby'nin yaklaştığını gördü. Ruby, yüzüne düşen saçları sıyrarak Jonquil'ın diğer tarafına oturdu. Mavi eteğinin altından bacaklarını sallamaya başladı. "Seni gördüğüme sevindim, Jonquil. Aradan biraz zaman—"

Jonquil ayağa kalkınca sözleri yarıda kaldı.

Ruby ve Cyan'ın yüzü asıldı. Sessizce Jonquil'ın köşeyi dönerek gözden kayboluşunu izlediler.

Ruby bacağını sallamaya devam ediyordu. "Çok tuhaf davrandı."

Cyan gözlerini köşeden ayırmamıştı. "Bu bir şey değil. Sen gelmeden önce nasıl olduğunu bir görseydin. Sanki... sanki başka bir yerdeydi. Burada değildi."

"Hmm," dedi Ruby omuz silkerek. "Büyük ihtimalle ışık terapisine girmiştir. Işık terapisi insanı sersem gibi yapıyor."

"Herhâlde. Ama terapiden... bu hâlde çıkan birini hiç görmemiştim."

"Uzun bir seans olmalı."

“Belki de.” Cyan ikna olmuş gibi davranmaya çalışıyordu.
“Nedeni bu olmalı.”

“Tamam, bu konuyu kapatalım artık.” Ruby, saçlarını hızla karıştırdı Cyan’ın gözlükleri yamuldu. “Sana bir şey göstereceğim.”

Hızla arka tarafa göz attıktan sonra bankın üzerinde kayıp yanına yaklaşarak Cyan’ın ceketinin cebine bir şey koydu. Cyan elini cebine uzatınca onu durdurdu.

“Bu ne?” diye sordu Cyan.

“Sonrası için. İşine yarayacak bir şey.”

“Hangi konuda işime yarayacak?”

Ruby, Cyan’ın nasıl gözüktüğünü göstermek ister gibi arkadaşını baştan aşağı süzdü. “Şu somurtkan halini düzeltmen konusunda! Serenity’de olanlardan sonra çok sıkıcı biri oldun. İçimi karartıyorsun artık.” Gözlerini yuvarlayıp dilini çıkardı.

“Ben mi?”

“Bak işte!” Ruby koluna vurdu. “Normalde böyle bir şey söylediğimde bana sataşırdın ama uyuşuk ve sıkıcısın. Artık Teal bile senden daha eğlenceli.”

Cyan dudaklarını büktü. “O kadar kötü mü yani?”

“Daha da kötü. Ama cebindeki bu küçük şey keyfini yerine getirecek.” Sesini alçalttı. “Gece olunca herkes uyuyana kadar ona dokunmayacağına söz ver.”

“Bu gece mi?”

“Ne diyorsam onu yap. Bunu seninle paylaştığım için şanslısın. Hakkını ver, tamam mı? Kimseye bir şey söyleme.”

Cyan omuz silkti. “Tamam.”

“Aferin, uslu çocuk. Ben kaçıyorum. Pewter’a etraftaki mağaraları göstereceğim. Bir ara, bir yerde!”

Cyan elini uzattı ama Ruby bir şey söylemesine fırsat vermeden köşeyi dönüp koşarak gözden kayboldu.

CEPLER VE BOŞLUKLAR

Gece olmuş, sığınaktakilerin madalyonlarının gösterdiği odalara gidişinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Cyan yatağında doğrulup oturdu. Üniforması hâlâ üzerindeydi. Elindeki kitabın kapağı açık olsa da tek satır bile okuyamamıştı.

Ruby istediği için uyanık kalmıştı ama zaten bir türlü uyuyamıyordu. Gözlerini kapatır kapatmaz karşısında Jonquil'ın yüzünü, banktaki hâlini görüyordu.

Önceki gecelerde de kolayca uykuya dalamamıştı. Karanlıkta ve sessizlikte dikkatini dağıtacak bir şey olmadığı hâlde aynı şeyleri düşünüp duruyordu; kemiklerde gördüğü yazıyı, çekmecede bulduğu mesajı unutamıyor, geçmiş hayatlar ve anı hırsızları hakkında yazılanlar bir türlü aklından çıkmıyordu.

Kitabını bıraktı. Vaktin geç olduğunu biliyordu. Lethe Metodu, saatleri ortadan kaldırmış olabilirdi ama herkes uyuduktan sonra hissedilen durgunluğu, havanın değişen ağırlığını yok edemezdi. Sığınaktaki diğer odalar gibi o gün kaldığı odada da pencere yoktu ama Cyan kumların sakinliğini hissedebiliyordu.

Yaprakları açık kitabını ters çevirip yastığının üzerine bıraktı ve dikkatle ceketine uzanıp cebindeki katlı kâğıdı çıkardı. Üzerindeki yazının Ruby'ye ait olduğunu tahmin ediyordu.

Herkesin uyuduğundan EMİN MİSİN?

Cyan notu koltuk altına sıkıştırdıktan sonra kapının iyice kapalı olup olmadığını kontrol etti. Sığınaktakilerin kalem ya da kâğıt kullanması yasaktı. Ruby'nin bunları nasıl bulduğuna anlam verememişti.

Dikkatle etrafı dinledikten sonra kâğıdı açınca talimatlardan oluşan listeyi gördü.

1. Herkesin uyuduğundan GERÇEKTEN emin misin?

Gözlerini yuvarladı.

2. Odadaki ceplerden birine gir ama bunu yapmadan önce MADALYONUNU şarjda bırak.

Cyan, yüzünde düşünceli bir ifadeyle yatağın başlığındaki şarjda takılı madalyonuna baktı. Dudaklarını ovuşturup biraz tereddüt ettikten sonra omuz silkti ve çerçevenin köşesindeki ceplerden birine girdi. Madalyonunu yanına almadığı için içi pek rahat değildi ama dikkatini toplayıp bir sonraki talimatı okudu.

3. *Cebin dibindeki çıkıntıyı bul. Alt tarafta iki küçük delik olacak. Aynı anda ikisine birden bas.*

Cyan çömelerek kâğıtta yazılanları yaptı. Eliyle biraz yoklayınca abanoz çerçevenin görünmeyen bir köşesinde iki küçük delik buldu. İkisine aynı anda basınca çerçevenin içinde hafif bir tıkırtı duydu.

Cebin arkası ve kenarları açılmıştı. Karşısına çıkan boşluğu görünce ağzı açık kaldı. Boşluk, içine girip yukarı tırmanabileceği kadar büyüktü.

Aralığa en az bir dakika boyunca baktıktan sonra Ruby'nin verdiği kâğıdı yüzüne yaklaştırdı.

4. *İçeri gir.*

Cyan gülüp cepten yavaşça geri çekildi. Bir sonraki maddeyi okudu.

5. *Geri çekilirsen ikiyüzlüsün çünkü bugüne kadar korkak bir tavuk olduğunu söyleyip Teal'la dalga geçtin! Şimdi devam et. İçeri gir. Sana MEYDAN OKUYORUM.*

“Bana meydan mı okuyor?” Cyan bir kez daha güldü. “Bu tuzığa düşeceğimi mi sanıyor?”

Önce önünde açılan boşluğa sonra da dönüp yatağına baktı. Kendi kendine söylenerek sessizce cebe girdi. Odadan gelen ışığın altında talimatlara yeniden baktı.

6. *İçeride misin? Güzel. Yapacağını biliyordum. Cebin arka tarafındaki merdiveni kullan. Kapının yanında yazan kodu aklında tut (SAKIN unutma!) ve çıkmaya başla. Tepeye gelene kadar ilerlemeye devam et. Seni karşılayacağım.*

Cyan diliyle bir ses çıkarıp talimatların yazılı olduğu kâğıdı cebine koyduktan sonra eğilip kafasını aralıktan içeri soktu. Aşağı göz atınca bacaya benzeyen boşluğun dört kenarında uzayıp giden merdivenleri gördü. Boşluğun ne kadar aşağı uzandığı anlaşılmıyordu çünkü merdivenlerin üzerindeki ışıklar çok küçük ve zayıftı.

Dudaklarını sıkıp en yakındaki merdivenin basamağına bastı. Kapının yanına bakınca kenarda GC5 yazdığını gördü ve kodu aklında tutarak tırmanmaya başladı.

Gözleri karanlığa alışınca dikey boşlukların dört tarafa doğru uzayıp giden yatay boşluklarla kesiştiğini fark etti. Her boşlukta makaralara sıkıca bağlanmış çelik kablolar uzanıyordu. Biraz daha ilerleyince her şeyi anladı; üst kattaki odaları destekleyip onları hareket ettiren çerçevenin içindeydi.

Kalbi duracak gibi oldu. Çaresizce elini cebine götürüp arkada bıraktığı madalyonunu aradıktan sonra odaların geceleri yer değiştirmediğini hatırladı. Yine de korkudan titreyerek adımlarını hızlandırdı.

Biraz yukarıda ışığın renginin değiştiğini, karanlığın maviden siyaha döndüğünü fark etti. Tepeye ulaşınca merdivenin sonundaki dar, metal iskeleyle çıktı. Hâlâ içerideydi ama metal kokusuyla dolu havanın serinlediğini hissedebiliyordu. Ceketinin düğmelerini ilikleyip dikkatle ilerlerken loş ışıkta etrafa baktı.

Birbiriyle kesişen iskele köprülerden birinin üzerindeydi. Demir iskeleler, dört tarafı merdivenlerle kaplı başka boşluklara açılıyordu. Başının üzerindeki dev çarklar, düzenekler ve makaralar uzaklaştıkça bulanıklaşıyordu.

“Tam zamanında.”

Duyduğu sesle olduğu yerde irkildi. Düşmemek için hızla iskelenin tırabzanına tutundu.

“Ödünü kopardım galiba.” Çarkların arasında bir gölge belirdi.

“Ruby!”

Ruby parmağını dudaklarına götürünce Cyan eliyle ağzını kapadı. Ayaklarının dibindeki boşluğu işaret ederek fısıldadı. “Neredeyse beni öldürecektin!”

“Bir dahaki sefere artık.”

“Hiç komik değil.”

“Bu arada, hoş geldin. Ne düşünüyorsun?” Ruby kollarını açıp etrafı gösterdi.

Cyan bir kez daha loş ışıkta etrafa baktı. “Bu... Burası... Biz çerçevenin tepesindeyiz, öyle değil mi?”

Ruby sessizce alkışladı. “Göründüğünden daha zekisin. Ama bunu anlamak çok da zor değil zaten.”

“Buraya nasıl çıkılacağını nereden biliyorsun?”

“Bir süre önce öğrendim. Madalyonumu yer değiştirme sırasında girdiğim ceplerden birine dūřürmüřtüm. Parmağım deliklerden birine değdi. Elimi gezdirmeye devam edince ikinci deliği buldum ve... İşte buradayız. Geçtiđin kapıdaki koda baktın değil mi?”

“GC5.”

“Güzel. GC harfleriyle işaretlenmiş boşluk seni odana götürür. Madalyonunu orada bıraktın, değil mi?”

“Evet. Onu neden orada bırakmamı istedin ki?”

“Odamızdan ayrıldığımızı kimse fark etmesin diye.”

“Ne demek istiyorsun?” Cyan kaşlarını çattı. “Bir dakika. Yoksa sen...”

“Evet, madalyonlarımızın izini sürebilirler.”

Cyan kafasını arkaya attı. “Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Tabii ki.” Ruby parmaklarıyla Cyan’ın alnına hafifçe vurdu. “Sen gerçekten aptalsın. Madalyon sana bir şeylerin nerede olduğunu gösterebiliyorsa kendisinin nerede olduğunu da gösterebilir. Buna mantık deniyor, Cyan. Sen de ara sıra mantık yürütmeyi deneyebilirsin. Ayrıca o gün yardım çağırıldığında helikopterin nasıl hemen olduğumuz yere geldiğini görmedin mi? Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorlardı.”

Cyan o günü hatırlayınca kaşlarını çattı. “Doğru.”

Ruby arkasını dönüp yürümeye başladı. “Hadi gel. Sana bir şey göstereceğim.”

KUMDAKİ MEHTAP

Ruby iskelelerin üzerinde fısıldayarak ilerlerken Cyan arkasından gidiyordu. “Bir şey daha var: merdivenlerden yukarı çıkmak yerine aşağı inersen,” yakınlardaki bir boşluğu işaret etti, “makine dairesine, yani odaları hareket ettiren mekanizmanın olduğu yere gidebiliyorsun. Orada çarklar, makineler ve başka aygıtlar var. Harika bir yer. Hatta bir de merdiven var. Galiba ortak alana ve personelin kaldığı katlara çıkıyor. Ama ben o kata pek inmiyorum. Bir keresinde elinde bir defterle etrafta dolaşan bir teknisyen görmüştüm. Çerçevenin içinde dolaşırken yakalanmanın sonuçları pek hoş olmaz herhâlde. Bayan Ferryman’dan işiteceğim azarı düşünemiyorum.”

“Ya da Doktor Haven’dan.” Cyan’ın aklına doktorun söyledikleri gelmişti. *Bazı sonuçları olur.*

İçerisi soğuk olsa da birdenbire sıcakladığını hissederek ceketinin düğmelerini açtı. “Burada olmak başımızı derde sokmaz mı?”

“Büyük ihtimalle.”

Cyan ceketinin cebine dokundu. “Peki ya bu not? Kalemle kâğıdı nereden buldun?”

“Bayan Ferryman’ın odasından. Onunla görüşmeye gitmiştim. Arkasını döndüğü sırada... ödünç aldım diyelim.”

Cyan ofladı. “Harika. Hem burada olduğumuz için hem de kâğıt kullandığımız için başımız derde girecek.”

“Sakin ol, Teal.”

“Ben Teal değilim.”

“Doğru, Teal senden daha eğlenceli biri.”

Cyan cevap vermek için ağzını açtı ama aklına söyleyecek bir şey gelmedi. Ellerini cebine soktu. “Sadece biraz tehlikeli olduğunu düşündüm, hepsi bu.”

“Ama buna değer. Şu pencereden dışarı baksana.”

Cyan’i düzenli aralıklarla beton duvara gömülmüş büyük yuvarlak pencerelerin yanına getirmişti. Cyan ellerini yakındaki bir pencerenin kenarına koyarak yüzünü cama yaklaştırdı.

Sığınağın en üst katı o kadar yüksektydi ki aşağıda arka arkaya dizilen kum tepelerinin tamamı görünüyordu. Ay, uzayıp giden ve gökyüzüyle birleştiği noktada kıvrımlar oluşturan kum tepelerinin üzerinde duruyordu. Ay’ın göbeğinden yayılan beyaz ışık, kumların üzerinde, denizdeki mehtap gibi parlıyordu.

“Hoşuna gitti mi?” dedi Ruby arkasından.

Cyan onun söylediklerini duyamıyordu. Ay, kum tepelerini tuz pırıltılarıyla süslenmiş şeffaf bir yorgan gibi örtmüştü. Kumların üzerinde, gökyüzündeki yıldızlar gibi parlayan

küçük balina iskeletlerini ve gemilerin gölgelerini gördü. Serenity'nin iri, karanlık gövdesi uzaklardan göze çarpıyordu.

Ruby dudaklarını şapırdattı. "İnanamıyorum. Gerçekten de çeneni kapatacak bir şey bulmuşum."

Cyan kafasını çevirip ona baktı. "Vay canına, Ruby. Bu... çok güzel."

"Biliyorum. Kimseye söylemeye niyetim yoktu ama sana bir ayrıcalık tanıdım. Artık surat asmayı kesersin herhâlde."

Cyan'ı hafifçe itip camın kenarına oturdu. Sırtını pencerenin eğik pervazına dayadıktan sonra karnına çektiği dizlerine sarıldı. Cyan de karşısına geçip aynı şeyi yaptı. Birlikte sessizce camdan dışarı bakmaya başladılar.

Dakikalar geçtikten sonra Ruby, Cyan'ın bacağına bir tekme attı."

"Ahh!"

"Söyle bakalım, neden surat asıp duruyorsun?" Kollarının arasındaki bacaklarını hafifçe salladı. "Hâlâ Serenity'de olanlar yüzünden bu hâlde değilsin herhâlde."

Cyan onu huzursuz eden tek şeyin bu olay olmasını çok isterdi. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdadı. Ruby'ye her şeyi anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Kemikteki sayılar, çekmecedeki mesaj... Doktorun yaptığı şey...

Ama dilini ısırdı. Bildiği şeyleri söylemenin bazı sonuçları olacaksa Ruby'yi de tehlikeye atmış olmaz mıydı?

Gözlerini yere çevirdi.

Ruby dişlerinin arasından nefes alarak içini çekti. "Bu konuda endişelenmeyi kes artık, tamam mı? Sen Jonquil için doğru olanı yaptın. Konuşmasına izin verseydin tedavisine

zarar verebilirdi. Ayrıca artık iyileşti. Sonuçta her şey yoluna girdi, öyle değil mi?”

Cyan yüzünü pencereye çevirdi. “Her şey gerçekten yoluna girdi mi? Sen de onu gördün. Onda bir... tuhaflık olduğunu düşünmüyor musun?”

“Söylediğim gibi, bence tedaviden yeni çıktığı için o hâldeydi.”

Cyan dudaklarını büzdü. “Belki. Yine de...” diye başladı ama devam etmedi.

Yeniden konuştuğunda sesi o kadar kısıktı ki Ruby ne dediğini duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kaldı. “Hiç merak ettiğin oldu mu...” dedikten sonra yeniden duraksadı.

“Hı?”

“Burada ne yaptığımızı hiç düşündün mü? Yani... şu ‘unutma’ konusunu?”

“Neden düşüneyim ki?”

Cyan arkadaşının gözlerine baktı. “Bazı şeyler... bana bunu düşündürüyor. Sadece Jonquil değil. Diğer şeyler de.”

Ruby’nin kafası karışmış gibiydi. “Ne gibi şeyler?”

Cyan gözlüklerini düzelterek yorgun gözlerini ovuşturdu.

“Ben zaman geçtikçe,” dedi en sonunda, “içimdeki bu... huzursuzluğu görmezden gelmekte zorlanıyorum.”

Ruby kafasını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sorunun bir parçası da bu zaten. Bir şeylerin beni rahatsız ettiğini biliyorum...” Doktor Haven’ın yaptığı şeyi söyleme

isteğine bir kez daha karşı koydu. Balina kemiklerini ve gemideki odayı düşündü.

“İçimde bazı... duygular uyandığında,” diye devam etti. Çekmecedeki notu gördüğünde elinin nasıl titrediğini hatırladı. “Bu duyguların nedenini anlayamıyorum. Sanki kafamın içinde girilmesi yasak alanlar var. Bu tür şeyler üzerine odaklanıp düşünmekte zorlanıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Sorgulayan gözlerle Ruby’nin yüzüne baktı. “Söylediklerim senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Ruby hâlâ şaşkın gözükiyordu ama Cyan onun da düşünceli olduğunu fark etmişti. Gizlemeye çalıştığı bir şeyler olduğu anlaşılıyordu.

Biraz daha yaklaşp yüzüne baktı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Ruby geri çekildi. Derin bir nefes aldı ve nefesini burundan yavaşça dışarı verdi. “Pek değil. Beni endişelendiren hiçbir şey yok. Yine de içimde... bir şey var. Ama bu konu hakkında konuşamam.”

Cyan kaşlarını kaldırdı. “Neden?”

Ruby başka bir tarafa baktı. “Başkalarıyla konuşmak...” durup kafasını sağa sola salladıktan sonra kollarını birleştirdi. “Hayır, yapamam.”

“Başkalarıyla konuşmak...” dedi Cyan ve doktorun ateşe duyduğu korku hakkında sıklıkla söylediği şeyi hatırlayarak devam etti. “...iyileşmemize engel olabilir.”

Ruby kollarını çözdü. Gözlerini şaşkınlıkla açarak Cyan’e baktı. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü benim de bir sorunum var. Bana da aynı şeyi söyledi. Sana bunu söyleyen Doktor Haven’dı, öyle değil mi?” Dikkatle Ruby’ye baktı. “Kimseye söylememen gereken sorunun ne?”

Ruby’nin sıkıca kapadığı dudakları solgundu.

Cyan uzanıp arkadaşının ayakkabısının ucuna dokundu. “Sorun değil. Karşılıklı olacak. Ben kendi sorunumu söylersem sen de seninkini söyler misin?”

Ruby’nin yüzündeki kararlı ifade gevşedi.

“Tamam,” dedi Cyan. “Benim pirofobim var.”

“*Piro* neyin?”

“Ateş korkusu.”

“Aa,” dedi Ruby iç çekerek. Gözlerindeki ifade yumuşamıştı. Pencereye dönüp uzaktaki karanlık bir noktaya baktı. “Demek bu yüzden Serenity’de hiç ateş yakmıyorsun.”

“Evet. Doktor Haven bunun bir sır olarak kalması gerektiğini söyledi. Tıpkı sana söylediği gibi.”

Ruby üzgün gözükiyordu. Cyan yeniden ayakkabısının ucuna dokundu. “Seninkini söylemek istiyor musun?”

Ruby ona bakıp alt dudağını ısırdı. Bir kez daha uzun, derin bir nefes aldı. Yüzüne gelen buklelerini kenara sıyırdıktan sonra başını önüne eğdi. “Ben... ben bazen çok keyifsiz oluyorum.”

“Keyifsiz? Yani üzgün mü demek istiyorsun?”

“Üzülmekten daha fazlası. Kendimi gerçekten çok mutsuz hissediyorum. Bazen... terk edilmiş gibi hissediyorum sanırım. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum.”

“Hiç de aptalca değil.”

Ruby hafifçe gülümseyerek devam etti. “İçimde bir boşluk hissediyorum. Odama gidip yatağıma yatma isteği uyandıran büyük, beni çok üzen bir boşluk. Yatağa çakılıp kalıyorum. Bir böcek gibi. Yerimden kalkamıyorum. Uzun sürmüyor. İşin kötü tarafı, aslında böyle hissetmemi gerektiren hiçbir şey yok. Bu çok anlamsız.”

Cyan ileri geri sallandı. “Tıpkı benim korkum gibi.”

“Evet. Senin söylediğin gibi. Ne hissettiğimi biliyorum ama bu duygunun nedenini açıklayamıyorum. Bir de...” Cümlesini tamamlamaktan vazgeçip yüzünü buruşturduktan sonra dizlerine baktı. “Çok fazla şey anlattım.”

“Sorun değil. İstedğin zaman durabilirsin. Teşekkür ederim. Bunun kolay olmadığını biliyorum.”

Ruby kafasını sallayarak yeniden arkadaşına baktı. “Tedavimizi aksatacak bir şeyler söylemeden önce... konuyu kapatsak iyi olacak.”

Cyan'ın dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. “Aslına bakarsan... ben bu konuşmadan sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım.”

Ruby de gülümsedi. “Evet, galiba ben de.” Omuz silkti. “Ama nereden bilebiliriz ki?”

Cyan cevap veremedi. Kaşlarını çatıp başını soğuk çerçeveye dayadı. “Doktor Haven'ın sorunlarımızı gizlememizi istemesi sence de garip değil mi? Başkalarının da sorunlarını gizleyip gizlemediğini merak etmiyor musun? Hiçbir şey yokmuş gibi davranıp davranmadıklarını?”

Ruby küçük bir kahkaha attı. “Nasıl yani? Teal gibi mi? O hiç de her şey yolundaymış gibi davranmıyor.”

“Ama Teal hep sıradan, küçük şeyler konusunda şikâyet ediyor. Belki de asıl sorunu tahmin ettiğimizden daha kötüdür. Jonquil’ın başına gelenlerden sonra hâlini gördün mü? Tir tir titriyordu. Belki endişeleri çok daha derinlerde olan... bir sorundan kaynaklanıyordur.”

Cyan yüzünü başka bir tarafa çevirdi. Teal’la sürekli dalga geçtiğini hatırlayınca utandı. Yüzünü asıp camdaki yansımasına baktı. “Yani Teal’in hissettikleri benim hissettiklerime biraz bile benziyorsa...

İçini çekip gözlerini kısarak yeniden Ruby’ye döndü. “Başka birçok kişinin daha bizim gibi sorunlarını gizliyor olabileceğinden bahsediyorum. Bu gece bahsettiğimiz sorunların sadece bizde olması tuhaf bir rastlantı olurdu.”

“Rastlantı olabilir, Cyan.”

“Ben bundan pek emin değilim. Bazen aklıma takılıyor. Doktor Haven’a bu kadar güvenmemiz doğru mu? Ya gerçekten... bir şeyler oluyorsa? Burada bir şeyler...”

Ruby’nin aklına korkunç bir şey gelmiş gibi şaşkınlıkla ona baktığını görünce sustu. Ruby ağzını açıp çenesini tutuktan sonra eğilip ona yaklaştı. Titrek bir fısıltıyla konuşmaya başladı. “İnanamıyorum. Sana çok daha tuhaf bir şey söyleyeceğim...

Cyan kulağını arkadaşının dudağına iyice yaklaştırdı. Boynundaki ve omzundaki kasların gerginleştiğini hissediyordu. “Ne?” dedi fısıldayarak. “Tuhaf olan ne?”

“Tuhaf olan sensin!” Ruby kahkaha atıp arkasına yaslandı. Cyan suratını asarken kıkır kıkır gülüp burnundan sesler çıkarmaya devam ediyordu.

“Cyan sana inanamıyorum! Senin durumun tahmin ettiğimden daha kötü. Sadece sıkıcı olmaya başladığını düşünmüştüm ama aynı zamanda paranoyaksın! Gereğinden fazla düşünüyorsun. Teal’den da betersin!”

Cyan somurtmaya devam ediyordu. Ruby’nin gözlerini yuvarlayıp güldüğünü görünce elinde olmadan gülümsedi.

Omuz silkip kollarını biraz gevşetti. Ruby hâlâ kıkırdıyordu. Cyan arkadaşının haklı olabileceğini düşündü. Belki de gerçekten gereğinden fazla düşünüyordu. Aşırı tepki veriyordu. Pireyi deve yapıyordu. Böyle olduğunu düşünmek istedi.

Yorgun bir şekilde homurdanıp Ruby’nin ayakkabısına hafifçe vurdu. “Bu arada, bana burayı gösterdiğin için teşekkürler.” Başıyla pencereyi işaret etti.

Ruby de ayakkabısına vurup kaşını kaldırarak karşılık verdi. “Şu takıntılarını bırakıp biraz rahatla artık, tamam mı? Sinir bozucu biri olsa da eski Cyan’ın geri dönmesi iyi olur.”

Gülümseyerek bütün dikkatini pencereye verdi. Cyan, Ruby’nin yüzünün gümüş renkli ışıktaki parladığını fark etti. Gülümseyerek onunla birlikte kumla kaplı manzaraya baktı.

“Şuraya bak,” dedi Ruby iç çekerek. “Donmuş bir deniz gibi. Kum tepeleri, ay ışığının altındaki dalgalara benziyor.”

“Kumdaki mehtap,” dedi Cyan neredeyse kendisinin duyabileceği kadar kısık bir sesle.

Ruby gülümsedi. “Evet. Kumdaki mehtap. Mükemmel.”

HARDAL VE NİŞASTA

Cyan, ertesi akşam madalyonundan mesaj gelince kantine gidip Ruby ve Teal’la birlikte sıraya girdi. Üçü de aynı saatte yemeğe çağrılmıştı.

O gün kantin, gruplar hâlinde tavana asılmış kâğıt fenerlerle aydınlanmıştı. Maun yemek masaları duvarların önünde uzayıp gidiyordu. Üç arkadaş, başka biri daha gelmeden önce masalardan birine geçip yerlerini aldı.

Cyan ve Teal, bankın yumuşak yeşil döşemesinde hardal sarısı üniformalarıyla göze çarpıyordu. Ruby, ikisinin karşısına geçip haplarını içen arkadaşlarına eşlik etti.

Cyan ağzındaki tavuğu çiğnemeye başladığı sırada gözüne biri takıldı. “Jonquil!” diye seslendi. “Gelip bizimle oturmak ister misin?” İleri uzanıp el salladı ama Jonquil masanın yanından geçip yürümeye devam etti.

Cyan, Ruby’nin bakışlarını üzerinde hissediyordu. Yüzüne bakınca onun da endişelendiğini sandı ama Ruby sadece yüzünü buruşturmuştu. “Ağzın doluyken konuşmamalısın. Bu çok iğrenç.”

Cyan suratını astı. “Sen hep ağzın doluyken konuşursun. Bazen içi yemek dolu bir mutfak robotuyla konuşuyormuşum gibi hissediyorum.”

Ruby itiraz etti. “Seninle konuşmaya ancak ağzımda yemek varken katlanabiliyorum çünkü. Hiç değilse o sırada keyif aldığım bir şey yapmış oluyorum.”

“Aslında hiç fena fikir değil,” dedi Cyan alaycı bir tavırla. Yemeğinden büyük bir parça alıp ağzına attıktan sonra pilavını yiyerek konuşmaya başladı. “Haklısın! Bu şekilde... sana katlanmak... daha kolay.”

Ruby ağzını çoktan doldurmuştu. “İyi! Birbirimize katlanmanın...” konuşurken neredeyse boğazı tıkanacaktı, “bir yolunu... bulduğumuza... sevindim.”

Kıkırdayıp gülmeye devam ederken ağızlarındaki yemekler tabaklarına dökülüyordu.

Teal bu durumdan pek hoşlanmamıştı. Tepsisini alıp kenara çekildi. “İkiniz de iğrençsiniz. Her yere mikrop buluşturuyorsunuz.”

Ruby gülümsedi. “Biraz mikrop kapsan fena olmaz. Aslında...” Ağzından çıkardığı pirinçleri Teal’a uzattı. Tam o sırada boğuk bir çığlık sesi duyuldu. Üç arkadaş kafalarını sesin geldiği tarafa doğru çevirdi.

Cyan’ın kalbi duracak gibi oldu. Bu çığlığı Serenity’den hatırlıyordu. Bağırان Jonquil’dı.

Kantindekilerin hepsi sesin geldiği tarafa dönmüştü. Yemeklerin servis edildiği büfede bir hareketlilik vardı. Cyan çatalını bırakıp oturduğu yerden kalktı ve bir sandalyenin üzerine çıktı. Jonquil elindeki metal tepsiyi kaldırıp birilerine

doğru tutuyordu. Karşısındakiler elleriyle yüzlerini koruyarak geri çekilmişlerdi.

Jonquil yaralı bir hayvan gibi inliyordu. Hıçkırıklarının arasından söylediği kelimeler, korkmuş kalabalıktan yükselen sesler yüzünden duyulmuyordu. Cyan'ın uğultuların arasından duyduğu kadarıyla kardeşinden, unutmaktan, çok fazla şey kaybetmekten bahsediyordu.

Jonquil, gözlerini çevirip tükürükler saçarken eline aldığı bir avuç dolusu çatalı yakındaki bir masaya fırlattı. Dudaklarını sıkıca birleştirdi ama ağzını kapalı tutmakta zorlanıyor, kendi sesini bastırmak için mücadele ediyordu.

Cyan oldukları yerde taş kesilmiş çocukların arasında ilerlemeye başladı. Yaklaşıp Jonquil'in gözlerindeki korkuyu görünce elinde olmadan durdu. Jonquil tepsiyi göğsüne bastırmıştı. Dudakları kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

Nişastayı andıran beyaz üniformalar giyen hemşireler kalabalığın içinde ilerlemeye başladı. Jonquil'in etrafını sardılar ama elindeki tepsiyi sallayıp içlerinden birini yere düşürünce geri çekildiler.

Jonquil titriyor, kekeliyor, sallanıyordu. Kalabalıktan gelen sesler gittikçe yükseliyordu. Cyan çaresizlikle etrafına bakınınca Doktor Haven'ın elindeki madalyona sakince bir şeyler söylediğini gördü. Bir dakika sonra kantinin girişinde bir hareketlilik oldu. İnsanlar kalabalığın içinde her zamanki sakin tavrıyla ilerleyen Bay Banter'a yol açmaya başlamıştı.

Sarışın, iri yarı hemşirenin yaklaştığını gören Jonquil korkup geri çekildi ama büfe ona kaçacak bir yer bırakmamıştı. Bay Banter kolunu tutunca Jonquil tepsiyle ona saldırdı. Tepsi gürültüyle hemşirenin başına vurdu.

Kalın gözlükleri kırılıp yamulsa da yüzündeki sakin ve alaycı ifade değişmemişti. Boşta kalan elinin iki parmağıyla tuttuğu tepsiyi çekip kenara fırlattı.

Jonquil tir tir titriyordu. Bay Banter'ın cebinden çıkardığı kartuştan gözlerini ayıramıyordu. Uzun iğneyi gören kalabalıktan şaşkın çığlıklar yükseldi. Cyan mide bulanmasıyla karışık bir sıcaklık hissiyle yeniden Jonquil'a doğru yürümeye başladı. Hemşire iğneyi boynuna batırdığı sırada acıyla inledi. Jonquil kasılıp kıvrandıktan sonra gevşeyip hemşirenin kollarına yığıldı.

Bay Banter, Jonquil'ın hareketsiz bedenini kantinden çıkarırken Cyan onu takip etmeye çalışsa da şok içindeki kalabalık yüzünden fazla ilerleyemiyordu. Hemşireler kalabalığın arasında dolaşarak herkese ilaç dağıtıyordu.

Yaşı küçük olanlar hapları itiraz etmeden yutup yere yığılırken diğerleri kollarını kaldırıp seslerini yükselterek ilaç içmeyi reddediyordu. Cyan hemşirelerin ilaçları içmeyenlere iğne yaptığını gördü. İğnelerle susturulan çocuklar ipi kopmuş kuklalar gibi yere düşüyordu.

Dönüp az önce oturduğu masaya baktı. Teal ve Ruby de yemeklerinin üzerine yığılmıştı. Bay Banter'ın yerde uzanan birinin üzerinden geçişini izlerken bir hemşirenin göğsüne çarptı.

"Al bunu, Cyan." Hemşire ona yuvarlak mavi bir hap uzatıyordu. Dudaklarındaki hafif gülümsemeye rağmen alnına düşen saçlarının altındaki gözlerinde kararlı ve sert bir ifade vardı.

"Jonquil..." diye inledi Cyan. Parmağını ona doğru uzattı. "Ne oldu? O... o iyileşecek mi?"

“Bunu iç, Cyan. Sonra her şey yoluna girecek.”

Cyan parmaklarının üzerinde yükselerek hemşirenin omuzlarından arkaya baktı. “Yapamam. Jonquil. Sadece... ona ne olduğunu bilmek istiyorum...”

Hemşire dişlerinin arasından bir şeyler mırıldandı. Cyan boynunda soğuk bir sızı duydu. Kemiklerinin, kaslarının sertleştiğini hissetti. Kapana kısılmış gibiydi.

Sonrasında hissettiği tek şey uyuşukluktu.

On Altıncı Düz

UYUŞUKLUK

Bip.

Bip.

Bip.

Bip.

Bip sesleri aralıksız devam ediyor, elektronik cihazlardan aynı anda sesler yükseliyordu.

Cyan gözlerini beyaz bir odaya açtı. Karşısında uzun halojen lambalarla dolu geniş, beyaz bir tavan vardı. Beyaz fayanslarla döşeli odanın duvarları aşırı derecede parlaktı.

Elini karnına götürüp midesindeki bulantıyı hafifletmeye çalıştı. Hareket edince kollarının ve bacaklarının sızladığını, üzerinde gri bir hasta önlüğü olduğunu fark etti.

İnleyip yavaşça doğrulurken elini ağrıyan başına götürdü. Soğuk yüzünden kollarını birleştirip kendine sarıldı. Yastığının yanındaki gözlüğü alıp taktıktan sonra etrafına baktı. Odada duvara sabitlenmiş bir lavabo, bir masa ve tekerlekli sedyeler gördü. Paslanmaz çelikten yapılmış bütün bu eşyalar

beyaz ışığın altında parlıyordu. Sol tarafında metal bir dolap vardı ve sağ tarafında...

Teal ve Ruby'nin tekerlekli yataklarda kendilerinden geçmiş hâlde uzandığını görünce birden irkildi. Arkadaşlarının yatakları, kablolarla üzerinde çeşitli düğmeler olan kontrol panellerine bağlıydı. Daha yakından görmek için yatağının üzerinde döndü. Yavaş fakat düzenli bir şekilde nefes alıyorlardı. Şakaklarına küçük metal plakalar yapıştırılmıştı. Önlüklerinin yakasından ince kablolar çıkıyordu. Parmaklarına plastik mandallar takılmıştı. Mandallardan çıkan kablolar bip seslerinin geldiği monitörlere bağlanıyordu.

Cyan farkında olmadan elini başına götürüp şakaklarındaki küçük plakaları çıkardı. Göğsüne yapıştırılan bantları ve parmağında takılı mandalı çıkarınca monitörlerin birinden gelen yüksek sesle irkildi.

Odanın çift kapısının bir kanadı açılınca Doktor Haven gözüktü. Yürürken parlak ayakkabıları muşambayla kaplı zeminde sesler çıkarıyordu. Birkaç düğmeye basarak monitörden gelen vızıltıyı durdurdu. "Harika. Uyanmışsın."

Cyan doktorun uzun kuyruklu siyah ceketine baktı. Bulanık görüntüleri hatırlamaya başladı. Hastalar, hemşireler. Çatal kaşıkların çıkardığı sesler.

"Kantinde," diye mırıldandı Cyan. "Neler... oldu?"

Doktor Haven dönüp sakince gülümsedi. "Önemli bir şey değil. Küçük bir aksaklık. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Cyan kurumuş dudaklarına dokundu. "Susadım. Bir şeyler içebilir miyim?"

“Zamanı geldiğinde içebilirsin tabii.” Doktor metal bir sandalyeyi yerde sürükleyerek Cyan’ın karşısına oturdu. “Tedavin başlamadan önce seni uyandırdığım için kusura bakma.”

“Tedavim mi?”

“Hâlâ cevap verebilecek durumdayken sana bazı sorular sormam gerekiyor.” Doktor Haven bacak bacak üstüne attıktan sonra defterini açıp önlüğünün cebindeki kalemi çıkardı. “Jonquil’la çok fazla konuştun mu? Serenity’de olanlardan sonra demek istiyorum.”

“Hmm...” Cyan alnını kırıştırarak hatırlamaya çalıştı. “Galiba konuşmayı denedim. Binanın arka tarafındaydık. Ama pek fazla bir şey öğrenemedim.”

“Hi-hm. Ondan tam olarak ne öğrenmeye çalıştın peki?”

Cyan cevap vermek için ağzını açtı ama boğazı düğümlendi. Aklına Jonquil’ın büfenin önünde titreyip çığlık attığı anlar gelmişti. Hemşirenin elinde parlayan iğne...

Kalbi küt küt atıyordu. Üzerindeki uyuşukluk azalmış, odanın keskin kokulu temiz havasını iyice hissetmeye başlamıştı. Midesinde çalkalanan asit acı veriyordu.

Doktor, kalemini sallayarak konuşması için onu cesaretlendirdi. Cyan gözlerini kısıp elini alnına götürdü. “Bir dakika... Jonquil nerede?”

Doktor Haven önündeki deftere bakarak cevap verdi. “Buralarda.”

Cyan etrafa baktı. “Ama nerede?”

“Yakında. Birkaç oda... ileride.” Müdür kalemini hafifçe dudaklarına değdirdi. “Şimdi söyle bakalım Cyan, Jonquil

görüşüğünüzde sana neler söyledi? Geçmiş hakkında konuşmaya çalıştı mı?”

Cyan terden alnına yapışan saçlarını kenara sıyırdı. Kablolarla dolu yataklarda kendinden geçmiş hâlde uzanan Ruby ve Teal’a baktı. “Neredeyiz? Sığınaktan ayrıldık mı?”

“Hayır.”

“Gerçekten mi?” Cyan gözlüklerini düzelterip odada ona tanıdık gelebilecek bir şeyler bulmaya çalıştı. “Burayı daha önce hiç görmemiştim.”

“Görmüşün ama hatırlamıyorsun.”

“Ne?”

Doktor, kaleminin ucunu hafifçe deftere vurdu. “Artık asıl konumuza odaklanalım, Cyan. Söyle bana, Jonquil başına gelenler hakkında konuşmaya çalıştı mı? Fiziksel ya da duygusal olarak nasıl hissettiğinden bahsetti mi?”

“Burada neler oluyor? Teal ve Ruby’nin bilinci neden yerinde değil?”

“Şu anda konumuz bu değil.”

“Bilmeye hakkım var ama, öyle değil mi?”

Doktor Haven kaleminin ucunu bir kez daha ama bu defa kuvvetli bir şekilde deftere vurdu. Yüzündeki gülümseme biraz sertleşmişti. “Aslına bakarsan, hayır. Tedaviye başladığında bazı haklarından vazgeçtin. Tabii bunu hatırlamıyorsun ama bu konuda bana güvenebilirsin. Bazı haklar, sanıldığından daha zararlı olabilir. Bu yüzden neden burada olduğumuz konusunu bir kenara bırakıp sorularıma cevap ver.”

Cyan doğruldu. Yanakları ve avuçları yanıyordu. “Önce Jonquil’ı görmeme izin verin. İyi olup olmadığını bilmek istiyorum.”

Doktor Haven bu isteğine itiraz ettiğini belli eden hafif bir ses çıkarıp burnundan soludu. “Jonquil’ı göremezsın. Herkesin onu unutması en iyisi olacak.”

“Unutmak mı?” Cyan doktora baktı. “Yani... Bir dakika, bir dakika. Az önce bunu mu demek istemiştiniz? Hâlâ cevap verebilecek durumdayken... bazı sorular sormam gerekiyor derken bunu mu kastetmiştiniz?” Dönüp Teal’a ve Ruby’ye baktı. “Jonquil’ı hafızamızdan silecek misiniz yani?”

Müdür yavaşça gözlerini kırptı, sandalyesinden kalkıp çelik lavaboya doğru yürüdü. “Jonquil buraya geldiği andan itibaren sığınaktakilerin zihninde biriken bütün anıları zaten sildim. Kimsenin olanlar yüzünden kendini huzursuz hissetmesini istemeyiz.” Elini dikkatle yıkarken lavabodan sesler geldi. “Üçünüzün tedavisini biraz geciktirdim çünkü konu hakkında bilgi toplamam gerekiyordu. Sonuçta siz ona diğerlerinden daha yakındınız. Teal ve Ruby’yi uyandırıp yeniden uyuttum. Ama senin de onlar gibi işime yaramayacağı anlaşıyor. Şimdi işleri biraz hızlandıralım.”

“Ama...” Cyan söyleyecek söz bulamıyordu. Kâğıt havluda ellerini kuruladıktan sonra odada yürüyüp çelik dolabın kapağını açan Doktor Haven’ı izledi.

Dolabın kapısı kapandığında doktorun elinde büyük bir cam şırınga vardı.

Cyan, şırınganın haznesindeki şeffaf sıvıyı gördü. Sonra ucundaki parlak, kalın iğneye baktı. Oturduğu yerde dönüp

Çıplak ayaklarını soğuk zemine değdirdi. “O iğneyle hafızamı mı sileceksiniz? Jonquil’ı unutmam için mi?”

“Evet.” Doktor Haven yzünde sakın bir ifadeyle gülümsedi. “Bu küçük sohbetimiz de silinecek tabii.”

“Peki ya...” Cyan yatağının ucuna doğru ilerliyordu. “Jonquil’a ne olacak? İyileŖecek mi?”

Doktor keyifsizce içini çekti. “Büyük ihtimalle hayır.”

İ NELER

Cyan donup kaldı. Başı dönünce yatağın metal koluna tutundu. “Ne? Ama...” Güçlükle yutkundu. “Neyi var? Hasta mı?”

“Durumu hiç iyi değil.”

“Ne demek bu?”

Müdür nazikçe omuz silktikten sonra elinde şırıngayla ileri doğru bir adım daha attı.

Cyan kayarak yatağın ucuna doğru ilerledi. “*Lütfen*. Anlatın bana.”

Doktor Haven, Cyan’e baktı. Yüzünde muzip bir ifadeyle belli belirsiz gülümsedi. “Sana anlayacağın şekilde anlatayım,” dedi. “Lethe Metodu, hafızayı silmek için çok etkili bir yöntem olsa da bazen inatçı bir anıdan geriye kalan... tortular olabiliyor. Bunlara duygusal tortular diyebiliriz. Bu tortuları temizlemek, onları oluşturana anıları temizlemekten çok daha zordur. Senin ateş karşısındaki hislerin gibi.”

“Nas–” Cyan ağzını açıp kapattı ama hiçbir Şey söyleyemedi.

“Ateş korkun buz dağının görünen kısmı, Cyan. İçinde varlığından bile haberdar olmadığın duygular var. Lethe Metodu’nun derinlere gizlediği duygular.”

Cyan’ın alnı sıcaktan terliyordu. “Gizlemek mi?” Elini göğsüne götürüp kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. “Ama... ateş... Bu sadece bir fobi. Geçmişimle bir ilgisi yok ki... Siz... bana böyle olduğunu söylemişsiniz!”

“Ben gerekeni söylerim. Duyduğun korku geçmişinle yakından ilgili. Seni senden daha iyi tanıyorum, Cyan. Dosyan elimde. Geçmişin, ailen hakkında her şeyi biliyorum.”

Cyan kesik kesik nefes alıyordu. “Ailem mi?” Gözlerinin arkasında yakıcı bir acı duydu. Gözlerini kırıp kafasını şiddetle sallayarak acıyı dindirmeye çalıştı. “Ama bu... duygusal tortular... Bütün bunların Jonquil’la ne ilgisi var?”

“Söylediğim gibi bu tortuların çoğunu hafızanın derinliklerine gizleyebiliyoruz. Ama duyguları bastırmak bazen... Doktor bir süre duraksadı. “Aslına bakarsan sana yeteri kadar açıklama yaptım.”

“Anlatın, lütfen.” Cyan bacaklarının yanında duran ellerini sıktı. Öfkesinin yükseldiğini, korkusunun arkasında kızgınlığının arttığını hissedebiliyordu. “Söylememeniz gereken bir şeyi söylemekten mi korkuyorsunuz yoksa?” Başıyla şırıngayı işaret etti. “Yine de hatırlama ihtimalim var mı?”

Doktor Haven çenesini hafifçe kaldırdıktan sonra gözlerini kırıştırdı. Şırıngadaki sıvıya baktı. “Yoo hayır, hatırlama ihtimalin yok.”

Cyan doktorun bir anlık tereddüdünü hissetmişti. “O zaman neden Jonquil’a ne olduğunu söylemiyorsunuz?”

“Yapacak çok işim var, Cyan. Konuşmaya devam etmek benim için zaman kaybı olacak.”

Cyan iğneye bakıp kafasını salladı. “Elinizdeki şey işe yaramayacağı için mi?” Omuzlarını geri çekip sesinde ikna edici bir tonla konuşmaya çalıştı. “Söylediğiniz kadar etkili olduğunu sanmıyorum. Daha fazlasını söylemek istemiyorsunuz çünkü metodunuz yeteri kadar iyi değil.”

Cyan, şırıngadaki ilacın işe yarayacağından emindi ama yapabileceği tek şey doktoru kibrinden, yani en zayıf noktasından vurmaktı. “Daha önce başarısız oldunuz,” diye devam etti. “Yaptığınız şeyden haberim var. Hafızamı silmeye çalıştınız. Balina kemiklerinde bulduğum şeyi unutmamı istediniz. Ama işe yaramadı.”

Doktorun ince dudakları hafifçe aralandı. İlk kez söyleyecek bir söz bulamamış gibiydi. Yüzünde karanlık bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Affedersin?”

“Kurallarınız olduğu bir yalanmış. Aptal ışık terapiniz de bir işe yaramıyor zaten. İşte bu yüzden bana olanları anlatmıyorsunuz. Korkuyorsunuz. Burada kullandığınız alet edevat bir işe yaramıyor.”

Doktor Haven’ın yanaklarının hafifçe kızardığı odanın kuvvetli ışığında rahatlıkla görülebiliyordu. Mermeri andıran gri gözleriyle Cyan’i süzdükten sonra büzülen dudaklarının arasından cevap verdi. “Balina kemiklerinin üzerinde yazılı o mesajı nasıl hatırladığınızı bilmiyorum, Cyan. Kenarda köşede kalmış bir ayrıntının hafızanı tazelediğini tahmin ediyorum. Işık terapisi, etkisini birkaç seansta gösterir ve tedavini elimdeki sınırlı bilgiye göre planlamıştım.” Şırıngayı Cyan’e doğrulttu. “Ama bugün öyle olmayacak. Bu ilaç etkili,

hızlı ve tamamen güvenilir. Bu yüzden sözlerimi tamamlayıp sana her şeyi anlatacağım, Cyan. Bunu yapacağım çünkü söyleyeceklerimi zaten *unutacaksın*.”

Müdür derin bir nefes aldı. Yanaklarındaki pembelik grileşti. “Bazı duyguların bastırılması birtakım sorunlara yol açabilir. Bu duygular artık unutulmuş bir travmadan kaynaklanabileceği gibi adada edinilmiş bir endişeden de kaynaklanabilir. Bu durum, genellikle hastanın farkında olmadığı gizli bir gerginliğe, duygusal bir çatışmaya ve karmaşaya neden olabilir. Bu baskı bazen senin saçının beyazlaması, Teal’in sürekli şikâyet etmesi gibi küçük sorunlara bazen de Jonquil’da gördüğümüz gibi daha vahim sonuçlara yol açabilir. Jonquil’in başına gelenler metodu uygularken karşılaştığımız aksaklıklardan biri. Metodun yan etkisi.”

Cyan’in ağzı açık kalmıştı. “Yani bu tedavi *zararlı mı*?”

“Şimdilik öyle. Yani ben aksaklıkları giderene kadar.”

“Aksaklık? Peki Jonquil’a ne olacak? Ya diğerleri de hastalanırsa? Bunu yapamazsınız!”

“Aslında yapabilirim. Hepiniz buraya bunu kabul ederek geldiniz.”

“Formları imzalamadan önce bize ilaç veriyorsunuz! Jonquil’a formları bu şekilde verdiğinizi gördüm. O haplar ne işe yarıyor?”

“Sana bunu söylemek zorunda değilim. Vazgeçtiğiniz haklarınızdan biri de bu.”

Cyan ellerini saçına götürdü. “Yani sığınak... Burası sizin için... bir deney mi sadece?” Ruby ve Teal’a baktı. “Ve buradaki herkes, biz sadece laboratuvar faresi miyiz?”

“Şimdilik bir deney. Ama tedavi kusursuz olduğunda çok kârlı bir işe dönüşecek. İnsanların kötü anılarından kurtulmak için ne kadar para ödeyeceğini tahmin edebiliyor musun? İstedikleri gibi bir hafızaya sahip olabilmek için. İşte yatırımcılarımız tam da bu yüzden bu küçük... işletmeye milyonlar akıtıyor.”

Cyan'ın nutku tutulmuştu. Müdür, elinde parlayan iğneyle birlikte ona doğru bir adım daha attı. “Bu kadar gevezelik yeter, Cyan. Şimdi ilaç zamanı.”

Cyan geri geri adım atarken iyice açtığı gözlerini şırıngadan ayırmıyordu. “Hayır!” Odayı kontrol edip Ruby'ye ve Teal'a baktı. “Bütün bunları unutamam!”

Müdürün yüzünde nazik, hatta şefkatli denebilecek bir ifade vardı. “İnan bana, unutabilirsin. Hem fena mı olur? İçin birdenbire rahatlayacak. Bilmediğin şey seni incitemez.” Parmağını alt dudagina götürdü. “Aslında incitebilir. Ama sen ne demek istediğimi anladın.”

Şırıngayı hafifçe salladı. “Hiçbir şey hissetmeden olanları unutmanı sağlayacak bir şey var elimde. Batık gemilere tırmanıp kumlarda oynamaya devam edebilirsin. Şimdi kolunu uzat bakalım.”

Cyan, bileğini sıkıca kavrayan Doktor Haven'a baktı. Ama doktor iğneyi yaklaştırmaya çalıştığı anda boşta kalan eliyle hafifçe şırıngaya vurdu.

Doktorun elinden fırlayan şırınganın sesler çıkararak yerde yuvarlanışını izlediler.

Doktor gri kaşını kaldırdı. “Demek işleri zorlaştırmak istiyorsun. Pekâlâ. Bay Banter zoru sever.” Doktor Haven

elini önlüğünün cebine götürüp madalyonunu çıkardı ama Cyan tam o sırada eline vurup madalyonu da yere düşürdü.

Doktor gözlerini kısıp Cyan'e baktı. Madalyonu almak için harekete geçti ama Cyan demir sandalyenin ayaklarını bacağına çevirince olduğu yerde sendeledi.

Bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Cyan hızla çevirdiği sandalyenin ayaklarını madalyonun gümüş kapağına vurmaya başladı. Madalyondan çıtırtılar geliyordu.

Doktor Haven önce madalyondan geriye kalanlara sonra da bir kez daha bacağına çevrilen sandalyeye baktı. Cyan hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu.

Doktor, başını çevirdikten sonra kel kafasını çevreleyen saçlarını yatıştırdı. Kravatını düzeltti, topuklarının üzerinde dönerek içeri girdiği kapıya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi Cyan arkasından.

"Bay Banter'ı çağırma. Onu buraya getirmek için madalyona ihtiyacım yok. Bir fareyi kapana kıştırmanın birçok yolu var. Bir laboratuvar faresini yakalamaksa çok daha kolay."

Doktor Haven hiç acele etmeden odadan çıktı. Cyan, kapı kapanmadan önce aralıktan koridorun beton duvarlarını ve zemini kaplayan kirli döşemeyi gördü.

Birkaç saniye olduğu yerde hareketsiz kaldı. Elindeki sandalyeyi hâlâ havada tutuyordu. Hasta önlüğünün altındaki göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Sonra sandalyeyi bırakıp koşarak kapının kolunu zorladı. Kapı kilitliydi. Kendi etrafında dönüp odayı kontrol ettikten sonra diğer taraftaki kapıya gitti. O kapı da kilitliydi.

Sıcak sıcak terlediğini hissediyordu. Gözleriyle odayı yokladıktan sonra Doktor Haven'ın elinden düşen şırıngayı gördü.

Hızlı hızlı nefes alırken koşup eğilerek şırıngayı yerden aldı. İçindeki şeffaf sıvıya bakıp ilacın dozunu kontrol ettikten sonra metal lavaboya koştu. Titreyen ellerle şırınganın içindeki sıvıyı lavabonun deliğine boşalttı. Musluğu açtı ve şırıngaya su çektikten sonra geri çekilip sıvının miktarının öncekiyle aynı olup olmadığını kontrol etti.

Odada hızla koşarak şırıngayı daha önce aldığı yere koydu.

Doktor Haven kısa bir süre sonra yanında Bay Banter'la birlikte geri döndü. Cyan sandalyesini havaya kaldırıp hazırlamıştı.

Doktor Haven şırıngayı işaret etti. "Gerekeni yapmanızı rica ediyorum, Bay Banter."

Bay Banter şırıngaya doğru ilerleyip onu yerden alırken yüzünde bir gülümseme vardı. Hemşire yaklaşıncı Cyan cam şırıngadan çıkan iğneye baktı. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "İğnelerin bu kadar büyük olması şart mı?"

Hemşire durup Doktor Haven'a baktı. Doktorun yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Aslında hayır, şart değil."

Bay Banter, Cyan'ın bütün gücüyle salladığı sandalyeyi bir oyuncak gibi bir hamlede kenara fırlattı. Sandalye oda-da sesler çıkarırken hemşirenin yaklaştığını gören Cyan güçlkle yutkundu.

Gözlerini Doktor Haven'a çevirdi. "Lütfen söyleyin! Her şeyi unutmadan önce söyleyin! Jonquil'a ne olacak?"

“Aa o mu? Sığınakta kalacak ama gözlerden ve akıllardan uzak bir yerde olacak. Hâlâ işimize yarayabilir. Bir laboratuvar faresinin biraz zarar görmesi deneylerde kullanılamayacağı anlamına gelmez. Başarılarımız kadar başarısızlıklarımızla da deneyim kazanırız, öyle değil mi?”

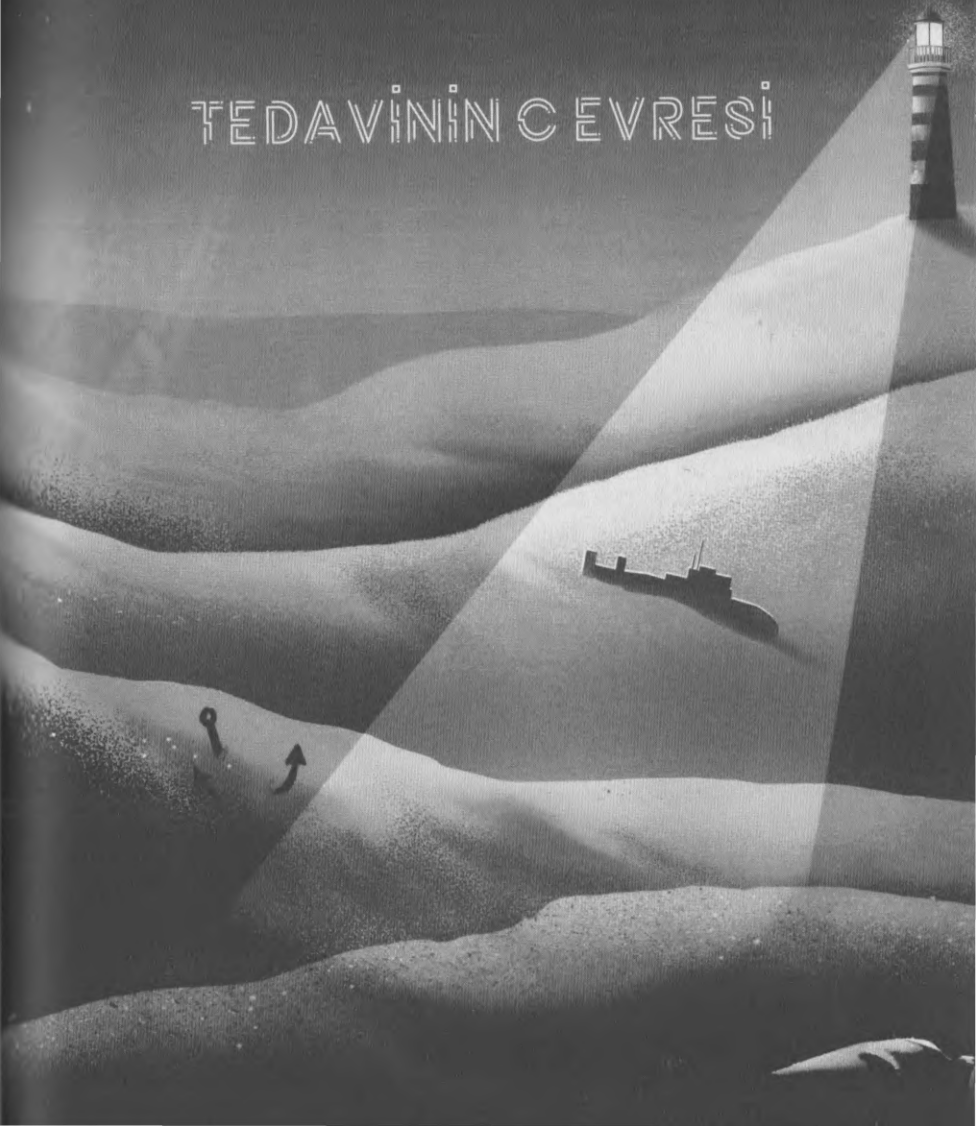
Cyan birden bir acı duyup aşağı baktı. Bay Banter’ın avucunun içinde kaybolan bileği odanın çığ ışığında tuhaf, pembe bir renk almıştı. Soğuk iğne tenine batıp ilaç azalırken bir çığlık attı ve gözlerini kapatıp yere yığıldı.

Yakıcı bir acıyla karıncalanan kolu zonkluyordu. Kendinden geçiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Doktor Haven’ın konuştuğunu duydu. “Ben hazırlık yaparken onu yatağına yatırın. Sorun çıkmaması için biraz daha sakinleştirici verelim. Bu çocukla bugün yeteri kadar uğraştım zaten. Bir de yan odadan dosyasını getirir misiniz? Birkaç not eklemek istiyorum.”

Cyan, hemşirenin iri ellerinin belini ve göğsünü kavradığını hissetti. Yerden yükselirken yatağın lastiğe benzeyen yumuşak dokusuyla buluştu.

Ayak seslerinden sonra koluna başka bir iğnenin battığını hissetti. Sonra her yer karardı.

TEDAVİNİN ÇEVRESİ

On Sekizinci Doz

UYANIŞ

Bip.

Bip.

Bip.

Bip.

Cyan uğultular duyuyordu. Alnında ıslak bir şey vardı.

Yattığı yerde kıpırdarak ağır göz kapaklarını güçlkle araladı. Işık gözlerine çarpınca acıyla ağzını açtı.

Biraz daha kendine gelince gözlerini kırparak ışığa alışmaya çalıştı. Odayı dolduran mırıltıları duyuyordu. Bulanık görüntüler netleşince tanıdık bir yerde olduğunu fark etti. Etrafında duvara gömülmüş yuvarlak pencereler, ahşap başlıklı tekerlekli yataklar vardı. Dolaplar, çekmeceler, deniz lavantalarıyla dolu vazolar...

Sığınağın revirindeydi. Buraya en son adanın mağaralarından birindeki kayalıktan düşüp bileğini kırdığında gelmişti.

“...seni serinletmek için.”

Kulağının yakınlarındaki sesi duyunca irkilip geri çekildi. Ellerini hızla yüzüne götürdü. Sonra sığınağın başhemşiresi Bayan Ferryman'ın yanında oturduğunu gördü.

Endişeyle kaşlarını çatmıştı. Hemşire, Cyan'ın alnında tuttuğu bezi kenara koyup ona gözlüklerini uzattı.

Cyan gözlükleri takınca elindeki iğneye baktı. İğne ince bir hortumla içi su dolu bir torbaya bağlanıyordu. Gözlüklerinin ardında gözlerini kırparak bir kez daha etrafına baktı. Bacaklarının altında hışırdayan beyaz çarşafların üzerinde doğrulup oturdu. Gri hastane önlüğü hâlâ üzerindeydi. Diğer yataklar boştu. Bayan Ferryman'la odada yalnızdı.

“Rahatla,” dedi Bayan Ferryman alçak sesle. “Kendini sıkmamaya çalış. Doktor Haven'ı çağıracağım.”

Cyan çarşafları sıktı. “Doktor Haven...” Yatakta beceriksizce dönmeye çalıştı ama Bayan Ferryman dizine dokunarak onu durdurdu.

“Yerinden kalkma ve kendini rahat bırak. Kafanın karışık olması çok normal. Çok ateşin vardı.”

“Ateş mi?”

“Birkaç gündür uyuyordun. Ama şimdi iyisin. Müdür gözünü üzerinden ayırmadı.”

Cyan kafasını sağa sola salladı. Solukları hızlanmıştı. “Doktor Haven. O—” Sözüünü yarıda kesti. Çok fazla şey bilmiyormuş gibi davranması gerektiğini hatırlamıştı.

Bayan Ferryman gülümseyip kafasını yana eğince topuzundaki gevşek örgülerden biri çözüldü. “Hı?”

Cyan güçlkle yutkunup gözlüklerini düzeltti. “Yiyecek bir şeyler var mı? Kurt gibi acıktım.” Zonklayan başına rağmen

gölümsemeye çalıştı. “Ama bir kurdun yiyeceği şeylerden istemem.”

Bayan Ferryman hafifçe dizine vurdu. “İştahının yerine gelmesi iyiye işaret.” Ayağa kalktıktan sonra tuniğinin cebinden çıkardığı madalyonuna konuştu. “Doktor Haven?” diyerek bir süre bekledi. “Uyandı.”

Madalyonunu yeniden cebine koyup Cyan’e döndü. “Kantine gidip senin için bir şeyler hazırlamalarını isteyeceğim. Bir çorba hafif bir başlangıç olabilir. Ne dersin?”

Cyan kafasını salladı.

Bayan Ferryman kapıya doğru ilerledi. Odadan çıkınca kapıda biriyle konuştu ama Cyan söylediklerini duymadı.

Kapı yeniden açılınca Doktor Haven içeri girdi.

Cyan’ın boynundaki kaslar gerildi. Avuçlarına ve yüzüne yayılan keskin, yakıcı acıyı hissediyordu. Korkusunu belli etmemesi gerektiğini hatırlayarak ıslak bezi çenesinde ve kızaran yanaklarında gezdirdi.

Doktor Haven kapıyı kapatırken kıpırdayıp yastığına yaslanarak normal bir hızda nefes almaya çalıştı.

Müdür odada ilerleyip Cyan’ın yatağının yanında durdu. Yüzünde nazik bir gülümsemeyle yukarıdan ona bakıyordu.

Cyan kafasını kaldırıp güçlkle gülümsedi. “Ahoy, Doktor.” Hayali şapkasına hafifçe dokunarak onu selamladıktan sonra ürkekliğini fazla belli ettiği için pişman oldu.

“Merhaba, Cyan. Uyanmışsın.”

“Evet. Tabii şu anda sıkıcı bir rüya görmüyorsam.”

“Çok komiksin.” Müdür parmaklarını kütürdetip Cyan’in yüzüne bastırdığı ıslak beze baktı. “Çok mu sıcak?”

“Biraz. Herhâlde ateşlendiğim için.”

“Demek Bayan Ferryman olanları sana anlattı.”

“Evet.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Biraz ağrım var ama çok kötü değil.”

Doktor Haven gri, parlak gözleriyle onu süzdü. “Hepsi bu kadar mı?”

Cyan kaşlarını çatı. “Sanırım. Başka ne olacaktı ki?”

“Şiddetli bir grip atlattın.”

Cyan omuz silkti. “Bir işi yapacaksan tam yapacaksın.”

“Peki ne hatırlıyorsun?”

“Ne hakkında?”

Doktor dudaklarını yaladı. “Uyanmadan önce olanlarla ilgili ne hatırlıyorsun?”

Cyan dikkatle düşündü. “Hmm. Aslında pek... emin değilim galiba.”

Soru sorar gibi cevap verdiği için içten içe kendine kızdı. Ama Doktor Haven ikna olmuş gibi gözüküyordu. “Kafanın karışık olması çok normal. Ateş hafızayı, özellikle de burada tedavi gören birinin hafızasını etkileyebilir.”

Cyan yavaşça kafasını salladı. “Evet. Tabii. Birkaç basit şeyi hatırlıyorum. Sıradan günler. Her zamanki bulanıklık.”

“Hı–hm.” Doktor Haven cebinden ince gümüş bir fener çıkarıp Cyan’ın gözbebeklerini hızlıca kontrol ettikten sonra soğuk elini alnına götürdü. “Hâlâ biraz ateşin var ama artık iyileşeceğini düşünüyorum. Bayan Ferryman sana çorba getirmeye gittiğini söyledi.”

“Evet. Hasta olanlara nazik davranıyormuş. Genelde biraz... acımasız davranır.” Cyan yüzünü buruşturdu. “Ama böyle söylediğimi ona söylemeyin.”

Doktor Haven porselen lavaboda ellerini yıkadı. “Bazen insanların hiç bilmediğin başka yönlerini öğrenirsin.” Ellerini kurulayıp kapıya doğru ilerledi. “Yemeğini yiyip dinlen. Kısa bir süre içinde iyileşip ayağa kalkarsın.”

Cyan müdürün odadan çıkışını izledi. Kapı kapanınca avuçlarını alnına bastırıp titreyerek derin bir nefes aldı.

Ertesi sabah Cyan revirden hemen ayrılarak üniformasını giydi. İyi olduğu konusunda ısrar edince Bayan Ferryman itirazlarına son vererek her zamanki katı tavrıyla yeniden hasta olmayı göze alıyorsa revirden ayrılabilceğini söylemişti.

Cyan hemen işe koyuldu. Motosikletine binip limanda, kumlarda dolaştı. Tahmin ettiği gibi etrafta Jonquil’dan hiç iz yoktu.

Öğleden sonra Teal ve Ruby’yle sığınağın arkasındaki banklarda oturuyorlardı. Cyan arkasını dönüp etrafta birilerinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra boğazını temizledi.

“Şu kız,” diye başladı sıradan bir konudan bahsediyormuş gibi, “Adı Jon– gibi bir şeyle başlıyordu. Onu tanıyor musunuz?”

Ruby gözlerini okuduğu kitaptan kaldırmadı ama Teal kafasını çevirdi. “Adı Jon– gibi bir şeyle mi başlıyordu?”

“Onu tanıyorsundur. Hani uzun boylu. Çok uzun saçları var. Koyu tenli. Hızlı koşuyor. Durmadan elleriyle oynuyor.”

Teal gözlüğünün ortasındaki bandı hafifçe sıktı. “Jon-diye biri...” Gözlerini koydaki yosun kaplı taşlara çevirdi. Kafasını sağa sola salladı. “Burada bu isimde biri yok.”

Tırnağını ısırды. “İyi misin, Cyan? Yüzün biraz kızarmış.” Gözlerini iyice açtıktan sonra bankta kayarak Cyan’den uzaklaşmaya çalıştı. “Bir dakika... Yoksa hâlâ ateşin mi var? Hastalığın bulaşıcı mı?”

Cyan cevap vermedi. Yeniden dönüp arkasını kontrol edince bir hemşirenin sığınağın penceresinden onlara baktığını gördü.

Çantasından çıkardığı kitabı okuyormuş gibi yaptı.

Hiç şüphesi kalmamıştı. Jonquil ortalarda yoktu ve herkes onu unutmuştu.

On Dokuzuncu Doz

MAVİYE BÜRÜNMEK

Ertesi gün, Cyan motosikletine binip gaza sonuna kadar basarak kum tepelerinin arasında ilerlemeye başladı. Yetişmesi gereken bir randevusu vardı.

Bir süre sonra ilerideki balina kemiklerini gördü. Dev omurganın ağırlığını taşıyan iri kaburgalar gökyüzünü işaret ediyordu. Omurganın üzerinde bir gölge vardı. Ruby, soluk renkli gökyüzünün altında ellerini iki yana açmış, hızlı ve çevik hareketlerle tek ayağı üzerinde zıplıyordu.

Onu görünce Cyan'ın kalbi hızlandı. Bir an önce yanına gitmek istiyordu. Motosikletinin hızını artırmaya çalıştı ama daha fazla hızlanamadı.

Ruby balinanın sararmış, eğri omurgasından yere indi. Cyan motosikletinin yanına park edince kumları hafifçe sağa sola tekmeleyerek yanına geldi. "Ahoy, gizemlerin efendisi! Nerede kaldın? Saatlerdir seni bekliyorum burada."

Cyan gözlüklerini motosikletinin gidonuna astı. "Teşekkürler."

"Benimle balina iskeletinin orada buluş," dedi Ruby abartılı bir tavırla sesini alçaltarak. "Yalnız ol. Kimseye bir şey

söyleme.” Kaşlarını kıpırdatarak gülümsedi. “Bu kadar klişe olabileceğin hiç aklıma gelmezdi. Kantinde bir ajan gibi fısıldayıp bunları söylerken ne yapmaya çalışıyordun?” Abartılı bir panikle gözlerini açıp hızla etrafına baktı. “Olamaaaz, yoksa izleniyor muyuz?”

“Umarım öyle değildir. Hadi gel. Kaburgaların içine girelim.”

Ruby kumların üzerinde ilerleyerek balinanın ikiye ayrılan çenesinin arasından geçti. Cyan de etrafı kontrol ederek yavaşça arkasından gidiyordu. Ortalıkta kimse yoktu. Sadece uzaktaki koyun tepesini, gemi enkazlarının üzerinde ısıldayan pası, sağda solda kümelenmiş otları ve etrafı kaplayan uçsuz bucaksız kumları gördü.

Balinanın çenesinin arasından geçip mesajın yazılı olduğu kemiğe doğru ilerledi. Eğilip eliyle kumları temizledi ama harfler yok olmuştu. Parmaklarını kemiğin üzerinde gezdirince yazıların olduğu noktada kemiğin geri kalanından daha düz, sert bir tabaka olduğunu fark etti. Biri mesajı silmişti.

Ruby mavi eteğini bacaklarına sıkıca sararak yere oturdu. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Bir şey arıyorum.”

“Ne?”

Cyan mırıldanıp kemiği incelemeyi bıraktı. “Birilerinin yok etmek istediği bir şeyi.”

Ruby’nin yanına, kumların üzerine oturup etrafı kontrol ettikten sonra konuşmaya başladı. “Teal seninle gelmek istemedi mi?”

Ruby önce ne demek istediğini anlamadı. Sonra yüzündeki gülümseme geri döndü. “Biraz solgun gözüktüğünü, senin yakalandığın şu gribe yakalanmış olabileceğini söyledim. Hemen inandı. Yakında ölecekmiş gibi endişelenmeye başladı. Sonra da Doktor Haven’ı görmeye gitti.”

Cyan’ın omuzları düştü. “Bir süre önce olsa bunun komik olduğunu düşünürdüm.”

“Zaten komik. En büyük düşmanı kendisi. Kendine eziyet ediyor.”

“Acaba gerçekten öyle mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

Cyan cevap vermedi. Bunun yerine çantasını karıştırıp bir avuç dolusu hap çıkardı. Ruby haplara baktı. “Bunlar yemekte verdikleri haplar mı?”

Cyan kafasını salladı.

“Neden buradalar?”

“Onları biriktiriyorum. Gizlice. Revirden döndüğümde beri hiç ilaç içmedim.”

Ruby’nin ağzı açık kalmıştı. “Aklını mı kaçırdın sen? Ya... ya tedavin ne olacak? Bir şeyleri... hatırlayabilirsin!”

Cyan bir çukur açarak hapları gömmeye başladı. “Belki de hatırlamak o kadar da kötü bir şey değildir.”

“Ne?”

Ruby yanından uzaklaşmaya başladı ama sırtı bir kaburga kemiğine çarpınca durmak zorunda kaldı. Elini cebine götürünce Cyan elini kaldırdı. “Lütfen, Ruby. Madalyonunu kullanma. Sadece beni biraz dinle, tamam mı? Sana göstermem gereken bir şey var. Sonra hemşireleri çağırmak

istersen bunu yapabilirsin. Ama önce göstermeme izin ver. Gerçekten görmem gereken bir şey.”

Ruby gözlerini Cyan'den ayırmadı ama bir yandan da elini cebine doğru götürüyordu.

“Lütfen,” diye tekrar etti Cyan. Avuçlarını bir araya getirdi. “Sana geçmişimden bahsetmeyeceğim. Bahsedemem çünkü geçmişe dair hiçbir şey bilmiyorum. Ama bugünü biliyorum ve senin de bilmen gerekiyor.”

Ruby durdu. “Bugün derken ne demek istiyorsun?” Etrafını çevreleyen kemiklere baktı. “Bugün hakkında her şeyi biliyorum tabii ki.”

“Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun.” Cyan derin bir nefes aldı. “Lütfen, Ruby. Sana göstermeme izin ver. Sonra istediğini yapabilirsin.”

Ruby kaburgadan destek alarak ayağa kalktı. Kollarını birleştirip Cyan’i biraz daha süzdükten sonra konuştu. “Bana göstermek istediğin şey ne?”

Cyan gözlerini sol tarafa doğru çevirdi. “Serenity’de. Motora binmemiz lazım.”

Motosikletlerini uçurumun kenarına park ettikten sonra makine dairesine girip yukarı katlara çıkmaya başladılar. Küflü halılarla kaplı koridorları geçtikten sonra 7270 numaralı odanın önüne geldiler.

Cyan odayı işaret etti. “Orada.”

Ruby kaşlarını çattıktan sonra ayaklarını sürüyerek odaya girdi. Gözlerini rutubet kokulu odada gezdirince yatağı, küflü battaniyeyi, yamuk perdeyi ve çürüyen mobilyaları gördü.

“İşte şurası,” dedi Cyan. “Aynaya bak.”

Ruby, makyaj masasının aynasına yaklaştı. Cyan, aynadaki rujla çizilmiş dört figüre bakarken kaşlarını çattığını görebiliyordu. Yanına gidince mırıldandığını duydu.

“Bu benim,” diyerek kıvrıcık saçları için çizilmiş kıvrımlı çizgileri işaret etti. Sonra parmağını aynadaki çizgilerin üzerinde gezdirmeye devam etti. “Bu sensin. Bu Teal. Bu... bu da...”

Jonquil’in kırmızı rujla çizilmiş uzun, ince yüzüne ve ortadan ayrılmış saçlarına baktı. “Bu kim?”

Cyan alçak sesle cevap verdi. “Adı Jonquil.”

Ruby kaşlarını çattı. “Ben Jonquil diye birini tanımıyorum. Sığınağa yeni mi geldi?”

“Yeni gelmedi. O bizim arkadaşımız. *Senin* arkadaşın.”

Ruby dudaklarını buruşturup kafasını sağa sola salladı. “Ben Jonquil diye birini tanımıyorum.”

“Tanıyorsun. Aynaya resim çizmeye başlayan sendin. Sonra hepimiz kendi resmimizi çizdik. Jonquil da burada, bizimle birlikteydi. O da kendi resmini çizdi.”

Ruby gözlerini kısıp aynadaki ruj izlerine baktı. “Hayır. Ben bu odaya daha önce hiç gelmedim. Bunların hiçbirini ben çizmedim.”

“Sana bunları unutturdular. Jonquil’a ve onun sığınakta olduğu zamana dair anılarını sildiler. Sığınaktaki herkesin hafızasını sildiler. Ben hariç.”

Ruby dudaklarını büküp artan bir huzursuzlukla aynadan uzaklaştı. “Bütün bunları uyduruyorsun.”

“İnan bana, uydurmuyorum. Jonquil sığınaktaydı. Birlikte takılıyorduk. Ama sonra ona bir şeyler oldu. Lethe Metodu onu... hasta etti. Bu tehlikeli tedavi ona zarar verdi. Doktor Haven herkesin hafızasını sildi. Böylece insanlar tedavinin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeden hayatlarına devam edebiliyor.”

“Bu çok aptalca. Tedavi tehlikeli falan değil.”

“Öyle. Tedavi tamamlanmamış. Henüz deney aşamasında. Doktor Haven testler yapıp metodu geliştirmek için bizi, yani sığınaktaki herkesi laboratuvar faresi olarak kullanıyor. Jonquil’ın tedavisinde bir aksilik oldu ve herkes onun kantinde kendini kaybettiğini gördü. Hemşireler hepimizi topladı. Doktor Haven hafızamızı silebilsin diye bizi bayılttılar.”

“Puff.” Ruby kafasını kalırdı. Gülümsemeye çalışsa da Cyan yanaklarındaki gerginliği, gözlerindeki soru işaretlerini görebiliyordu. “Pekâlâ, Bay Dramatik,” diye başladı. “Bütün bunlar doğruysa sen Jonquil’ı nasıl hatırlıyorsun? Senin hafızanı neden silmediler?”

“Çünkü Doktor Haven’ı kandırdım. Nerede olduğunu bilmediğim bir... odada uyandım. Beyaz fayanslarla döşenmiş bir odaydı. Sen ve Teal da oradaydınız. Uyutulmuş, kendinizden geçmiş hâlde yatıyordunuz. Doktor Haven hafızamı silmeden önce beni uyandırdı. Bana Jonquil hakkında sorular sormak istiyordu. Sizinle zaten konuşmuştu.

“Onu bir şekilde odadan çıkardım. Şırıngadaki ilacı suyla değiştirecek kadar vaktim vardı. Ateşlenmemin nedeni de bu olmalı; şırıngadaki su yüzünden hastalanmış olmalıyım. Ama her şeyi hatırlıyorum. Doktor Haven’ın tedavi hakkında ve Jonquil’ı uzaklaştırmak konusunda söylediği her şeyi.”

Ruby yüzünde alaycı bir ifadeyle güldü. “Ağızından çıkan kulağın duyuyor mu, Cyan? Aklını kaçırmış gibi konuşuyorsun.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

Cyan başıyla Ruby’nin eteğinin cebini işaret etti. “Peki neden hâlâ sığınağı aramadın?”

“Ben...” Ruby bir süre açık kalan ağzını kapatıp aynaya döndü.

Cyan bakışlarını takip etti. Birlikte Jonquil’in aynadaki resmine baktılar. “Çünkü şüphe duyuyorsun. Bunu görebiliyorum. Sen de onu hatırlıyorsun, öyle değil mi?”

Ruby cevap vermedi.

“Öyle değil mi?”

Ruby yavaş yavaş kafasını sağa sola sallamaya başladı. “Hayır. Hatırlamıyorum. Onu hiç hatırlamıyorum.” Dudaklarını sıkıca kapadı. “Ama bu resim, onun hakkında söylediklerin... Adındaki bir şey...” Omuzları düştü. “Bana... bir şeyler hissettiriyor.”

“Ne gibi?”

“Üzücü... ve tuhaf bir şekilde endişe verici bir şey. Ya da buna benzer bir duygu. Tam olarak emin değilim ama kötü hissettiriyor.”

Cyan kafasını sallayıp sakince konuştu. “Duygusal tortu.”

Ruby’nin gözleri üzerindeydi. “Duygusal ne?”

“Tortu. Kalıntı. Unutulan şeylerden geriye kalan duygusal artıklar. Tedavi onlardan kurtulamıyor, sadece onları

gömebiliyor. Doktor Haven farkında olmadan biriken bu duygusal tortuların bize zarar verdiğini söyledi. Jonquil'ın duygusal çöküntü yaşamasının nedeni buymuş. Tedavi bu yüzden çok tehlikeli. Doktor Haven bu aksaklığı gidermek için bizi laboratuvar faresi olarak kullanıyor.”

Ruby, yeniden Jonquil'ın aynadaki içi boş resmine baktı. Kafasını sallamaya başladı. “Hayır. Bu doğru olamaz.” Cyan sesinin titrediğini duyabiliyordu. “Bunları uyduruyorsun. Beni korkutmaya çalışıyorsun.”

“Hepsi bu kadar değil.”

Cyan komodinin yanına gitti. Çekmeceyi açıp mesajın hâlâ orada olduğunu görünce rahatladı. Doktor Haven ke-mikteki mesajı çözme-yi başaramamıştı.

Ruby'yi yanına çağırarak mesajı okuyabilmesi için kenara çekildi.

Yeşil ve kırmızının arasında

Ben: Ruth McMurphy

Annem: Helen McMurphy. Kısa, sarı saçları, mavi gözleri var. Çok güzel sarılır. Bahçedeki taze toprak gibi kokar. Banyoda sessizce şarkılar söyler.

Babam: James McMurphy. Parlak kel bir kafası, modası geçmiş gözlükleri, sivri siyah sakalları, kahverengi gözleri var. Gülerken göbeği sallanır. Berbat şakalar yapar. Fırında pişen yemekler gibi kokar.

Erkek kardeşim: Ben McMurphy. Gıcığın teki. Uzun, sarı bukleleri, kocaman mavi gözleri, küçük bir burnu var. Gürültücüdür ve tatlıdır. Ekşi süt gibi kokar.

*Evim: Nottingham, İngiltere. Bestwood'daki at çiftliği.
anı hırsızlarını kandırmanın en iyi yolu
unutma, savaş; dayan yoksa kaybedersin*

Ruby yazıyı okurken endişeyle geriye adım attı. Çekmecenin içindeki yazılardan korkmuş gibiydi. “Bu ne...”

“Bu mesajı buraya gelip aynaya resmimizi çizdiğimiz gün buldum. Balinanın üzerindeki mesaj beni buraya getirmişti. O mesajı silmişler. Tıpkı Jonquil gibi.”

“Peki ama bu ne anlama geliyor?” Ruby biraz yaklaşıp boynunu bükerek çekmecenin içine baktı.

“Bunları anılarını unutmak istemeyen biri yazmış olmalı. Tedaviye karşı savaşan biri.”

Ruby elini dudaklarına götürdü. “Olamaz... Ruth McMurphy...” Sesi hâlâ titriyordu. “Tanıdığımız biri olmalı.”

“Şimdiye kadar çoktan unutulmuştur. Öyle sanıyorum. Ama belki de öyle değildir.”

“Peki ‘yeşil ve kırmızının arasında’ ne demek?”

“Ne anlama geldiğini hâlâ çözemedim. Ama Ruth denen bu kız tedaviyle savaştığına göre tedaviyle ilgili bazı şüpheleri olmalı. Belki tehlikeli olduğunu öğrenmiştir. Belki de Doktor Haven’ın bir işler çevirdiğini anlamıştır.”

Ruby’nin sesindeki titreme hafifledi. “Bunların hepsi varsayımdan ibaret.” Jonquil’in aynadaki resmine baktı. “Ben... Bütün bunlara hâlâ anlam veremiyorum.”

“Ama tedavinin kusurlu olduğunu biliyorsun. Kendini yeterince iyi hissetmediğinin farkındasın.”

Ruby'nin kafası karışmış gibiydi. Yeniden Cyan'e baktı. "Farkında mıyım?"

"İçinde duyduğun üzüntü. Seni rahatsız eden o... boşluk duygusu."

Ruby'nin rengi attı. Cyan geri çekildi. Ruby yara almış gibi gözüküyordu.

"Sen..." diye başladı. Sesi titrerken gözleri öfkeyle küçülmüştü. "Sana bunu kim söyledi?"

"Sen söyledin. Geçen gece bana çerçevenin içine nasıl girileceğini gösterdiğinde."

Ruby şaşkınlıkla Cyan'e baktı. Parmaklarını büküp yumruğunu sıktı. "Ben... orayı sana göstermedim. Bunu asla yapmam!"

"Gösterdin, Ruby. Yemin ederim. Bazen kendini yalnız hissettiğini söyledin. Doktor Haven'ın bir sır olarak saklamasını istediği duyguları anlattın. Ben de sana ateşe duyduğum korkudan bahsettim ve Doktor Haven'ın bunu bir sır olarak saklamamı istediğini anlattım."

"Ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum! Ben... Ruby'nin dudakları büzüldü. Söyleyecek söz bulamıyordu.

Cyan göğsünün inip kalktığını görünce nazikçe koluna dokundu. Yavaş ve sakin bir ses tonuyla konuştu. "Çünkü bütün bunlar Jonquil etraftayken oldu." Aynaya bakıp başını salladı. "Şimdi görebiliyor musun, Ruby? Doktor Haven herkesin hafızasını sildi. Tehlikeyi gizlemek için."

Ruby konuşmadan önce bir süre bekleyip aynadaki resimlere baktı. Burnundan alıp verdiği hızlı soluklar normale dönüyordu.

Boğuk bir sesle konuşmaya başladı. “Olanları birine anlatmamız gerekiyor.”

Cyan içini çekti. “Biliyorum. Ama kime anlatabiliriz ki?” İki eliyle saçlarını karıştırdı. “Personelden birilerine söylersek bizi Doktor Haven’a götürürler ve bildiğimiz her şeyi unutturuz. Sonra her şeyden habersiz hâlde bu tehlikeyle karşı karşıya kalırız. Ayrıca bunu yaparsak Jonquil’a yardım da edemeyiz çünkü insanların onun var olduğundan bile haberi yok. Başladığımız yere, hatta sıfır noktasına geri döneriz.”

Ruby odada göz gezdirdi. “Sığınaktakilere anlatsak?”

“Bunu da düşündüm. Ama onlara söylesek ne olacak ki? Bana inanmayabilirler. Az kalsın sen bile inanmayacaktın. İnansalar bile kantinde yaşanan olaylar tekrarlanır. Hepimizi toplayıp bayıltarak hafızamızı silerler. Doktor Haven her şeyi eski hâline çevirir ve yine başa döneriz. Yani her şeyden habersiz laboratuvar fareleri olmaya devam ederiz.”

Ruby biraz düşündü. Parmaklarını dudağına götürdü. Sonra gözlerini kısıp Cyan’e baktı. “Ama bana söyledin. Neden?”

Cyan ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ruby’yle göz göze geldi ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Çünkü korkuyordum, Ruby. Birine söylemem gerekiyordu.”

Yüzünde kederli bir ifadeyle aynaya baktı. “Ayrıca Jonquil’a yardım etmem gerekiyor. Bence... geçmişî hakkında konuşmaya çalıştığı için Doktor Haven’a göndererek onu tehlikeye atan benim. O olaydan sonra bir daha eski hâline dönmedi. Onu bulup ona yardım etmeliyim. Ama bunu yalnız yapamam... ve düşündüm ki... belki sen... bana yardım edebilirsin. Sen de onun arkadaşıydın.”

Ruby, aynaya dönerek diğerlerinden biraz daha tombul olan figürü işaret etti. “Teal da onun arkadaşıydı, değil mi? Ondan da yardım isteyebilirdin.”

Cyan bir kaşını kaldırdı. “Teal onu kaşındıran gömleklerle bile baş edemiyor, Ruby. Baskı altındayken çok doğru hareket edemiyor. Helikopter Jonquil’ı almaya geldiğinde ne hâlde olduğunu görmeliydin.”

“Helikopter mi?”

“Bizimle konuşmaya çalışmıştı. Doktor Haven ona daha fazla ilaç vermeden önceydi.” Cyan yüzünü buruşturup parmaklarını saçlarında dolaştırdı. “Teal’a olanlardan hiçbir şekilde bahsedemeyeceğimizi anlatmaya çalışıyorum. Doktor Haven, Teal’ın endişelerinin bastırılmış duygularından kaynaklandığını söylemişti, yani Teal sandığından daha hassas bir durumda. Onu daha fazla zorlamak istemiyorum. Ayrıca...” Sözlerini yarıda kesti. Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. “Bunları sana anlatmak daha... *doğru* geldi. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Ruby şaşırmış gibiydi. Küçük bir fiskeyle gözünün önüne gelen saçlarını sıyırdı. “Hayır, anlamıyorum.”

“Yine de bana yardım edecek misin?”

Ruby düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırды. “Sana hangi konuda yardım edeceğim, Cyan? Ne yapabiliriz ki?”

“Henüz bilmiyorum. Ama Jonquil’ın başının dertte olduğunu biliyorum. Elimizi çabuk tutmazsak başı daha çok derde girecek. Onu bulabilirsek bir plan yapana kadar bir yerlere saklayabiliriz. Belki deniz kıyısına ulaşıp bir bottan

yardım isteriz. Yapabileceğimiz herhangi bir şey onu Doktor Haven'la sığınakta bırakmaktan daha iyidir.”

“Onun hâlâ sığınakta olup olmadığını biliyor musun?”

“Doktor Haven bazı araştırmalar için onu burada tutmaya devam edeceğini söyledi. Beyaz fayanslarla döşenmiş o oda çok uzakta olamaz. Bayılmadan önce Doktor'un Bay Banter'dan yan odadan dosyamı getirmesini istediğini duydum. Bence Jonquil personel katında bir yerlerde olmalı.”

Ruby göz ucuyla ona baktı. “Oraya inemeyiz ki. Elimizde personel kartı olması gerekiyor.”

“Evet ama başka bir yolu daha olmalı. Çerçeveyi kullanarak makine dairesine inebiliriz. O kata gidebileceğimizi söylemiştin. Gece herkes uyurken oraya gidebiliriz. Etrafa bir göz atıp çıkarız.”

Ruby yüzünü buruşturdu. “Bilmiyorum, Cyan. İşe yarayacak bir plana benzemiyor.”

“Olabilir. Ama yapabileceğimiz tek şey bu. Tabii daha iyi bir fikrin yoksa?”

Cyan yüzüne bakınca Ruby'nin daha iyi bir fikri olmadığını anladı.

Küflü halılara baktıktan sonra korkarak kafasını kaldırdı. “Peki... bana yardım edecek misin?”

Ruby gözlerine baktıktan sonra aynaya dönüp üzgün, derin bir nefes aldı. “Galiba başka şansımız yok. Jonquil'a yardım edebilecek başka kimse yok, öyle değil mi?”

İki arkadaş ceplerinden gelen bip seslerini duyana kadar sessiz kaldı. Cyan madalyonunu çıkarıp pencereye baktı.

Uçurumun üzerindeki gökyüzü koyu maviye bürünmüştü. Madalyonunun ekranını kontrol etti. “Öğle yemeği vakti.”

Ruby kafasını sallayıp madalyonunu cebine atarak yüzünde düşünceli bir ifadeyle kapıya doğru ilerledi. “Peki nasıl bir şey?”

Cyan arkasından giderek koridora çıktı. “Ne nasıl bir şey?”

“Hapları içmemek.”

“Pek... emin değilim.” Cyan makine dairesine ilerlerken biraz düşündü. “Sadece birkaç gün oldu. Ama kendimi biraz daha... canlı hissediyorum.”

“Canlı mı?”

“Evet, her şeyi daha net hissediyorum.”

“Canın... acıyormuş gibi mi?”

“Hayır. Daha iyi odaklanıyormuşum gibi. Her şey... biraz daha berrak gözüküyor. Daha az... bulanık. Sanki...”

Cyan, o gün Ruby’yi gördüğünde kalbinin ne kadar hızlı attığını hatırladı ama bundan bahsetmemeye karar verdi. “Daha yoğun. Bütün duygularım daha güçlü. Duygularıma büyüteçle bakıyormuşum gibi. Yalnız olduğumu ve korktuğumu hissediyorum... Daha önce hiç hissetmediğim kadar korkuyorum. Yani en azından hatırladığım kadarıyla hiç bu kadar korkmamıştım.”

Gözlerini sıkıca kapadıktan sonra koridordaki küflü, hasır valize bir tekme attı. “Evet. Duygularım daha yoğun. Ama hiç değilse ilaçları almayarak Jonquil’in başına gelenlerin benim başıma gelme ihtimalini azaltmış oluyorum.”

“Bu sadece bir varsayım.”

“Evet.” Ruby’nin yanına geldi. “Ya sen?”

“Ne olmuş bana?”

“Sen de hapları bırakacak mısın?”

Ruby kafasını sağa sola salladı. “Önce sendeki etkisini görmek istiyorum. Yani seni bir deney faresi olarak kullanacağım.”

Cyan homurdanarak ellerini cebine soktu. “Zaten hepimiz öyle değil miyiz?”

Yirminci Düz

DAHA DERİNE

Cyan gecenin geç saatlerinde, belki de havanın hâlâ karanlık olduğu sabahın erken saatlerinde çerçevedeki cephelerden birini açarak loş ışıktaki ilerlemeye başladı. Ama bu defa kumlara vuran ay ışığının görüldüğü tepeye çıkmıyordu, gaz kokulu havayı soluyarak merdivenden aşağı iniyordu. Makine dairesi aşağıdaki karanlıkta bir yerlerde onu bekliyordu.

Ne kadar süre geçtiğini kestiremese de kolları ve ayakları ağrımaya başlamıştı. Merdivenin bir türlü bitmek bilmeyen basamaklarını tutan ellerine metal kokusu sinmişti.

Bir süre daha inmeye devam ettikten sonra kafasını eğince merdivenlerin biraz aşağıda olduğunu gördü. İçinde beliren korkuyla karışık rahatlama duygusu midesini bulandırdı. Yarı karanlıkta etrafa göz attı. Yolun üzerindeki son yatay tünel başının üzerinde kalmıştı. Merdivenin aşağıdaki ucu karanlık bir boşluğa giriyordu.

Biraz daha indikten sonra bir elini merdivenden ayırarak aralıktan dışarı baktı. Bacanın dört duvarındaki merdivenlerin asma iskelelerle buluştuğunu gördü. İskeleler, dev makinelerle ve çok sayıda çarkla çevrili bir alanın ortasındaydı. Etraftaki her şey, yumuşak ışıklarla aydınlanıyordu.

Sağa sola göz atıp bir ses olup olmadığını kontrol etti. Ortalık sakın gözüküyordu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde merdivenden inip jeneratörün arkasına çömeldi. Tam o sırada köşede bir yüz belirdi ve bir fısıltı duyuldu. “Böö.”

“Şişşt,” diye karşılık verdi Cyan. Sızlayan parmaklarıyla iskelenin demirlerini tutarak hızla etrafa baktı.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadı Ruby. “Etrafta hiç kimse yok. Buraya geldiğimden beri her yer sessiz.”

Cyan, içerideki soğuk havaya rağmen sıcaklayıp terden yapış yapış olan alnını sildi. “Nereye gideceğimizi biliyor musun? Personel katına merdivenle inilebildiğini söylemiştin.”

“Bir de asansör var. İkisi karşı karşıya duruyor. Fuayede bizim kullanamadığımız merdivenlerin ve asansörün önündeki kapıya çıkıyor olmalılar. Aynı merdivenler personel katına da iniyor sanırım.”

“Umarım öyledir.” Cyan kulak kabartıp etrafta bir ses olup olmadığını kontrol etti. Her yerin sessiz olduğunu anlayınca devam etti. “Anladığım kadarıyla personel çoğunlukla asansörü kullanıyor. Biz risk almamak için merdivenleri kullanalım.”

Cyan doğrulmadan Ruby’yi takip etmeye başladı. Dev çarkların, sessiz motorların, yağlı pistonların, kabloların ve makaraların arasından geçtiler. Cyan merdivenlerin arasında yukarıdan inen iki ahşap kolon gördü. İçlerinde fuayeden geçip üst kattaki odalara çıkan merdivenler vardı.

Diğer taraftaki duvara ulaştıklarında Ruby ağır, gri kapıyı açtı. Kapının arkasında bir merdiven boşluğu vardı. Delikli metal basamaklar beton duvarların yanında uzayıp gidiyordu.

Ruby dudaklarını bükerek Cyan'e gülümsedi. "Aşağı iniyor."

Parmak uçlarına basıp U şeklindeki merdivenden inerek üzerinde 2. KAT: ORTAK ALAN yazan kapının önünde durdular. Sonra en alt kata inerek 1. KAT: PERSONEL yazan kapıya geldiler.

"İşte burası," diye fısıldadı Cyan loş ışığın altında.

Ruby yavaşça kafasını salladı. "Şimdi ne yapacağız peki?"

"Etrafa göz atacağız."

Cyan eğilip kapıya doğru ilerledikten sonra başını kaldırıp kapıdaki küçük pencereden dışarı baktı. Diğer taraftaki ışık çok az olduğu için burnunu ve gözlüklerini cama bastırdı.

Ruby kapının kenarında endişeyle sallanarak ona bakıyordu. "Ne görüyorsun?" diye fısıldadı.

"Bir iyi bir de kötü haberim var. İyi haber, etrafta kimse yok. Ortalık sakın gözüküyor. Diğer tarafta da buradaki gibi loş bir ışık var. Yani yolumuzu görebiliriz. Ama ışık olması kötü de olabilir. Pek emin değilim."

"Kötü olduğundan emin olduğun haber ne peki?"

"Koridor gerçekten çok uzun. Diğer tarafta sağa ayrılarak asansöre gidiyor. Bir de yol boyunca sağda solda bir sürü kapı var."

"Bu neden kötü olsun ki?"

"Kontrol edeceğimiz çok fazla yer var. Yani yakalanabiliriz. Personelin burada uyuduğunu unutma. Biri gelirse koridorda saklanabileceğimiz pek fazla yer yok. Sadece birkaç servis arabası var."

"Hmm."

Kapıda bir süre daha beklediler. Cyan çenesini ovuşturup gözlüklerini düzeltirken Ruby beton zemine bakıyordu. Cyan kaşlarını çatıp ona bakınca dizlerini sallamaya son verdi.

Cyan kafasını salladı. “Tamam. İki farklı taraftan gideyim. Ben soldaki kapıları kontrol edeyim sen de sağdakileri. Sadece içeriye hızlıca göz atalım. Bu, Jonquil’ı bulmak için yaptığımız bir keşif operasyonu. Sonra hızla geri gelip edindiğimiz istihbaratı paylaşalım ve sonraki adımımızın ne olacağına karar verelim.”

Ruby kıs kıs gülmeye başladı.

Cyan beyaz kaşlarını çatı. “Ne oldu?”

“İstihbarat,” diyerek taklidini yaptı Ruby. “Ne zamandan beri ajan oldun?”

Cyan yüzünde sert bir ifadeyle arkadaşına baktı. “Sen bu durumu ciddiye almıyor musun? Etrafta dolanırken yakalanırsak neler olacağını bilmiyor musun? Hafızamız silinir ve Jonquil tamamen unutulur. Doktor Haven bize başka neler yapar, kim bilir. Artık onun gerçek, yani karanlık yüzünü biliyorum.”

Ruby mahcup bir tavırla ensesini kaşıdı. “Affedersin, Cyan. Ama... ben... gerçekten çok korkuyorum. Sinirlerim bozuldu. Anlıyorsun, değil mi?”

Cyan ayakkabılarına baktıktan sonra kafasını kaldırdı. “Evet, anlıyorum.” Sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı. Soluk verirken nefesinin elinde olmadan titrediğini fark etti. “Tamam. Hadi başlayalım. Ben soldaki kapıları alıyorum. Sen de sağdakileri. Hızlı ve sessiz.”

“Sinsi kediler gibi.”

Ruby gülümsemeye çalışsa da Cyan yüzündeki gergin ifadeyi görebiliyordu. Yine de gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı. “Evet. Sinsi kediler gibi. Yumuşak terlik giyen sinsi kediler.”

“Ninja okuluna giden kediler.”

Birbirlerine gülümsedikten sonra Cyan elini kapıya doğru uzattı.

Merdiven boşluğundan çıktıktan sonra koridorun iki tarafındaki ilk kapıların önüne geldiler.

Soldaki kapıdaki pirinç tabelada *Profesör Vadasz, Teknik Müdür* yazıyordu. Cyan kapıyı açıp hızlıca aralıktan içeri baktı.

Boş odayı aydınlatan tek şey profesörün masasındaki büyük bilgisayarın ekranından gelen ışıktı. Ekranda tanıdık bir görüntü vardı. Cyan ne olduğunu fark edince koridora döndü. “Şişşt.”

Ruby sağ taraftaki kapıdan dönüp bakınca Cyan onu profesörün odasına çağırırdı.

“Senin odanda ne vardı?” diye fısıldadı kapıyı kapadıktan sonra.

“Büyük bir depo. Çok fazla ışık olmadığı için arka tarafı göremedim. Ama içeride eşyalar vardı. Raflar, resimler, ayaklı lambalar ve buna benzer şeyler.”

“Odaları değiştirirken kullandıkları eşyalar.”

Ruby gözlerini yuvarladı. “Aferin, Sherlock.” Profesörün odasındaki raflarda duran kabloları ve eşyaları inceledi. “Bu odada ne var?”

“Burası Profesör Vadasz’ın ofisi. Şuraya baksana.”

Cyan masadaki bilgisayarı işaret etti. Ekranda hareket eden küp şeklindeki figürü incelediler.

“Sığınağın bir modeli,” diye fısıldadı Cyan. “Üç boyutlu bir harita.” Parmağıyla küpün temelini işaret etti. Personel katı, ortak alan, makine dairesi ve üst kattaki odalar.”

Ruby parmağını küpün üzerine dağılmış noktalarda gezdirdi. “Bak. Bu noktaların üzerinde isimler yazıyor. Herkesin nerede olduğunu gösteriyor. Bu bilgisayar madalyonları takip ediyor.”

Gözlerini kısıp ekrandaki ışıklara baktı. Parmağını hızla üzerinde *Ruby* yazan noktaya götürdü. “Bu benimki. BF3’ün yanında. Buraya gelirken kullandığım cebin kapısı.”

Cyan ekranı inceleyip başka bir noktaya dokundu. “Bu da benimki. DH9. Aşağı inmemin neden bu kadar uzun sürdüğü şimdi anlaşılıyor.”

Ruby ekranı incelemeye devam ediyordu. “Üzerinde Jonquil yazan bir nokta göremiyorum.”

“Artık bir madalyonu olduğunu sanmıyorum. Fark ettin mi? Personelin isimleri de yok. Çalışanların madalyonları takip edilmiyor.”

Ruby gözlerini noktaların üzerinde gezdirdi. “Evet. Haklısın,” dedikten sonra arkasına dönüp kapıya baktı. “Hadi. Diğer odaları da kontrol edelim. Ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi olur.”

Ruby koridorun sağında ilerlerken Cyan de soldaki ikinci odaya girdi. Kapının yanındaki yuvada bulduğu fenerle içeri bakıp etrafı inceledi. Büyük bir odaydı. Duvarlarda krokiler vardı. Beyaz işçi tulumları sırayla askılara asılmıştı. Büyük ihtimalle teknisyenlerin odasıydı.

Sıradaki oda daha da büyüktü. İçeride sehpa ve ortak oturma alanları vardı. Cyan fenerini tutup beyaz üniformaları görünce bu odanın hemşirelere ait olduğunu tahmin etti. Kapıdan çıkmak üzereyken ışığın vurduğu duvardaki dosyalarla dolu dolabı fark etti.

Biraz tereddüt ettikten sonra Doktor Haven'ın dosyası ve ailesi hakkında söylediklerini düşünerek içeri girdi.

Dolapta çeşitli formlar ve evraklar vardı ama hastaların dosyaları yoktu.

Cyan içini çekip dolabın çekmecesini kapadı. Kalbinin ağırlaştığını hissediyordu. Umuda kapıldığını, annesiyle babası hakkında bir şeyler öğrenmeyi ne kadar istediğini fark edince içinde bir üzüntü duydu.

Fenerin ışığı duvarda beyaz daireler çiziyor; raptiyelerle dolu panoların, deniz manzaralı tabloların, prizlerin, rafların, kalem izleriyle lekelenmiş beyaz tahtaların üzerinde hareket eden bir güveye benziyordu.

İlkinden daha büyük başka bir metal dolap dikkatini çekti. Bir kez daha kendine engel olamadı. Dolabın çift kapısını açınca karşısına dosyalar yerine bir yığın beyaz plastik kartuş çıktı.

“Ahoy, sivri iğneli sakinleştiriciler. Sakıncası yoksa...” diyerek kartuşlardan bir tane alıp ceketinin cebine koydu.

Sonra diğ er rafta personellerin kullandığı elektronik kartları gördü. “Size de ahoy,” diye fısıldayarak kartlardan da bir tane aldı.

Dolabı kapatıp yürümeye başladı ama elindeki fener bir duvarı kaplayan panoyu aydınlatınca duraksadı. Yuvarlak, beyaz ışığı yavaşça yukarı aşağı ve sağı sola doğıru hareket ettirerek panoda asılı kâğıtların üzerinde gezdirdi.

“Bu da ne?” dedi biraz daha yaklaşarak.

Panoda düzenli bir şekilde alt alta yerleştirilmiş yüzden fazla kâğıt vardı. El fenerini hızla hareket ettirerek sığınaktaki çocukların fotoğraflarını aydınlattı. Teal’in resmini gördükten sonra alfabetik sırayı takip edip geri giderek Ruby’yi buldu.

Her fotoğrafın yanında bir şeyler yazılıydı. Ruby’nin kâğıdında yazılı olanları okumaya başladı ama bir süre sonra bunu yapmaktan vazgeçti çünkü bunun doğıru olmayacağını düşündü. Aynı zamanda gördüklerini anlamlandırmaya başlamıştı.

İş ğı kâğıtların üzerinde gezdirmeye devam etti. Bazı kâğıtları diğ erlerinden daha uzun süre inceledi ve sonunda neler olduğunu anladı. Fotoğrafların arasında hiç tanımadığı yüzler vardı.

İş k bir süredir g rmediğı bir yüzün üzerinden geçince durup geri geldi.

İşte oradaydı. Saçları düzgün bir şekilde ortadan ayrılmıştı. Belirgin elmacık kemikleri. Kahverengi gözlerindeki o derin keder.

Jonquil.

Fotoğrafın yanındaki yazının üzerinde kırmızı harflerle yazılmış bir kelime vardı: *UZAKLAŞTIRILDI*.

Cyan'ın nefesi kesildi. Fenerin ışığıyla kâğıtları aydınlatmaya devam edince bir şeyi fark etti. Tanımadığı yüzlerin olduğu kâğıtların hepsine *UZAKLAŞTIRILDI* damgası vurulmuştu.

“Ama...” dedi boğuk bir sesle. Ama bu—

Işığını kırmızı damgalı başka bir kâğıda tutunca cümlesine devam edemedi. Fotoğraftaki kişi açık tenliydi. Kısa, sarı saçları vardı. Adını bir kez daha okurken elinde olmadan balina kemiklerinin üzerindeki ve çekmecedeki yazıları, yeşil ve kırmızıyı düşündü.

“Amber,” diye fısıldadı.

UZAKLAŞTIRILDI

Cyan bacağına sert bir şeyin değdiğini hissedene kadar geriye adım attığının farkında değildi. Durmak için çok geç kalmıştı. Çarpıp tökezleyince fenerin ışığı tavana vurdu. Bir sehpaye çarpmıştı. Yere düşmekten sendeleyerek kurtulsa da sehpanın üzerindeki bardaklar sallanmaya başlamıştı.

Işığı tutunca bardakların sürahiye çarptığını gördü. Birbirine çarpan camlardan korkunç bir ses çıkmıştı.

Midesine birden saplanan bir ağrıya ışığı çabucak söndürdü. Karanlık olunca nefesini tutup bekledi. Yanakları ve avuçları yanmaya başladı.

Büzülüp gergin bir hâlde beklediği saniyelerin sonunda bir ses duyuldu. Koridorda bir kapı açılıp kapanmıştı.

Cyan sessizce kendine kızdı. Koyu karanlığın biraz kırıldığını, kapının altından gelen zayıf ışığın parlaklaştığını gördü. Biri koridorun ışıklarını açmıştı.

Ayakkabıların sesini duyunca ellerinin ve dizlerinin üzerinde iyice büzülerek sehpayı çevreleyen L şeklindeki koltuğun arkasına saklandı. Nefes nefese kalmıştı. Odanın kapısı açılınca elini ağzına götürdü.

Kapı kapandı. İçerisi küçük bir tıkırtıyla aydınlandı.

Cyan koltuğun altındaki boşluktan bakınca kapının yanında duran beyaz pantolonun altındaki ayakkabıları gördü. Hemşirelerden biriydi.

Ses çıkarmadan ve hareket etmeden ayakkabıların odada yavaşça ilerleyişini, duvarın yanından geçip sehpayla koltuğun olduğu tarafa gelişini izledi. Kalbi hızla atarken midesi kasılıyordu. Hemşire neredeyse yanına kadar gelmişti.

Çıglık atmak üzereyken ayakkabıları durduran bir şey oldu, yan odayla birleşen duvarın arkasından boğuk bir gürültü gelmişti.

Ayakkabılar diğer tarafa dönerek geldikleri yere gitti. Cyan kapı kapanır kapanmaz yere yığıldı. Soluklanmaya çalışırken hemşirenin gittiği yönü fark etti.

“Ruby!” diye fısıldayıp ayağa fırladı. Hiç ses çıkarmadan yürüyüp hemşirenin adımlarını takip etti. Kapıyı yavaşça açarak koridora göz attı. Dışarıda hiç kimse yoktu ama kafasını biraz uzatınca yan odanın kapısının kapandığını gördü.

Ellerini saçlarına götürdü. Gözlerini sıkıca kapattıktan sonra kafasını sallayıp koridora doğru adım attı ve parmak uçlarında kapıya ilerledi.

“Pişşt.”

Ses arkasından geliyordu. Cyan dönünce Ruby’nin üniformalarla dolu bir servis arabasının arkasından çıktığını gördü. Şaşkınlıkla ağzını açarak kapının koluna uzanan elini hızla geri çekti.

“Hemşire!” diye fısıldadı. “İçeride!”

“Biliyorum!” diye karşılık verdi Ruby fısıldayarak. “Hadi gidelim!” Heyecanla merdiven boşluğuna açılan kapıyı işaret etti.

Cyan biraz emekleyip biraz yürüyerek hızla arkadaşının yanına geldiği sırada birinin ceketinin ucunu tuttuğunu fark etti. Korkuyla irkildi.

Ellerini havaya kaldırıp dönünce ceketini tutanın Ruby olduğunu gördü. Ruby, elindeki feneri alıp teknisyen odasının yanındaki yuvaya yerleştirdiğinde Cyan ne yapmaya çalıştığını anladı. Koridorda koşarak merdivenlerden yukarı çıktılar.

Nefes nefese kalan iki arkadaş, makine dairesindeki çarkların arasına çömeldi.

Ruby alnındaki terlere yapışan saçlarını kenara sıyırdı. “Hemşire...” diye başladı ama güçlükle nefes aldığı için duraksayıp elini göğsüne götürerek soluklandı. “Hemşire seni gördü mü?”

Cyan kafasını salladı. “Hayır. Ama çok yaklaştı. Gerçekten çok yaklaştı. Yan odadan gelen gürültüyü duyunca gitti.” Elinin kenarıyla üst dudağını sildi. “Neydi o? Gürültünün senden geldiğini sandım ama dışarı çıktığımda koridordaydın.”

“Bendim. Sesi duyunca seni bulmak için sol taraftaki son odaya girdim ama o sırada koridorda ışık yandı. Sonra birinin sesin geldiği odaya girdiğini gördüm. Hiç ses gelmeyince bir şeyleri kırıp saklandığını anladım. Hemşirenin dikkatini dağıtmak için duvara vurdum ve koşup arabanın arkasına saklandım. Hemşire sesin nereden geldiğini bulmak için dışarı çıktığında kaçmaya fırsat bulacağımı düşündüm.”

Cyan yanaklarını şişirip Ruby'ye baktı. "Vay canına, Ruby. Sen bir dâhisin." Gözlerini kısıp boynunu eğerek kafasını sağa sola salladı. "Ama ben her şeyi berbat ettim. Bir daha bu kata gelip araştırma yapmamız çok zor. Artık tetikte olacaklardır."

Ruby kaşlarını çatı. "Peki o gürültü nereden geldi? Bir şeyleri mi kırdın?"

"Bir sehpa çarpıp üzerindeki bardakları devirdim."

Ruby afallamıştı. "Hani sinsi ninja kediler gibi hareket edecektik?"

"Ninja kedi şok oldu."

"Şok mu?"

"Hemşirelerin odasında bir şey gördüm. Duvar da bazı kâğıtlar asılıydı. Kâğıtların üzerinde sığınaktakilerin fotoğrafları, kişilik ve davranış özellikleriyle ilgili bilgiler vardı."

"Ne?" Ruby önüne baktıktan sonra tekrar kafasını kaldırdı. "Benimkini de gördün mü?"

"Gördüm ama yazılanları okumanın pek... doğru olmayacağını düşündüm. Ayrıca, darılma ama, Jonquil'in bilgilerinin olduğu kâğıt daha çok ilgimi çekti."

Ruby'nin gözleri açıldı. "Jonquil da mı vardı?"

"Evet. Kâğıdın üzerine büyük harflerle *UZAKLAŞTIRILDI* diye kırmızı bir damga vurulmuştu. Ama bu damga sadece onun kâğıdında yoktu."

"Ne demek istiyorsun?"

Cyan gözlerini sıkıca kapadı. "Onlardan bir sürü vardı, Ruby. Üzerinde *UZAKLAŞTIRILDI* yazan bir sürü kâğıt

vardı. En az yirmi tane. Jonquil dışında hiç kimseyi tanıyamadım.”

Ruby biraz daha yanına yaklaştı. Güçlkle nefes alıyordu. “Bir dakika... Sen bana...”

Cyan kafasını salladı. “Evet. Jonquil tek değil. Sığınaktan uzaklaştırılan ve hafızamızdan silinen çok kişi var. Büyük ihtimalle tedavi onlara da zarar verdi. Doktor Haven’ın küçük aksilikleri.”

Ruby demir iskelelere baktı. “Bu korkunç bir şey.”

“Kâğıtlardan birinin üzerinde *Amber* yazıyordu,” diye devam etti Cyan. “Serenity’ye ve kemiklere mesaj bırakan Ruth adındaki kız o olmalı.”

Ruby hızla kafasını çevirip Cyan’e baktı. “Amber mı? Yani sarının bir tonu... Trafik ışıklarından mı bahsediyordu?”

“Evet. Yeşil ve kırmızının arasında. Amber –yani Ruth– tedaviden zarar gördüğü için hafızamızdan silinenlerden biri.”

Ruby elini ağzına götürdü. “Bu çok ciddi bir konu, Cyan. Gerçekten çok ciddi.”

“Biliyorum.” Cyan, Ruby’nin diğer eline dokundu. “Ya sen? Bir şey buldun mu? Jonquil’dan... ya da başka birinden bir iz?”

Ruby kafasını sağa sola salladı.

“Beyaz fayanslı odayı buldun mu? Senin tarafında mıydı?”

“Ona benzer bir yer görmedim. İlk odadan sonraki odaların birinde çamaşırlar, diğerinde büyük bir kiler vardı. İçinde koltuklar, masalar, eşyalar ve başka odalara açılan kapıların olduğu son oda, oturma odasına benziyordu.”

Cyan yana bakarak görüntüyü kafasında canlandırdı. “Personelin kaldığı yer. Kapılar da yatak odalarına açılıyor olmalı. Dışarıdan bakınca o odaların pencereleri görünüyor.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Senin tarafındaki duvarına vurduğum son odada sadece borular ve kazanlar vardı. Asansörün içine de baktım. Çok büyük olması dışında sıra dışı bir şey yok. Ben—”

Duyduğu bir şey yüzünden cümlesini yarıda kesti. Merdivenlerin olduğu taraftan gelen ayak seslerinin beton zemindeki boğuk yankısı duyuluyordu.

“Biri geliyor!” diye fısıldadı Ruby.

Cyan ayağa kalkmıştı. “Balina iskeletinin orada buluşalım! Yarın!”

Birbirlerine sırtlarını dönüp ayrı yöne doğru ilerlediler. Cyan eğilip iskelelerden geçerek çerçevenin içindeki karanlık tünele girdi.

Yirmi İkinci Doz

EN SON GELEN

“Anne! Baba!”

Cyan uykusundan uyanarak yatağında doğruldu. Titreyen elini ciğerlerinin derinliklerinden gelen çığlık yüzünden acıyan boğazına götürdü.

Uyku sersemliğiyle sağa sola bakınca komodinin üzerindeki kitabını, rafta duran saksıdaki boğa dikenini, kabarık armut koltuğu, turuncu lambayı ve dört karanlık cebiyle birlikte odayı çevreleyen çerçeveyi gördü.

Neden çığlık attığını merak ediyordu. Rüya mı görmüştü? Boğuk bir sesle boşluğa doğru fısıldadı. “Anne?”

Göz kapaklarında sıcak bir acı hissetti. Canı o kadar yanıyordu ki gözlerini sıkıca kapatıp avuçlarını göz kapaklarına bastırdı. Yatağında sallanarak annesiyle babası hakkında ufacık da olsa bir şeyler hatırlamaya çalıştı. Gözlerini iyice sıkıp göz kapaklarının ardındaki karanlıkta aklına gelebilecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

Ama hiçbir şey yoktu. Ne bir ses ne de bir yüz vardı. Bir koku, sıcak bir dokunuşun yumuşaklığı bile yoktu.

Gözlerindeki kuru acı dışında hiçbir şey yoktu.

Titremeye devam ederek kendini yeniden yatağına bıraktı. Başının altından çekip aldığı yastığa sıkıca sarıldı.

Cyan'ın hiç iştahı yoktu ama her zamanki gibi görünmek ve şüphe çekmemek için üzerini giydi. Madalyonu kahvaltı vaktinin geldiğini haber verince ağır adımlarla kantine gitti.

Ruby ve Teal ortalarda yoktu. Kahvaltıları farklı bir saate ayarlanmış olmalıydı. Cyan tek başına oturarak tabağındaki gevrekle oynamaya başladı. Birinin onu izleyip izlemediğini kontrol ettikten sonra kahvaltıda verilen ilaçları avucuna alıp çantasına attı.

Balina iskeletlerinin olduğu yerde Ruby'yle buluşmak için sabırsızlanıyordu. Kısa bir süre sonra kantinden çıktı, fua-yeden geçip döner kapının ardındaki mermer merdivenlere geldi. Koşmaya başlayacağı sırada birinin ona seslendiğini duyup durdu.

Sesin geldiği yere dönünce Teal'ın merdivenlerden çıktığını gördü. "Ahoy, Teal."

Teal ellerindeki kumu temizledi. "Dün nerelerdeydin? Seni hiçbir yerde bulamadım. Ruby'yi de."

"Ee..."

"Bugün neler yapmayı düşünüyorsun?"

Cyan gözlerini kısıp ensesini ovuşturdu. "Bugün etrafta dolaşamam, Teal. Yapacak... işlerim var."

Teal merdivenlerden çıkıp Cyan'e doğru ilerledi. "İş mi? Ne tür bir iş? Yardım etmemi ister misin?"

Cyan alt dudağını ısırđı. “Aslında... yapmam gereken... şey...” Ensesini ovuşturup kelimeleri ağzında geveledikçe Teal kaşlarını iyice çatıyordu.

“Neden bahaneler uyduruyorsun? Benimle takılmak istemiyor musun?”

“Öyle bir şey değil. Aslında...”

Teal ellerini ceketinin cebine soktu. “Ruby’yle mi buluşacaksın? Dün de birlikte miydiniz?”

“Ee... Belki?”

“Ne yapıyordunuz peki?”

“Hiçbir şey.”

Teal sert bir şekilde kafasını salladı. “Demek hiçbir şey yapmıyordunuz. Yine de beni dışarıda bırakıyorsunuz, öyle mi?”

Cyan utanıp sıkılarak elini havaya kaldırdı. “Seni hiçbir şeyin dışında bırakmıyoruz, yemin ederim. Daha sonra takılırız, tamam mı?”

Teal omuz silkti. “Belki de ben istemiyordumdur. Belki de ikiniz Teal’in zamanını hak etmiyorsunuzdur.”

Cyan elinde olmadan hafifçe gülümsedi. “Teal’in zamanı mı? Öyle mi diyorsun?”

“İstedğin kadar sırit, Cyan, ama kaybeden siz olursunuz. Yoluna devam et sen.” Kötü bir kokuyu uzaklaştırmış gibi elini salladı. “Hadi git. Yapacak işlerin varmış.”

Cyan yüzünde üzgün bir ifadeyle Teal’in koluna dokundu ve onu olduğu yerde bırakarak merdivenden aşağı indi. Yüzünü ona dönüp geri geri gitmeye başladı. “Bunu telafi edeceğim! Söz veriyorum!”

Cyan aradaki mesafeye rağmen Teal'in yüzünün asıldığını görebiliyordu. Arkadaşının aklından bir yığın endişe geçtiğini tahmin edebiliyordu. Kendi kendine söylenerek oradan uzaklaşmaya başladı. Onu balina iskeletlerinin olduğu yere götürecek bir motosiklet bulmak için hangara doğru koşmaya devam etti.

Buluşma yerine gelince kemiklerin gölgesinde tek başına oturmaya başladı. Kumlarda bir hareket olup olmadığını görmek için dev kaburgaların arasından ileri bakıyordu. Bir süre sonra kum tepelerinin arasından geçerek hızla ona doğru yaklaşan motosikleti gördü. Ruby'nin güneşin altındaki kahverengi, kıvrırcık saçlarını fark edince bir süredir sıkıdığı yumruklarını gevşetti.

Neredeyse bir saattir orada bekliyordu.

Bir saat?

Kaşlarını kaldırdı. Tuhaf bir şekilde ne kadar zaman geçtiğini anlayabiliyordu. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Günlük yolculuğuna devam eden güneşe bakınca gözlerini kıstı. Parlak mavi gökyüzünü inceledikten sonra gözlerini kum tepelerinin küçülen gölgelerine çevirdi.

Evet. Yaklaşık bir saat olmuştu.

"Ahoy." Ruby neşesiz bir tavırla elini salladıktan sonra gözlüklerini motosikletinin gidonuna asarak otların yanından geçti.

"Ahoy."

Cyan, balinanın açık çenesinin arasından geçen Ruby'nin yüzündeki buruk, kararlı ifadeyi incelemeye başladı. Ruby bu özelliklerini, bu coşkuyu ve canlılığı nereden almıştı acaba?

Çerçevenin içindeyken ona söylediklerini düşününce bunun bahsettiği terk edilmişlik duygusuyla ilgili olup olmadığını merak etti. Belki dengede kalabilmek için ya da yaşadıklarına tepki vermek için böyle davranıyordu. Belki de bu şekilde yetiştirilmişti. Bütün bunları ailesinden öğrenmişti.

İçinde Ruby'ye geçmişi hakkında soru sormak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Annesiyle babasının ne iş yaptıklarını, nasıl insanlar olduklarını sormak istiyordu ama birden bunun aslında hiçbir anlamı olmayacağını fark etti. Ruby, ailesi hakkında Cyan'ın kendi ailesi hakkında bildiği kadarını biliyordu. Yani hiçbir şey.

Ruby gelip önünde durduktan sonra çantasını yere bırakarak ceketinin yakasındaki kumu temizledi. Bugün siyah üniforma giyiyorlardı. "Ne haber?"

Cyan keyifsiz bir şekilde hayali şapkasını çıkarır gibi yaptı. "Bomba gibiyim. Sen nasılsın?"

Ruby omuz silkti. "Pek iyi sayılmaz. Cahillik gerçekten de mutlulukmuş."

"Böyle söyleme. Cahillik çok tehlikelidir."

Ruby çantasının yanına oturdu. Bacak bacak üstüne attıktan sonra cebinden birkaç hap çıkardı.

Cyan arkadaşının hapları kuma gömüğünü izledi. "Sen de mi ilaçlarını bıraktın?"

Ruby kumların üzerini düzeltti. "Bu tedaviden ağır bir şekilde zarar gören, bir yerlere kapatılan ve hafızalarımızdan silinen yirmiden fazla kişi var. İlacı kesmenin iyi bir fikir olabileceğini düşündüm."

"Katılıyorum."

“Bugün seninle konuşan kimse oldu mu?”

“Her zamanki selamlaşmalar ve ayaküstü sohbetler dışında bir şey olmadı. Seninle konuşan oldu mu? Dün gecedен bahseden?”

“Henüz olmadı.”

“Bu iyi bir şey sanırım.”

Ruby endişeyle kaşlarını çatı. “Herhâlde öyledir.” Parmaklarını sallanan dizlerinin üzerinde gezdirdi. “Yardıma ihtiyacımız olacak.”

“Öyle gözüküyor. Ama bize kim yardım eder ki?”

Ruby sığınağın olduğu tarafa baktı. “Sence her şeye rağmen Teal’dan yardım istesek daha iyi olmaz mı?”

Cyan, Teal’la merdivenlerde karşılaştığı anları düşündü. İç çekip kafasını sağa sola salladı. “Hayır. Aslında onu dışarıda bırakmaktan nefret ediyorum ama onu bu işe bulaştırmak çok riskli. Doktor Haven’ın onun hakkında söylediklerini sana anlatmıştım. Bu tehlikeden bahsedersek Teal kontrolünü kaybedebilir. Jonquil’in başına gelenlerin başka bir arkadaşımızın başına gelmesini istemiyorum.”

Ruby biraz düşündükten sonra kafasını salladı. “Haklısın.”

“O zaman aynı soruya geri dönüyoruz. Bize kim yardım edecek?”

Ruby burnunu ovuşturdu. Kemiklerin arasından karşıya doğru bakıyor, gözlerini güneyden ayırmıyordu. “Bulabildiğimiz herhangi biri. Tek başımıza bu olayın üstesinden gelemeyiz.” Kaburgaların arkasındaki manzarayı işaret ederek devam etti. “Şu tarafa gidebiliriz bence.”

“Ama orada hiçbir şey yok, Ruby. Sadece daha fazla kum var. Serenity’nin tepesinden her yer görünüyor zaten.”

“O zaman daha ileri gidelim. Daha önce bunu hiç denemedik çünkü bunu yapmamızı gerektiren bir şey yoktu. Ama artık var. Oralarda bir yerde birileri olmalı. Bir şeyler olmalı. Kum botları o taraftan geliyor. Helikopterler de.”

Cyan, Ruby’nin baktığı yere baktıktan sonra gözlerini yukarı çevirdi. Kum tepelerinin üzerinde duran bulutlar gri balonlara benziyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Ruby.

Cyan ayağa kalkıp pantolonundaki kumları temizledi. Motosikletlerin olduğu yere doğru yürüdü. “Bence kaybedecek bir şeyimiz yok.”

İkisi de gözlüklerini taktıktan sonra Ruby motorların çıkardığı gürültü yüzünden sesini yükseltti. “En son gelen çürük yumurta olsun mu?”

İki motosikletin aynı anda yükselen homurtusu duyuldu.

“Nereye en son gelen?” diye bağırdı Cyan.

Ruby başıyla ufuk çizgisini işaret etti. “Gidince göreceğiz!” Gaza basınca motosiklet hızla ileri atıldı.

Hızlı başlayan yarış, bir süre sonra sıkıcı bir maratona dönüşmüştü. Cyan bu yarışın ucunda bir bitiş çizgisi olup olmadığından emin değildi.

Tam gazla giden iki motosikletten çıkan gürültü sonu gelmeyen bir uğultuya dönüşmüştü. Onlar yol aldıkça Serenity’nin gökyüzüne uzanan eğik gövdesi uzaktan daha önce hiç olmadığı kadar küçük gözüküyordu. Daha önce hiç

bu kadar uzağa gitmemişlerdi. Bilmedikleri bir yere doğru ilerliyorlardı.

Ama farklı bir yere gitmiyorlardı. Yol aldıkça sessizleşip umutlarını kaybediyorlardı. Değişen tek şey başlarının üzerindeki gökyüzüydü. Bulutlar toplanıyor, hava kararmaya başlıyordu. Hiç bozulmadan ve ara vermeden ufuk çizgisine doğru uzanan kumlar biraz olsun değişmiyordu.

Cyan aslında yeteri kadar hızlı ilerlediklerinin farkındaydı. Paslı gemilerin enkazlarını geride bırakıyor, lastikleriyle iri balıkların kemiklerinin üzerinden sesler çıkararak geçiyorlardı. Cyan'ın ceketi uçuşurken havadaki kumlar burnuna ve ağzına doluyordu. Bütün bunlara rağmen hiç hareket etmiyormuş gibi hissediyordu. Ne kadar hızlı giderse gitsin ufuk çizgisi olduğu yerde duruyordu. Kum tepeleriyle dolu hiç değişmeyen bir yerde hızla ilerliyor ama hiçbir yere varamıyordu.

Ruby'ye bakınca onun da aynı şeyi hissettiğini görebiliyordu. Gözlüklerine dolanan kızıyla karışık kahverengi saçları yüzüne vuruyordu. Artık yüzünde kararlı değil, sıkılmış bir ifade vardı.

Tam o sırada motosikletler birden yavaşladı.

Cyan ve Ruby birbirine baktı. Kalan yakıtlarını kontrol ettikten sonra yeniden gaza bastılar. Ama motosikletlerin hızı azalmaya devam ediyordu. Motorları tekleyen motosikletler sürücülerinden komut almadan kendi kendilerine durdu.

İki arkadaş kumların ortasında kalakaldı.

Yirmi Üçüncü Doz

BİR ARA, BİR YERDE

Ruby gaza basmaya devam etti. “Neler oluyor?” Benzin deposuna vurdu. “Depo yarıya kadar dolu.”

“Benimki de.”

Gösterge panelini kontrol ettiler. Cyan kafasını kaldırıp ufuk çizgisine baktıktan sonra selesinin üzerinde dönüp gözlerini kısarak geldikleri yöne baktı.

Yağmur damlaları yüzüne vurmaya başlamıştı. Yorgunluğun bastırıldığını hissediyor, motosikletinin üzerine uzanıp bir daha açmamak üzere gözlerini kapatmak istiyordu. Ama Jonquil’ı, Amber’ı ve diğerlerini düşününce içindeki bu istek hemen yok oldu.

Boğazında hâlâ sabah attığı çığlıktan kalan ağrıyı hissediyordu. Boynuna masaj yaptıktan sonra biraz gücünü topladı.

“Bir dakika,” dedi oturduğu yerden inerek. Motosikleti önden kaldırıp kumların üzerindeki tekerlek izlerinden geriye doğru çekti. Sonra yeniden oturup kontağı çevirdi. Motor titreyip hırıltıyla çalıştı.

Hafifçe gaza basarak yavaşça ileri doğru sürdü. Ruby’nin hizasına gelince motordan bir ses geldi ve motosiklet yeniden

durdu. Ruby'ye dönüp omuz silktikten sonra geldikleri yöne baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Ruby de dönüp sığınağın olduğu yere baktı. "Bisikletlerin gideceği mesafe sınırlandırılmış. Belli bir noktadan geri dönecek şekilde programlanmışlar."

"Aynen öyle. Birileri sığınaktakilerin fazla uzağa gitmesini istemiyor."

Ruby yavaşça kafasını salladı. Yağmur damlaları irileşmişti. "Peki ne yapacağız?"

"İki seçeneğimiz var. Ya yürüyerek devam edeceğiz ya da geri döneceğiz."

Ruby önlerinde uzayıp giden uçsuz bucaksız kum tepelerine baktı. "Bana tek bir seçeneğimiz varmış gibi geliyor. İleride hiçbir şey gözükmüyor. En azından yürüyerek gidebileceğimiz mesafede."

Cyan içini çekti. "Evet. Geri dönsek iyi olacak."

"Peki sonra ne yapacağız?"

"Baştaki planımıza geri döneceğiz. Jonquil'ı kendimiz bulacağız. Tabii diğerlerini de."

Ruby'nin yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sen ciddi misin?" Elini önlerinde uzanan boşluğa doğru kaldırdı. "Onları bulsak bile götürebileceğimiz bir yer yok."

"Ama onları bulmak bir başlangıç olur, öyle değil mi? Onları orada öylece bırakamayız. Hepsini bulursak..." Cyan düşünceli bir şekilde dudaklarını kıpırdattı. "Onları bulursak Doktor Haven'ın bir işler çevirdiğini diğerlerine de kanıtlayabiliriz. Hemşireler bir kez daha sakinleştirici iğnelerini çıkardıklarında insanlar onlara karşı koyar. Ayrıca bütün

bunlar olurken kurtardığımız kişiler de bizim yanımızda olacak.”

“Tabii bir şey yapacak hâlleri kalmışsa. Ya da hayattalarsa.”

Cyan bu ihtimali düşünmeye cesaret edemiyordu. Konuşmaya devam ederken kelimeler ağzından hızla dökülüyordu. “Gizledikleri hastaları bulursak belki sakinleştirici iğnelerin yerini de buluruz. Onları hemşirelere karşı kullanırız. Onları bizi adadan çıkarmaya zorlayabiliriz. Kum botlarıyla bizi güvenli bir yere götürmelerini sağlayabiliriz.”

Ruby yağın yağmurun altında şaşkınlıkla Cyan’e bakıyordu. “O minik aklını kaçırdın galiba, Cyan. Sürekli *belki* şöyle olur, *eğer böyle olursa* deyip duruyorsun. Sen bunlara plan mı diyorsun?”

Cyan tereddüt etti. “Sanırım... sence de öyle değil mi?”

“Ortada plan falan yok. Bunların hepsi deli saçması.”

Cyan ellerini havaya kaldırdı. “Peki başka ne yapabiliriz? Sığınağa dönüp hiçbir şey olmamış gibi mi davranalım? Hapları içip Doktor Haven’ın hafızamızı silmesine izin vererek laboratuvar fareleri gibi yaşamaya devam mı edelim yani?”

Ruby yüzüne baktı. “Aslına bakarsan şu anda olanları unutmak kulağa hiç de fena gelmiyor. Eskiden her şey daha iyiydi.”

“Gerçekten öyle miydi?” Cyan elinde olmadan kaşlarını çattı. Gözlerini kapatıp ellerini yüzüne götürerek tuzlu havayı içine çekti. Ellerini indirdiğinde Ruby’nin yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etti. Onun da kendisi kadar korktuğunu görebiliyordu.

Oturduğu yerden uzanıp ona dokundu. “Ruby. Affeder-sin. Ne demek istediğini anlıyorum. İnan bana. Daha iyi hissediyorduk ama aslında iyi değildik, öyle değil mi? Doktor Haven’ın hafızamızdan sildiği kişilerin sayısına bakınca içimizde tuttuğumuz şeyler yüzünden hepimizin patlamaya hazır bombalar gibi olduğumuzu söyleyebilirim. Unutup kaçıttığımız şeyler bize zarar veriyor. Seni bilmem ama ben artık unutmak istemiyorum, Ruby.”

Kollarını açıp motosikletinin üzerinde dönerek eliyle havada yarım daire çizdi. “Bu adada işim bitti. Şuraya bak-sana! Burada hiçbir şey yok. Sadece kum, tuz ve kemikler var. Jonquil’in ne demek istediğini şimdi anlıyorum.”

“Ne demişti ki?”

“Serenity’deydik. Ben henüz...” Cyan yüzünü buruşturup kafasını sağa sola salladı. “Ben Bay Banter’ın onu alıp götürmesine izin vermeden önceydi. Bu adada hayat olmadığından bahsediyordu. Etrafta hiç kuş, böcek ya da başka bir şey olmadığını söylüyordu. Hiçbir şey yok diyordu. Aslında ben de aynı şeyi hissediyordum ama bu duyguyu görmezden gelmeyi başarıyordum. Ama artık durum değişti. İlaçları kestiğimden beri bunu görmezden gelemiyorum. Burası... ölü bir yer.”

Ruby gözlerinde boş bir ifadeyle motosikletin iki yanında sallanan dizlerine bakıyordu. “Her şey o kadar da kötü değil, Cyan. Bizim burada... çok eğlendiğimiz zamanlar da oldu.” Dizlerini sallamayı bırakıp dudaklarını büktü. “Yani eskiden.”

Cyan gözlüklerindeki yağmur damlalarını sildi. “Bence gerçekten eğlenmiyorduk, Ruby. Sadece... kaçıyorduk.”

“Ama unuttuğın bir şey var,” dedi Ruby. “Sen buraya seni çok üzen bir şeyden kaçmak için geldin. Buraya gelmek senin seçimindi. Madalyonundaki yeminini yeniden izleyip bunu hatırlayabilirsin.”

Eteğinin cebinden çıkardığı madalyonu zincirinden tutup salladı. “Her şeyi kaydettiler, Cyan. Buraya başımızdan geçen kötü şeylerden kurtulmak için geldik.”

Cyan, Ruby’nin madalyonuna baktı. Sığınağın madalyonunun kapağındaki amblemine, daire şekli verilmiş bir halatın ortasındaki ters dönmüş çapaya bakıp yeminini düşündü. Çok iyi bildiği videoyu kafasında canlandırdı. Videodaki görüntüde siyah saçlarıyla, kıpkırmızı olmuş gözleriyle perişan hâlde unutmak için yalvarıyordu.

Görüntüyü uzaklaştırmak için kafasını sağa sola salladı. “Ya unuttuğumuz iyi şeyler, Ruby? Her şey kötü olamaz. Ya geride bıraktığımız iyi şeyler ne olacak?”

“Ne gibi?”

“Örneğin...” Cyan’ın ağzı açık kaldı. Kendini motosikletin üzerine bırakırken yavaşça ağzını kapadı. Yine göz kapaklarının yandığını hissediyordu. “Ben... hiçbirini hatırlamıyorum.”

Gözlerini kırıp acıyı hafiflettikten sonra yeniden ayağa kalktı. “Sorun da bu zaten. Hayatın... büyük bir kısmını kaçırıyoruz. Her şey bulanık. Her şey... *bir ara, bir yerde* geçip gidiyor. Burada nasıl bir hayat yaşayabiliriz ki? Sığınakta hiçbir şey yapmadan, hiçbir yere gitmeden yaşlanabileceğini düşünebiliyor musun gerçekten?”

Ruby omuz silkti. “Bu konuyu hiç düşünmedim.”

“Ben de. Hapları almayı bırakana kadar hiç düşünmemiştim. Artık sen de bıraktığına göre sanırım bunu düşünmeye başlayacaksın.”

Cyan kumların üzerine atladıktan sonra motosikletini kuzeye doğru çevirdi. Ruby de hiçbir şey söylemeden aynı-sını yaptı. Artık iki motosiklet de Başkabiryer Sığınağı’na dönmüştü.

Cyan motosikletine binerek konuşmaya devam etti. “Biliyor musun? Konu sadece hapları bırakınca aklıma takılan sorular değil. Daha fazlası var.”

“Ne gibi?”

“Sana söylemedim ama personel katını araştırırken dosyalarımızı aradım.”

“Öyle mi?” Ruby ıslak kaşlarını çattı. “Onların... beyaz fayanslı odanın yanındaki odada olduğunu söylememiş miydin?”

“Bu, sadece artık buraya katlanamamakla ilgili değil. Bunu hatırlamak istediğim için yapıyorum. Doktor Haven beni uyutmadan önce annemle babamdan bahsetmişti. O zamandan, yani ilaçları almayı bıraktığımdan beri bir şekilde onları... hissediyorum.”

“Onları hatırlıyor musun yani?”

“Hayır.” Cyan yutkundu. Boğazı hâlâ ağrıyordu. “Kim olduklarını, nasıl gözüktüklerini bilmiyorum. Öyle bir şey değil. Sanırım daha çok... onların yokluğunu hissetmek gibi bir şey. Eksikliklerini hissediyorum. Bu duygu gittikçe güçleniyor. Bu sabah isimlerini sayıklayarak uyandım.

Ağzımdan öylece çıkıverdi. Onları özlüyorum, Ruby. Ama onları tanımıyorum. Bu yüzden kötü hissediyorum.”

Bu defa Ruby Cyan’ın eline dokundu. Arkadaşının ne kadar üzgün olduğunu görmüş, titreyen göz kapaklarındaki acıyı fark etmişti.

Devam ederken sesi titriyordu. “Ben... ne kadar çok şey kaçırdığımı fark ettim. Ne kadar çok şeyi bilmediğimi. Sınırım Ruth’un kemiklerin üzerine yazdıkları beni bu yüzden bu kadar huzursuz etti. Dayanmaya, unutmamak için mücadele etmeye dair yazdıkları. Galiba bütün bunlar içimdeki... eksikliğini daha önce hiç fark etmediğim duyguları harekete geçirdi.”

Ruby nazikçe karşılık verdi. Sesi yağmurda güçlkle duyuluyordu. “Üzgünüm, Cyan.”

Cyan, başındaki ağırlığın etkisiyle gözlerini kıstı. Öfkeyle yüzünü ovuşturdu. “Ama biliyor musun, böyle olmasını tercih ederim.”

“Nasıl olmasını?”

“Canımın yanmasını. *Hissetmek* istiyorum. Ben...” durup dişlerinin arasından nefes aldı. Gözlerinin arkasında bir kez daha biriken o yakıcı acıyı hissetti.

Ruby elini omzuna yaklaştırdı. “Cyan?”

Cyan parmaklarını kapalı gözlerine bastırıp gözlüklerini alnına kaldırdı. “Bu adadan ayrıldığımda,” dedi, “ne olursa olsun gidip ailemi bulacağım. Artık *bir yerde* olacağım. Başkabiryer’de olmaktan çok sıkıldım.”

“Canın mı yanıyor?”

“Birazdan geçer.” Elini kontaga götürdü. “Hadi gel. Sığınağa geri dönelim. Jonquil’ı ve diğerlerini bulmamız lazım.”

Ruby kafasını sallayıp yavaşça omuzlarını silketti. “Ama nasıl, Cyan? Artık personel katına inemeyiz. Sen de söyledin, dün gece olanlardan sonra tetikte olacaklardır.”

“Jonquil’in çalışanların katında olduğundan emin değilim.”

“Peki nerede olabilir? Diğer bütün katları biliyoruz zaten.”

Cyan dudaklarını içe doğru kıvrırdı. “Bu işte mantıksız bir şeyler var. Personel katında beyaz fayanslı bir oda yoktu. Şimdi bir şey daha hatırlıyorum...” Gözlerini kapatıp hatırladığı görüntüyü izledi. “Doktor Haven, Bay Banter’ı çağırmaya gittiğinde kapının aralığından koridoru görmüştüm. Her yer kirli ve lekeliydi. Personel katındaki koridora hiç benzemiyordu. Ayrıca sığınakta kalanların dosyaları hiçbir yerde yoktu. Dosyaları saklayabilecekleri odaların neredeyse tamamını kontrol ettik.”

“Ya duvarda gördüğün o kâğıtlar?”

Cyan kafasını salladı. “Onlar dosya değildi. Benim kâğıdımda geçmişime ve aileme dair hiçbir şey yazmıyordu. Sığınaktakiler hakkında birkaç bilgi vardı sadece. Hemşireleri bilgilendiren özetler.”

“Peki ne düşünüyorsun?”

“Dolaylı yoldan yani fazla risk almadan o dosyaların nerede olduğunu öğrenmeliyiz. Dosyaları personel katında mı yoksa bilmediğimiz başka bir yerde mi sakladıklarını bulmalıyız. Onları Jonquil’in odasının yakınlarında bir yerde tutuyorlar. Doktor Haven böyle söyledi.”

“Peki dosyaları hangi–” Ruby yüzünde alaycı bir ifadeyle kaşlarını çattı “–*dolaylı yoldan* bulacağız?”

Cyan parmağını tereddütle havaya kaldırdı. “İşte bunu... henüz bilmiyorum. Plan şimdilik buraya kadar. Senin bir fikrin var mı?”

Ruby kafasını sağa sola salladı.

“O zaman bir şekilde bir yolunu bulmak zorundayız. Hiç değilse artık bir hedefimiz var. Seçeneklerimizi azalttık.”

Ruby homurdandı. “Ne mutlu bize.”

TİK TAKSIZ

Cyan ve Ruby art arda ilerleyerek pencereleri tahtalarla kapatılmış deniz fenerinin yanından geçtiler. Taş iskeleler etraflarını kuşatıyordu. Limanın ıslak yokuşunu çıktılar.

Motosikletlerini park edip hangardan çıktıkları sırada boğuk bip seslerini duydular.

“Benimki ötüyor,” dedi Cyan.

“Benimki de.”

Madalyonlarını çıkarıp kapaklarını açınca aynı anda kaşlarını çattilar.

“Dur tahmin edeyim,” dedi Cyan. “Sevgili doktorumuz seni odasına çağırıyor?”

“Evet. Seni de mi çağırıyor?”

“Evet.”

Ruby’nin kaşları iyice çatıldı. “Sence bunun... yaptığımız küçük gezintiyle bir ilgisi olabilir mi?”

“Umarım öyledir. Dün gece yaşananlarla ilgili olmasından iyidir.”

“Olamaz.”

Cyan gözlüklerini çıkarıp ceketiyile kuruladı. “Acele etsek iyi olacak. Hemen gitmezsek şüphe uyandırabiliriz.”

Gözlüklerini takınca Ruby’nin benzinin attığını gördü. Parmaklarına hafifçe dokunarak gülümsemek için elinden geleni yaptı. “Eğer çıktığımız gezintiyle ilgiliyse biz yanlış bir şey yapmadık. Biraz uzağa gitmekle ilgili bir kural yok, öyle değil mi? Yani her şey yolunda. Normal davranmalıyız.”

“Normal,” diye mırıldandı Ruby.

Sığınağın merdivenlerine doğru ilerlediler.

Islak ayakkabılarıyla ceketlerinden sular damlayarak fu-ayeye giren iki arkadaş, koridorda ağır adımlarla yürüyordu. Cyan tedirginliğini belli etmemeye çalışarak müdürün odasının kapısına vurdu.

“Girin,” diye bir ses geldi içeriden.

Kilit açılınca Cyan kapıyı itti. “Bizi mi görmek istemiştiniz, Doktor?”

Doktor Haven dirseklerini masaya koyup parmaklarını birleştirmişti. Tertemiz, sımsıkı gri kravatı önlüğünün yakalarının arasından gözükiüyordu. Nazikçe gülümseyerek uzun parmaklarıyla masasının karşısındaki iki sandalyeyi işaret etti.

Kapı, arkalarından küçük bir tıkırtıyla kapanırken Cyan ve Ruby sandalyelere oturdu.

Doktor gözlerini hiç acele etmeden, sakince yüzlerine çevirdi. Hiçbir şey söylemedi.

Yerinden bile kıpırdamıyordu. Odada tek bir tıkırtı bile yoktu. Cyan farkında olmadan o sabah sığınağın arkasında hiç değişmeden uzayıp giden uçsuz bucaksız kum tepeleriyle dolu manzarayı düşündü.

Odadaki bir şey midesini bulandırmıştı. Belki de nedeni içerideki kokuydu. Üzerinden yayılan yoğun nem kokusu havadaki antiseptikle karışmıştı.

Oda çok sessizdi. Doktor'un nefes alıp almadığı bile anlaşılmıyordu.

Cyan'ın gözleri duvardaki çerçevelere iğnelenen kelebeklere takıldı. Sonra ilaç dolaplarının üzerindeki saate baktı. Kadranın üzerinde, tik taklarıyla odadaki sessizliği bozacak akrep ya da yelkovan yoktu.

Gözleri kısa bir an Ruby'nin gözleriyle buluştu. Boğazını temizleyip kendinden emin bir tavırla doktora gülümsedi. "Bizi görmek istemiştiniz, öyle değil mi Doktor?"

Müdür cevap vermek için acele etmedi. Sakin bir şekilde ikisine baktığı bir sürenin sonunda parmaklarını kütürderek sessizliğe son verdi. Sandalyesine yaslandı. "Bugün motosikletle dolaşmışsınız."

Ruby biraz fazla hevesli bir şekilde kafasını salladı. "Yeni döndük."

"Oldukça uzağa gitmişsiniz. Daha önce hiç gitmediğiniz kadar uzağa."

Ruby, Cyan'e döndü. "O kadar uzağa mı gittik?"

Cyan derin, yuvarlak pencerelere bakıp kaşlarını çattıktan sonra yüzünde şaşkın bir ifadeyle doktora baktı. Elinden

geldiğince saf bir tavır takınarak konuştu. “O kadar uzağa gittiğimizi nereden biliyorsunuz?”

“Bunun konumuzla ilgisi yok,” diye cevap verdi Doktor. “Neden o kadar uzağa gittiğinizi sorabilir miyim?”

Ruby, yeniden Cyan’e baktıktan sonra omuz silkip cevap verdi. “Değişiklik olsun diye.”

Müdür, dilini hafifçe çıkararak dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Değişiklik...” diye tekrar etti.

“Sanırım öyle,” dedi Cyan.

“Bir anda karar verdik,” diye ekledi Ruby. “Bazen öyle olur ya hani.”

Doktor yine sessiz kaldı.

Cyan’ın alnı sıcaktan terlemişti ama terini silme isteğine karşı koymaya çalışıyordu. Gözünün ucuyla, Ruby’nin ellerini dizlerine koyup kıpırdamamak için elinden geleni yaptığını görebiliyordu.

“Bir sakıncası yok, değil mi?” diye sordu Cyan. “Yani motosikletle uzun bir gezintiye çıkmamızın?”

Doktor Haven hafifçe burnundan soludu. “Tabii ki. Hiçbir sakıncası yok. Bunu yasaklayan bir kural yok. Sadece biraz... sıra dışı. Sığınakta yaşayanlar genellikle bu binadan fazla uzaklaşmak istemez. Yani genelde böyle olur. Ayrıca sizin az önce söylediğiniz gibi... değişikliğe ihtiyaç duymazlar.”

Müdür öne doğru eğilip dirseklerini yeniden masaya koydu. Cyan kısık, gri gözlerine bakmaya cesaret edemediği için ellerine bakıyordu.

“Peki nereye gidiyordunuz?”

Cyan kafasını hızla kaldırıp Doktor Haven'a baktı. "Anlamadım?"

"Bugün motosikletle nereye gidiyordunuz? Nereye gitmeye çalışıyordunuz?"

"Nereye mi?"

Ruby hızla atıldı. "Hiçbir yere. Sadece ne kadar uzağa gidebileceğimizi görmek istedik."

Doktor gözlerini Ruby'ye çevirdi. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. İyice gaza basıp motosikletlerin gidebileceği mesafeyi öğrenmeye çalıştık."

"Mesafeyi..." dedi doktor yavaşça. Kelimeyi kendi dilinde tartıyor gibiydi. Yavaşça kafasını salladı. Yüzündeki gülümseme boş bir kâğıt gibi düz ve anlaşılmazdı.

Oda sessizleşti. Cyan gözlerini yeniden önüne eğmek zorunda kaldı. Göz ucuyla Doktor'un masasının kenarına baktı. Çekmecelerde neler olabileceğini, dolapların içlerinin dosyaların sığabileceği kadar geniş olup olmadığını merak ediyordu.

Gözlerini odada gezdirerek yuvarlak pencerenin yanındaki dolapların ve ilaç dolaplarının altındaki geniş çekmecelerin büyüklüğünü ölçmeye çalıştı.

Ama vaktini boşa harcıyordu. Dosyaların Doktor'un odasında olmadığını zaten biliyordu; dosyalar beyaz fayanslı odanın yanındaki odadaydı. Oysa Doktor'un odası koridora ve fuayeye açılıyordu. Ayrıca Jonquil'ın herkesin girip çıktığı ortak katta tutulması mantıksız, hatta imkânsızdı. Bir de—

Doktor düşüncelerini bölerek araya girdi. "Biraz düşünceli gözükyorsun, Cyan."

Cyan doktorun yüzüne baktı. “Öyle mi?”

“Evet, hem de... burada pek hoş karşılamadığımız kadar düşünceli gözüküyorsun. Odamdaki eşyalara çok dikkatli bakıyorsun.”

“Ben sadece kelebeklerinize bakıyordum. Onları böyle gruplara ayırmanız çok hoşuma gidiyor,” diyerek parmağını uzattı. “Şu mavi olan çok güzel. Adının ne olduğunu biliyor musunuz?”

Müdür parmağıyla işaret ettiği yere bakmadı. Gözlerini Cyan’ın yüzünden ayırmamıştı.

Yavaşça nefes alıp bir kez daha parmaklarını kütürdetti. “Gidebilirsiniz. Hepsi bu kadar.”

Cyan yutkundu. “Hepsi bu kadar mı?”

“Neden bu kadar rahatladın?”

Cyan kahkaha attı. Kendi sesinin gerginliği karşısında yüzünü buruşturmak üzereydi. “Sadece şaşırdım, hepsi bu.”

Ruby’yle birlikte ayağa kalktıktan sonra köşedeki gri perdeyi işaret etti. “Bugün ışık terapisi alacağımızı sanmıştım.”

Doktor Haven gözlerini üzerinden ayırmamıştı. “Hayır. Bugün için planlanan ışık terapisi yok. Ama merak etme. Zamanı geldiğinde sizi çağıracağız. Sizi ihmal etmeyiz. Sığınaktakilerin ihtiyacı olan tedaviyi almaları için çok çaba ediyoruz.” Kalemini kaldırıp ucunu Cyan’e doğrulttu. “Bunu biliyorsun, öyle değil mi? Sizinle ilgileneceğimizi biliyorsun.”

Cyan hevesle kafasını salladı. “Tabii.” Kapıda her zaman ki selamını vermek üzereydi. Ruby yandaki düğmeye basıp kilidin açıldığını duyunca kapıyı hızla itti.

Cyan dönüp çabucak selam verdi. “Bir ara, bir yerde, Doktor.”

İki arkadaş ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde dışarı çıktı.

Yirmi Beşinci Doz

KURCALAMAK

Fuayeye geldiler. Cyan, tam o sırada, Teal'ın elini havaya kaldırıp insanların arasında ilerleyerek onlara doğru geldiğini gördü. "Arkadaşlar! İşte buradasınız! Biraz takılmak ister misiniz?"

Cyan alt dudaklarını ısırırken Teal koridorlardan birini işaret etti. "Bugün oyun odasında bowling var. Oraya gidelim mi? Yoksa yine seni yeneceğimden mi korkuyorsun?" Gülümseyip kaşlarını hareket ettirdi.

Cyan, Ruby'yle göz göze geldi. "Hımm. Gidebilir miyiz... acaba?"

Teal'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Kaşlarını çatı. "Ne oldu? Neden böyle tuhaf davranıyorsunuz?"

"Tuhaf mı?"

"Evet. Endişeli görünüyorsunuz." Teal'ın gözleri Cyan ve Ruby arasında gidip gelirken yüzü gittikçe asılıyordu. "Ne işler çeviriyorsunuz siz? Hâlâ yapacak daha iyi işleriniz mi var? Sadece ikiniz mi takılmak istiyorsunuz?"

Cyan kafasını sağa sola salladı. "Öyle bir şey değil, Teal. Sadece—"

Ruby araya girdi. “Takılmayı çok isterdik ama senin başka bir yerde olman gerekiyor.”

Teal gözlüğünün ortasındaki bandı düzeltti. “Öyle mi? Nerede olmam gerekiyormuş?”

Ruby, parmaklarının ucunda yükselerek etrafta dolaşan insanlara baktı. Ne aradığını merak eden Cyan de etrafa bakmaya başladı.

Duvarda asılı olan renkli mercan resimlerinin altında önceki gün orada olmayan bir piyano vardı. Biri bir şeyler çalıyordu. Cyan, yakınlarda bir yerde durup müziği keyifle dinleyen Bayan Ferryman’ı fark etti.

Teal, gözlerini takip ederek etrafa bakındı. “Ne oldu? Nereye bakıyorsun öyle?”

“Şey... Pewter,” dedi Ruby yüzünde endişeli bir ifadeyle. “Bir dakika önce seni arıyordu. Önemli bir şey olduğunu söyledi.”

“Ne diyorsu–” diye konuşmaya başladı Cyan ama Ruby hafifçe ayak bileğine vurarak sözünü kesti.

“Pewter mı?” diye sordu Teal. Artık yüzünde Ruby’nin yüzündeki gibi endişeli bir ifade vardı. “Beni neden aradığını söyledi mi?”

“Hayır ama gerçekten endişeliydi.”

Teal’in öfkesi tamamen yok olmuştu. Avuçlarını birbirine sürtmeye başladı. “Pewter şimdi nerede peki?”

Ruby döner kapıya bakarak kafasını salladı. “Limanda olup olmadığına bakmak için dışarı çıktı.”

“Dışarıda çok fena yağmur yağıyor!”

Ruby başını daha hızla sallayarak onayladı. “Önemli bir şey olmalı.”

Teal endişeyle tırnaklarını ısırmağa başladı. “Gidip onu bulsam iyi olacak.”

“Bence de. Kötü bir şey olabilir.”

“Öyle olmalı!”

Ruby, Teal’ı omuzlarından tutup döndürdükten sonra döner kapıya doğru itti. “Haydi git Teal! Pewter’ı bul! Fırla!”

Teal yanlarından ayrılıp onları duyamayacak kadar uzaklaşınca Cyan, Ruby’ye döndü. “Bu da neydi böyle? Neden onu böyle telaşlandırdın?”

“Kötü bir niyetim yok. Beni takip et ve uyum sağla.”

Hızlı adımlarla kalabalığın içinde kavisler çizerek Bayan Ferryman’ın yanına geldiler. Ruby başhemşireye selam verdi. “Ahoy, Bayan Ferryman!”

Başhemşire gözlerini piyanodan ayırıp yüzünde biraz sert bir ifadeyle döndü. “Merhaba, Ruby. Merhaba, Cyan.”

“Teal’ın hâlini gördünüz mü?” Ruby döner kapıyı işaret etti. Bayan Ferryman telaşla binadan ayrılan Teal’ı tam zamanında gördü.

Düzgün siyah kaşlarını çattı. “Bugün fazla endişeli görünüyor.”

“Evet. Teal’ın durumu son zamanlarda iyice kötüleşti. Kendine endişelenecek yeni bir şey bulmuş. Gerçi bu konuda yapabileceğimiz pek fazla şey yok.”

“Ne zaman bir şey yapabildik ki?”

Ruby yüzünde alaycı bir ifadeyle güldü.

“Doktor Haven’ı ziyaret etmesi iyi olur,” diye önerdi Bayan Ferryman.

Cyan neler olduğuna pek anlam veremedi Ruby’nin hayıflanıp mırıldanışına baktı. “Sorun da bu ya zaten.”

“Nasıl yani?”

“Aslında çok saçma ama... Teal geçenlerde Doktor Haven’ın odasına girdiğinde o sırada açılan bir çekmece-deki kâğıtları görmüş.”

“Bunda ne var?”

“Bazı dosyalar gördüğünü söylüyor. Doktor Haven’ın evrakların gizliliği konusunda yeteri kadar dikkatli davranmadığını düşünüyor. Bir aksilik olacağından ve geçmişi hakkında bir şeyler görüp tedavisinin aksayacağından korkuyor.”

“Bu mümkün değil, Ruby. Teal’a söyle, hiç endişelenme-sin. Bu tür evrakları Doktor Haven’ın odasında göremez.”

Cyan, Ruby’nin oyununu anlamıştı. Araya girip Bayan Ferryman’la konuşmaya başladı. “Ben de aynısını söyledim. Dosyaların güvenli bir yerde tutulduğunu, hatta büyük ihtimalle Doktor Haven’ın odasında olmadığını söyledim.”

“Hayır, orada değiller.”

Ruby ellerini eteğinin cebine soktu. “Büyük ihtimalle kimsenin giremeyeceği bir yerdedir. Çok güvenli bir yerde, öyle değil mi?”

“Herhâlde öyledir. Ben de nerede olduklarını bilmiyorum. Aslında personelden hiç kimse bilmiyor. Bu bir güvenlik önlemi. Dosyaların nerede olduğunu sadece Doktor Haven biliyor.” Bayan Ferryman tuniğinin ucunu düzeltti. “Ama bu

katta olmadıklarını çok iyi biliyorum. Onları burada tutmak çok riskli olurdu.”

Cyan sakince omuz silkti. “Doğru bir karar. Yani onları buradan uzak tutmak. Teal’a söyleyeceğim. Belki endişeleri azalır.”

“Tabii endişe edecek yeni bir şey bulana kadar.”

“Çok doğru!” dedi Ruby gülerek. Şakayı yapan Cyan’mış gibi arkadaşının koluna vurdu. “Her neyse, artık gitsek iyi olacak. Biraz kütüphaneye gidelim. Bir ara, bir yerde, Bayan Ferryman!”

“Tabii Ruby. Güle Güle, Cyan.”

Ruby ve Cyan dönüp yürümeye başladıkları sırada Bayan Ferryman arkalarından seslendi. “Bir dakika, Cyan?”

“Efendim, Bayan Ferryman?” dedi Cyan olduğu yerde dönerek.

“Şu sıralar kendini nasıl hissediyorsun?”

Cyan boynunda bir sıcaklık hissetti. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Ateşlenmiştin ya?”

“Hmm... o mu?” dedi Cyan yutkunup gülümseyerek. “Bomba gibiyim, Bayan Ferryman.”

“Demek öyle. Ama her zamankinden daha solgun görünüyorsun. Ayrıca normalde olduğundan daha sessizsin. Pek... kendinde değil gibisin.”

“Benim için endişelenmeyin, Bayan Ferryman. Oturup biraz kitap okuyunca bir şeyim kalmaz.”

Bayan Ferryman kafasını salladı. “Çok doğru. Ama kendini iyi hissetmezsen Doktor Haven’a görünmeyi ihmal etme. Seni görmekten mutlu olacağına eminim.”

“Ben de eminim. Teşekkürler, Bayan Ferryman.” Cyan hayali şapkasına dokunduktan sonra Ruby’yle birlikte kütüphaneye giden koridorda yürüdü.

Koridora girdiklerinde Ruby sessizce konuşmaya başladı. “Demek sadece Doktor Haven dosyaların nerede olduğunu biliyormuş.”

Cyan arkasına dönüp etrafı kontrol etti. Hiç kimse yoktu. “Evet,” diye fısıldadı. “En azından artık böyle olduğunu biliyoruz.” Ruby’nin dirseğini hafifçe dürttü. “Akıllıca bir hareketti! Bu işlerde çok iyisin.”

“Senden çok daha iyi olduğum ortada.” Ruby kendini beğenmiş bir tavırla omuz silkti. “Sadece bir şeyler öğrenmek için karşımıza çıkan bir fırsatı değerlendirdim. İstihbarat almayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum.” Kelimeyi vurgulayarak alaycı bir tonla söylemişti.

Cyan gözlüklerinin arkasından bakıp gözlerini yuvarladı. “Tamam tamam, anlaşıldı. İstedüğün kelimeyi kullan ama bu bilgi gerçekten işimize yarayacak. Olasılıkları azaltıyor. Artık Doktor Haven’dan dosyaların yerini öğrenmeye odaklanabiliriz. O zaman...” sesini biraz daha alçaltıp koridoru kontrol ederek devam etti, “Jonquil’ın nerede olduğu konusunda da bir fikir edinebiliriz. Tabii diğerlerinin nerede olduğunu da öğrenebiliriz.”

Ruby pek ikna olmuş gibi değildi. “Ama bu konularda Doktor Haven’ın ağzı çok sıkı. Dosyaların nerede olduğunu nasıl öğreneceğiz?”

“Bir yolunu bulacağız.” Cyan önden gidip sessiz kütüphaneye girdi.

Madalyonlardan bip sesleri yükselmeye başlayıp herkes ceplerine uzandığında Cyan yarım küre şeklindeki sandalyesinde derin düşüncelere dalmıştı. Kendi madalyonunu çıkarıp kapağını açtı ve ekrandaki uyarıyı gördü. Yeniden yapılandırma otuz dakika içerisinde başlayacaktı. Kafasını kaldırıp birazdan yer değiştirecek odaların olduğu yere baktıktan sonra dönüp tekrar madalyonuna baktı.

Madalyonunu bir süre daha dikkatle inceledikten sonra yakındaki lambadan gelen ışık kırılana kadar başını eğdi. Sonra yavaşça kafasını sallamaya başladı. “Tam isabet.”

O sırada armut koltuklardan birinde oturan Ruby de kendi madalyonuna bakıyordu. “Tam isabet olan ne?” diye fısıldadı.

Cyan’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Beyaz kaşlarını kıpırdattı.

Ruby, arkadaşının yüzüne baktıkça kafasını daha hızlı sallıyordu. “Bu bakışı hiç sevmedim, Cyan. Hem de hiç.”

TEDAVİNİN DEVRESİ

NOKTALARI TAKİP ETMEK

Cyan, ertesi gün, zamanının çoğunu elinde bir kitapla fuayede geçirdi. Sonraki gün de aynı yerde, bir önceki akşam orada olmayan bir koltuğun üzerindeydi.

Kitabını yüzüne yaklaştırıp personelin ve sığınağın sakinlerinin kantinden ayrılışını izledi. Ruby'yle birlikte kahvaltılarını çoktan bitirmişlerdi. O gün ikisinin kahvaltısı da aynı saate ayarlanmıştı ama farklı masalarda oturmuşlardı. Tabaklarındakilere neredeyse hiç dokunmamışlardı.

Profesör Vadasz, üzerinde bembeyaz laboratuvar önlüğüyle kırmızı üniformaların arasında gözüktü. Bir elinde kahvesini tutarken diğer elinde bir dosya taşıyordu. Kantinden ayrılıp Doktor Haven'ın odasının bulunduğu koridorda ilerledi.

Cyan yerinden kalkıp fuayenin çıkışına geldiği sırada Profesör Vadasz'ın koridorun sonundaki asansöre girdiğini gördü.

Profesör, gözlerini asansörden ayırıp fuayeye çevirince Cyan hızla döner kapıya girdi. Dışarı çıkıp binanın yan tarafında hızlı adımlarla yürürken kitabını çantasına tıktırdı. Köşeye gelince banklardan birinde yüzünü koya doğru

çevirip kitap okuyan Ruby'yi gördü. Sırtı Cyan'e dönüktü. Neyse ki tek başınaydı.

“Pişt.”

Ruby olduğu yerde sıçrayıp etrafına bakındı. “Beni korkuttun!”

“Sen de sürekli tetiktesin, değil mi?”

“Vakit geldi mi yoksa?”

Cyan sesini alçalttı. “Ne yazık ki. Profesör odasına gidiyor ve biz de boşuz. Ya şimdi ya da hiç.”

“Hiçe ne dersin?”

Cyan cesur gözükmeye çalışıyordu ama bu hiç kolay değildi. Olacakları düşününce kalp atışları hızlanıyordu. “Bunu yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun. Tabii başka bir fikrin yoksa.”

Ruby kitabını bırakıp ayağa kalktı. “Başka bir fikrim olmadığını biliyorsun. Aslında bu çok kötü çünkü bir sözlüğü karıştırıp—” bir sonraki kelimeyi söylemeden önce ellerini havaya kaldırarak parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, “‘aptal’ kelimesine bakınca karşısında senin planın yazıyor.”

Cyan endişeyle kıpırdanıyordu. Bunun için zamanları yoktu. “Bitti mi?”

Ruby kollarını birleştirdi. “Evet.”

“Tamam, o zaman gidelim.”

Ruby binanın köşelerini kontrol ederken Cyan onları izleyen birinin olup olmadığını anlamak için arka taraftaki pencerelere baktı. Sahilin sakin olduğunu anlayınca madalyonlarını çıkarıp bankların yanındaki kumlara gömdüler.

Binanın kenarında hızla ilerleyerek merdivenlerden fu-ayeye çıktılar. Sağa döndükten sonra Bayan Ferryman'ın kapısında durup içeri girmeyi bekliyormuş gibi yaptılar.

Kimsenin bakmadığından emin olunca koridorun so-nundaki girişin kısıtlı olduğu alanın kapısına geldiler. Cyan personel katından aşırıldığı giriş kartını elektronik kilide okuttu. Kilidin açılırken çıkardığı sesle irkilip hızla diğer tarafa geçtikten sonra kapıyı kapattılar.

Makinelerin bulunduğu kattan geçerek personel katına inen merdiven boşluğuna geldiler. Cyan kulak kabartıp kontrol edince yukarıdan ve aşağıdan ses gelmediğini fark etti.

Ruby kafasını sallayarak fısıldadı. "Bunu gerçekten gündüz vakti yapmak zorunda mıyız? Etrafta insanlar var. Her an yakalanabiliriz."

Cyan fısıldayarak karşılık verdi. "Personel katında olanlardan sonra geceleri tetikte olacaklardır. Gündüz böyle bir şey olmasını beklemedikleri için o kadar dikkatli davranmazlar."

"Evet, çünkü bu plan aptalca denebilecek kadar riskli."

"Evet, çünkü bu plan riskli. Ayrıca bu planın işe yaraması için Doktor Haven'a ihtiyacımız var. Sen de bunu biliyorsun," diyerek gözlüklerini düzeltti. "Hadi, devam edelim."

Merdivenlerden dikkatle inip personel katına geçtikten sonra Cyan eğilip ilerleyerek kapının penceresinden koridora baktı. "Şanslıyız. Profesör'ün odasının yakınlarında bir servis arabası var. Bu—"

Birden sustu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Ruby.

"Teknisyen. Odalardan birinden çıktı."

Bir kez daha kapının penceresinden baktı. “Tamam. Gitti.” Kapının yanında yere eğilen Ruby’ye baktı. “Başka biri gelmeden gitsek iyi olacak. Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Ruby gönülsüzce kafasını salladı.

“Hadi o zaman, başlıyoruz.”

Cyan kapıyı açtıktan sonra ağır adımlarla koridora girdiler. Yumuşak zeminin üzerinde parmaklarının ucuna basarak hızlıca ilerlediler. Profesör’ün odasına gelince Ruby üzerinde *RAHATSIZ ETMEYİN* yazan notu çantasından çıkarıp kapıya astı.

Bu sırada Cyan, koridordaki eşyalarla dolu servis arabasını sürüp Ruby’nin yanına getirdi. Profesör’ün kapısının önünde kendi çantasından çıkardığı katlı kâğıdı arabanın tepesindeki yastığın üzerine koydu.

Ruby, odanın kapısından görünmeyecek şekilde servis arabasının arkasına saklandı. Cyan yumruğunu kaldırıp kapıya vurmak üzereyken gelen sesi duydu. Hızla yere eğilip arabanın kısa kenarına saklanarak Ruby’ye yer açtı.

Üç hemşire, personel odasından çıkmıştı. Koridorun diğer tarafındaki asansöre doğru ilerlerken yakalarındaki personel kartları ışıldıyordu. Alınlarında terler birikirken nefeslerini tutup onları izleyen Cyan ve Ruby’nin varlığının farkında olmadan sohbet edip gülüyorlardı.

Asansörün kapıları kapandı. Cyan dudağındaki teri silerken kafasını sallayıp Ruby’ye baktı. Ses çıkarmadan ağzını oynatarak “Şimdi!” dedi ve Profesör’ün kapısına geri geldi. Ruby yeniden servis arabasının uzun kenarına geçti.

Cyan gözlerini kısıp kapıyı çaldıktan sonra büzülüp Ruby'nin yanına saklandı. Ceketinden çıkardığı beyaz plastik kartuşun iğnesini hazırladı.

Kapının arkasından Profesör Vadasz'ın sesi duyuldu. "Girin!"

Cyan ve Ruby hiç ses çıkarmadan ve hareket etmeden bekledi.

"Girin, dedim!"

Eğilmiş hâlde beklemeye devam ederken odadan gelen ayak seslerini ve kapının açıldığını duydular. Cyan servis arabasının raflarının arasındaki boşluktan yukarı bakınca profesörün pantolonunu ve laboratuvar önlüğünün ucunu görebiliyordu. Önlük biraz dalgalandıktan sonra kâğıdın sesi duydu. Profesör notu eline alıyordu.

Notu yavaşça okudu. "*Profesör Vadasz'ın dikkatine.*"

Katlanmış kâğıdın açılırken çıkardığı hışırtı duyuldu.

Cyan'ın avuçları terlemişti. Dudaklarını birleştirip alev alan bir kâğıdın sesini andıran hışırtıyı duymamak için elinden geleni yaptı.

"Gerçekten çok üzgünüz," diye okudu Profesör. "Gerçekten."

Cyan servis arabasının etrafında sessizce ilerleyerek kapıya iyice yaklaştı. İğneyi sıkıca elinde tutarken koridoru kontrol etmek için dönüp etrafa bakan Profesör Vadasz'ın önlüğünün sallandığını gördü. "Üzgün olan kim?" diye mırıldandı. "Ne için üzg—"

Cyan iğneyi profesörün bacağına sapladı. Profesör Vadasz bir iç çektikten sonra kasılıp boğazından sesler çıkardı ve kapının çerçevesine tutunarak yere yığıldı.

Profesör'ün gözlerinin kapandığını görünce kartuşu cebine atıp arabayı yeniden koridora doğru itti ve notu eline alıp Vadasz'ı odasına taşımaya başlayan Ruby'ye yardım etti. Profesör'ün bacaklarını kenara çekip kapıyı kilitledi.

"İyy. Çok yumuşak," dedi Ruby Profesör'ün hareketsiz bedeninden uzaklaşarak.

"Bir süre daha böyle kalmasını umalım."

Cyan iki pencereyi odanın perdelerini çoktan kapatmıştı. Masaya gelip dikkatle bilgisayarın ekranına baktı. "Gel Ruby. Sana burada ihtiyacım var."

Ruby avuçlarını eteğine silerek yanına geldi.

"Bak." Cyan parmaklarını ekrana yayılmış noktaların üzerinde gezdirdikten sonra ekrandaki şeklin alt tarafındaki iki noktayı işaret etti. "Şunlar bizim madalyonlarımız. Gözlerini benimkinden ayırma. Tam olarak nereye gittiğini öğrenmemiz gerekiyor. Madalyon bankların olduğu yere geri dönünce görevi tamamlamış olacağım. Sen de hemen yanıma gel. Ama bu kattan çıkarken çok dikkatli olmalısın."

"Gerçekten mi? Ben ayaklarımı yere vurup bağıra bağıra şarkı söylemeyi düşünüyorum."

"İnsanlarla alay etmek hiç de komik değildir, Ruby."

"Sen de hiç komik değilsin."

"Asıl sen hiç komik değilsin."

Ruby, Cyan'ın koluna vurdu. "Şu anda gerçekten bunu yapmak istiyor musun? Halletmen gereken aptalca bir planın falan yok mu?"

"Var." Cyan kolunu ovuşturduktan sonra arkasını dönüp kapının kolunu tuttu. "Ben çıkınca kapıyı kilitle. Biri kapıda ki yazıyı umursamayıp içeri girmek isterse zaman kazanırsın. İçeri girmeye çalışan biri olursa şu pencereden kaçabilirsin. Pencere binanın yan tarafına açılıyor."

Cyan kısa bir tereddüitten sonra kapının kolunu bıraktı. "Aslında..." Büyük pencereye gidip perdeyi çekerek camdan dışarı baktı. "Planda küçük bir değişiklik yapalım. Tekrar bu koridora girmemize hiç gerek yok. Dışarı çıkmak için pencereleri kullanmak daha güvenli."

Ruby perdeye bakıp kafasını sallamaya başladı. "Doğru." Bir kaşını kaldırdı. "Biliyor musun Cyan, bazen hiç de fena olmayan fikirlerin olabiliyor." Sonra dudağını büktü. "Ama fazla havaya girme çünkü bu çok nadir oluyor."

Cyan elinden geldiğince gülümsemeye çalışsa da yüzünü buruşturuyormuş gibi gözüküyordu. Göz kapaklarının ardındaki yakıcı sızı geri dönmüştü. Ruby bakmaya devam ederken acısı gittikçe artıyordu.

"İyi misin?" dedi Ruby kaşlarını çatarak.

Cyan gözlerini kırıp acısını azaltmaya çalıştı. "Ruby. Bak... Bu odadan çıktığımızda ne olursa olsun..." Sesi titre-meye başlamıştı. "Umarım başına bir şey gelmez. Ben... seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm."

Ruby'nin yüzündeki ifade bir an yumuşadı. Sonra gözlerini kısıp parmağını pencereye doğru uzattı. "Hemen gitsen iyi olacak. Yoksa bütün çabalarımız boşa gidecek."

Cyan titrek bir nefes aldı. "Tamam. Gidiyorum." Başıyla bilgisayarı işaret etti. "Gözünü madalyonumdan ayırma."

KLİPSLER VE KODLAR

Cyan kolu çevirip pencereyi açarak binanın sol tarafını kontrol etti. Etraf sakin gözüktüyordu ama tam o sırada duyduğu motor sesiyle hızla odaya geri çekildi. Pencereden bakınca birkaç kişinin motosiklet üzerinde yarıştığını gördü.

Motosikletler hangara girip gözden kaybolunca pencereyi yeniden açarak kumlarla kaplı taşların üzerine atladı. Perde camın arkasındaki yerini alınca pencereyi kapatıp sığınağın arkasına, bankların olduğu yere doğru koşmaya başladı. Hızla eğilip kazdığı kumların arasından madalyonunu aldıktan sonra ayağa kalkıp geldiği yere geri döndü.

Az önce gördüğü motosikletler hangardan ayrılıyordu. Motosiklettekilere hızla selam vererek köşeyi döndükten sonra zıplayıp koşarak mermer merdivenleri çıktı.

Bir dakika sonra Doktor Haven'ın kapısına vurmaya başlamıştı. "Hey!" diye bağırdı. "Orada olduğunu biliyorum! Söylediklerini duydum!"

Açılan kilidin sesi duyuldu. Cyan kapıyı hızla açıp odaya daldıktan sonra kapıyı çarparak kapadı. Kıpırmızı olmuş, nefes nefese kalmış hâlde gözlerini odada dolaştırıyor; duva-

rın yanındaki banka, dolaplara, parlak gri perdeye, doktorun koltuğuna bakıyordu.

En sonunda o sırada masasında oturup kalemini önündeki açık dosyanın üzerinde tutan müdüre baktı.

Doktor Haven ona bakıyordu. Gri kaşlarından birini kaldırdı. “Sana nasıl yardımcı olabilirim, Cyan?”

Cyan’ın heyecanı şaşkınlığa dönüştü. “Ama burada... burada hiç kimse yok...”

“Sen ve ben buradayız, öyle değil mi?”

“Hayır, ben...” Cyan gözlerini bir kez daha odada gezdirdi. “Bir hemşire... Bir hemşirenin konuştuğunu duydum.”

“Hepimiz hemşirelerin konuştuğunu duyuyoruz.” Doktor’un dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Dilleri olduğu için konuşabiliyorlar.”

“Evet ama. Bu hemşire...” Cyan arkasındaki kapıyı işaret etti. “Üst kattaydım. Bir hemşirenin biriyle konuştuğunu duydum. Sığınakta kalan herkesin dosyasının bir kopyasını çıkaracağını söylüyordu.”

Müdürün yüzündeki gülümseme yok oldu. “Bu mümkün değil, Cyan. Hemşireler dosyaların nerede olduğunu bilmiyor.”

“Konuşan hemşire dosyaların yerini öğrendiğini söyledi. Onları kullanarak para kazanacakmış. Dosyaları almaya gittiğini söyledi. Ama...”

Doktor Haven kapağını kapattığı kalemini önündeki dosyanın yanına koydu. “Peki bu hemşire nasıl biriydi?”

“Onu görmedim ki. Sadece sesini duydum. Aşağı inip baktığımda kimse yoktu. Gitmişti. Dosyaları almak için bu-

raya geldiğini düşündüm. Ama...” Tekrar odaya baktı. Elini saçlarında gezdirip kaşlarını çattı. “Ama burada hiç kimse yok. Onları çoktan çalmış olabilirler mi? Siz ne zamandır buradasınız?”

Müdür cevap vermeden sakince Cyan’e bakıyordu. O baktıkça Cyan’in ağzı kuruyordu.

Doktor ayağa kalkınca biraz rahatladı. “Söylediklerin çok mantıklı gelmiyor ama gidip dosyaları kontrol edeceğim. Bir yanlış anlaşılma olduğundan eminim. Yanlış duymuş olmalısın. Yine de bu hafife alınacak bir konu değil.” Masasından kalkıp başıyla bankı işaret etti. “Otur, Cyan. Sakın bir yere ayrılma.”

Cyan, Doktor Haven’ın tam karşısına geçip elini cebine götürdü. Kapıdan çıkarken madalyonunu çıkarıp doktorun önlüğüne tutturdu. Madalyonu, sarkmayacak kadar yukarıda, doktorun göremeyeceği kadar aşağıda bir yere takmaya özen göstermişti.

Doktor dönüp bakınca ellerini hızla geri çekti. “Orada!” diye bağırdı Cyan parmağını pencereye doğru uzatarak.

Müdür gözlerini cama çevirdikten sonra şaşkınlıkla Cyan’e baktı. “Affedersin?”

“Ben... ben bir şey gördüğümü sandım.”

Doktor kaşlarını çatıp dikkatle Cyan’in yüzüne baktı. Sonra başıyla tekrar bankı işaret etti. “Otur dedim, Cyan.”

“Evet. Tamam.” Cyan geri geri giderek banka oturdu.

Doktor Haven önlüğünde takılan madalyonla birlikte odadan çıktı. Kapı kapanınca Cyan kendine sıkıca sarılarak Ruby’nin madalyondan gözlerini ayırmaması için dua etti.

Cyan doktorun odasında beklemeye devam ederken soluklarını yavaşlatmak için elinden geleni yapıyordu. Midesinde bir sancı vardı ve omuzları gergindi.

Müdür bir süre sonra geri döndü.

Cyan ayağa kalkarak yüzünde endişeli bir ifadeyle doktorun yoluna çıktı.

Odada ilerleyen Doktor Haven düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Cyan önlüğünün arkasındaki madalyonu çıkarıp cebine koyarken tepki vermedi.

“Yakaladınız mı?” diye sordu Cyan boğazını temizleyerek.

Müdür cevap vermeden masasına gelip durdu, çıkarıp ekranına parmağını bastırdığı madalyonunu ağzına götürdü. “Bay Banter.” Bir süre bekledi. “Bir güvenlik ihlaliyle karşı karşıya olabiliriz. Giriş kodunu üç–bir–bir–iki şeklinde değiştirmenizi istiyorum. Tehlikenin boyutunu tam olarak bilemiyorum ama neler olduğunu öğreninceye kadar kodu saat başı değiştireceğim. Teşekkürler.”

Doktor madalyonunu kapatıp cebine koydu. Düşünceli bir şekilde bilgisayara bakarken Cyan’ın sesiyle irkildi.

“Dosyalar güvende mi, doktor?”

Doktor Haven hızla Cyan’e döndü. Odasında olmasına şaşırılmış gibiydi. Kravatını sıkarak cevap verdi. “Dosyalar güvende, Cyan. Her şey kontrol altında. Artık gidebilirsin.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Teşekkürler, Doktor.”

Cyan odadan çıkıp fuayede ilerledikten sonra döner kapıdan geçerek dışarı çıktı. Kalp atışlarını yavaşlatmak için

mermer merdivenlerde durup soluklandı. Midesindeki gerginlik gittikçe azaldı.

Hazır olduğunda sığınağın önüne indikten sonra köşeyi dönüp koşmaya başladı.

Sığınakta kalan küçük çocuklardan biri, binanın arkasındaki bankta oturmuş yosunlarla kaplı koya bakıyordu.

Cyan, Ruby'nin daha önce fuayede yaptığı oyunu hatırlayarak küçük Scarlet'in omzuna dokundu. "Selam."

Scarlet kafasını kaldırıp küçük kahverengi gözlerini Cyan'e çevirdi. "Selam, Cyan."

"Az önce limanda Plum'ı gördüm. Seni arıyordu. Çok güzel bir şey bulduğunu söyledi."

Scarlet gözleri ışıldadı. "Öyle mi? Ne bulmuş?"

Cyan omuz silkti. "Bilmem. Öğrenmenin tek bir yolu var. Gidip onu bulsan iyi olur." Hafifçe sırtına dokunup onu banktan uzaklaştırdı. Scarlet gözden kaybolunca eğilip madalyonunu kuma gömdü.

Tam o sırada Ruby geldi. Cyan'in ayaklarındaki kuma bakınca şaşkınlıkla gözlerini açtı. "İnanamıyorum. Gerçekten başardın mı yani?"

Cyan kafasını salladı. Ruby kolunu sıkınca homurdanıp söylenmeye başladı.

"İnanılmazsın!" diye fısıldadı Ruby.

"Sen ne yaptın? Gelen oldu mu?"

“Hayır ama her an biri gelebilirdi. Söylediğin gibi pencereden çıktım. Kapıyı kilitli bıraktım.”

“Peki madalyonumu takip edebildin mi?”

Ruby ellerini birleştirip olduğu yerde sallandı. “Evet!”

“Doktor Haven nereye gitti peki?”

“Asansöre binip aşağı indi. Ekranda görünmeyen bir yere gitti.”

“Ekranda görünmeyen bir yere mi?”

“Yani sığınacağın altına indi.”

Cyan elini başına götürdü. “Başka bir kat daha var! Jonquil’ı oraya kapatmış olmalı!”

“Evet, öyle olmalı.” Ruby dudağını ısırды. “Ama oraya nasıl inileceğini bilmiyorum. Personel katına indiğimiz gün asansörün içine bakmıştım. Sadece birinci, ikinci ve üçüncü katlara giden düğmeler vardı.”

“Personel katı, ortak kat ve makine dairesi.”

“Aynen öyle. Asansörde yer altına inen bir düğme yoktu.”

Cyan kaşlarını çatıp ayaklarına baktıktan sonra kafasını kaldırıp parmaklarını şaklattı. “Kodu kullanıyor. Üç–bir–bir–iki. Aşağı kata bu kodu kullanarak iniyor.”

Ruby, gözlerini Cyan’ın yüzünden ayırmadan hafifçe kafasını çevirdi. “Sen bu kodu nereden biliyorsun peki?”

“Doktor Haven’ın odasındaayken duydum. Bay Banter’dan kodu değiştirmesini istedi. Üç–bir–bir–iki.”

“Kodu senin yanında mı söyledi yani?”

Cyan biraz düşününce donup kaldı. “Bir dakika. Kodu saat başı değiştireceğini söyledi.” Ruby’nin dirseğini tuttu. “Asansörü kullanacaksak bunu hemen yapmalıyız.”

“Şimdi mi? Şu anda? Ama...” Hızlı hızlı nefes aldı. “Önce bir plan yapsak daha iyi olmaz mı?”

“Zamanımız yok! Bu bizim tek şansımız, Ruby! Hemen gitmezsek kodu değiştirecekler ve gizli kata asla inemeyeceğiz!”

Ruby’nin omuzları düştü. “Ama bunu yapamayız. Bu çok... çok...”

“Hadi!” Cyan elini tutup onu çekiştirirken Ruby geri çekildi.

Cyan yalvaran gözlerle arkadaşına baktı. “Lütfen, Ruby. Bu fırsatı değerlendirmemiz lazım. Jonquil için. Diğerleri için!”

“Bekle bir dakika. Bekle.” Ruby güçlkle yutkunup gözlerini kapadı.

Gözlerini yeniden açtığında Cyan’e bakıyordu. “Tamam,” dedi. “Geliyorum ama işler yolunda gitmezse Doktor Haven’dan önce seni ben mahvederim.”

Cyan, Ruby’nin elini yavaşça tutup avuçlarının içine aldı. “Teşekkürler, Ruby. Ben—”

Ruby elini itti. “Hadi gidelim.”

Yirmi Sekizinci Doz

DAHA DA DERİNE

Doktor Haven'ın odasının kapısında beklediler. Ruby elini kaldırıp kapıyı çalacakmış gibi yaparken Cyan koridoru ve fuayeyi kontrol etti. Kimsenin onlara bakmadığını görünce hızla asansörün yanına gidip daha önce aşırıldığı giriş kartını okuttu. Kapılar açılınca içeri daldı. Ruby de asansöre girince düğmelere basmaya başladı. Üç-bir-bir-iki. Kapı kapandı ve asansör inmeye başladı.

İkinci katın düğmesi söndü.

Birinci katın düğmesi yandı.

Birinci katın düğmesi söndükten sonra asansör aşağı inmeye devam etti.

Ruby asansörün kapısının bir köşesine giderek kapıdan elinden geldiğince uzaklaştı. Cyan de karşı köşeye saklandı.

Asansör hafif bir sarsıntıyla durdu.

Kapılar açıldı.

Cyan dışarıdan gelen sesleri dinledi. Hafif, ritmik bir vızıltıyla karışık ince, düzenli cızırtılar geliyordu.

Nefesini tutup dikkatlice kapının kenarından dışarı baktı. Asansör, personel katındaki gibi uzun bir koridora açılıyordu

ama zemin eskimiş ve kirlenmiş yumuşak bir malzemeyle kaplıydı. Koridorun sıvasız ve boyasız duvarları çıplaktı. Tavandan kafese benzeyen demir tellerin içine yerleştirilmiş ampuller sarkıyordu. Yanıp sönen ampullerden loş, cılız bir ışık yayılıyordu.

“Bu ses de ne?” Cyan, Ruby’nin sesindeki gerginliği hissedebiliyordu.

Kulaklarını kabartıp loş ışıklı koridoru dolduran ürkütücü vızıltıyı dinledi. Elektronik makinelerden yükselen tiz sesler, kafesin içinde kapalı kalıp korkmuş mekanik bir kuştan gelen gıcırtilara benziyordu.

Fısıldayarak cevap verdi. “Hiçbir fikrim yok. Ama etrafta kimse yok. Biri bu katta olduğunu fark etmeden önce asansörü yukarı göndersek iyi olur.”

Ruby yüzünde ciddi bir ifadeyle kafasını sallayıp iki numaralı düğmeye bastı. Kapı kapanmadan önce kabinden çıktılar.

“Buradan hiç hoşlanmadım,” diye fısıldadı Ruby.

“Ben de.” Cyan lastik zemindeki kırmızıya çalan kahverengi lekeye baktı. “Hadi aramaya başlayalım. Konuşup oyalanmaya devam edersek yakalanacağız.”

İki arkadaş koridorda ilerledikçe cızırtıların sesi yükseliyordu. Cyan sağdaki ilk kapıyı açtı ama içeride kırık duş kabinlerinden, kirli pis döşemelerden ve paslı hortumlardan başka bir şey yoktu. Ruby’nin fısıldayarak ona seslendiğini duyunca arkasından gidip koridordan sola döndü. Sağında ve solunda kapılar olan uzun, düz bir koridora girmişlerdi.

Cyan, kapıların üzerine sabitlenmiş dikdörtgen şekilli parlak nesneleri işaret etti. “Bunlar da ne?”

“Ekрана benziyorlar.”

Parmak uçlarında ilerleyerek sağdaki ilk kapıya geldiler. Kapıdaki ekranı görünce ağızları açık kaldı.

“Olamaz!” dedi Ruby hızla iç çekerek.

Yüksek bir noktadan kameraya kaydedilen on iki yaşlarındaki bir çocuk küçük, pis bir odada ağır adımlarla sağa sola yürüyordu. Dar odanın duvarları yumuşak bir malzemeyle kaplanmıştı.

Cyan ekrana biraz daha yakından baktı. Çocuk yalınaydı ve üzerinde gri bir hastane önlüğü vardı. Yürürken kollarını sıkıca kavuşturup parmaklarını yaralı, morarmış tenine bastırıyordu. Ruby ürpermişti. “İçeride, bu kapının arkasında olmalı.”

Cyan kapının kolunu çevirdi ama kapı açılmadı. Personel kartını çıkarıp kapının yanındaki yuvaya yerleştirdiğinde kırmızı bir ışığa eşlik eden bir sinyal duyuldu. Kapının kolu hâlâ yerinden oynamıyordu.

Ruby koridorda ilerlemeye başlamıştı. Gözlerini şaşkınlıkla açarak ekranlardan yayılan parlak görüntülere bakıyordu. “Burada çok fazla çocuk var,” dedi boğuk bir sesle. “Çok fazla...”

Cyan sıradaki odaların kapısını açmayı deniyordu. Ekranların tamamı, aynı yatak ve tuvaletlerin olduğu, duvarları kaplanmış odaları gösteriyordu. Her odada tek kişi vardı.

Cyan içerisi birden soğumuş gibi kendine sarıldı. “Buradalar,” diye fısıldadı. “Doktor Haven’ın tedavisinde yaşanan... aksilikler.”

Odadakilerin bazıları b        h  lde titreyerek yataklarında yatıyordu. Bazıları sallanıp         atarak odada dolaşıyordu ama sesleri duyulmuyordu. Odaların ses ge  irmedi  i anlaşılıyordu. Bazıları yere oturup duvara dayadıkları sırtlarını kamburlaştırıp y  zlerini dizlerinin arasına almıştı. En az       n kafasında saç yoktu. Sa   derilerinde yaralar ve kızarmış b  lgeler vardı. Cyan bu   ocukların kulaklarının arkasında ve enselerinin   zerinde sargı bezleri oldu  unu fark etti.

Odalardan birindeki birbirine karışmış kısa, sarı saçları olan a  ık tenli   ocuk Cyan'e tanidik gelmişti. G  zlerini kısıp bir s  re baktıktan sonra odadaki kızı daha   nce, hemşirelerin odasındaki bir foto  rafta g  rd    n   hatırladı.

“Amber?” Elindeki kartı kapının yuvasına yerleştirdi ama kırmızı ışıkla gelen bir vızılıtdan başka bir şey duyulmadı.

  fkeyle sıradaki iki odaya do  ru ilerledi. İkinci odanın kapısındaki ekrana bakınca şaşkınlıkla kafasını salladı. G  zlerine inanamıyordu. “Jonquil...”

Neredeyse onu tanıyamayacaktı. Uzun, siyah saçları birbirine karışmıştı. Daha zayıf g  z  k  yordu. Boynu ve yanakları k       , rengi solmuştu. Kaskatı bir h  lde metal yata  ında uzanmıştı.   ıplak kolları yata  ın plasti  i andıran sert d  şemesinin   zerinde titriyordu.

Cyan bu defa kartı daha yavaş bir şekilde kullanmayı denedi. Ama sonu   de  işmedi; kırmızı ışı  a eşlik eden bir uyarı sesi geldi.

  fkeyle homurdanmaya başladı. “Kart   alışmıyor. Sınırlı erişim olmalı. İşe yarayan bir kart bulmalıyız. Belki bu katta bir yerlerde başka kartlar vardır.” Koridorda etrafa bakın-

dı. “Buralarda bir yerde olmalı. Ayrı yönlerle gidip kartları aramalıyız.”

Geldiği tarafa doğru ilerlemeye başladı. “Daha önceki gibi hareket edelim. Ben soldaki odaları alayım, sen de sağdakileri. Tamam mı?”

Ruby şaşkın gözlerle ağzını açarak Cyan’e ve ekranlara bakmaya devam ediyordu. “Ben... bütün bunlara inanamıyorum. Yani... Sen söylemiştin, biliyorum ama yine de inanamıyorum... Böyle bir şey yaptıklarına... Böyle olduğuna...”

“Kart,” diye fısıldadı Cyan. “Bu kapıları açacak bir kart bulmalıyız. Sen sağdaki odaları kontrol et, tamam mı?”

Ruby evet der gibi kafasını sallayınca Cyan de kafasını sallayarak karşılık verdi. Köşeden bakıp etrafı kontrol ettikten sonra ana koridora girdi. Metal arabanın yanından geçerken huzursuz eden cızırtıların sesi iyice yükselmişti. Başının üzerindeki lambalar yanıp sönüyordu.

Soldaki diğer oda koridorun ortalarında idi. Kapının altından parlak, beyaz bir ışık ve şiddetli bir vızıltı geliyordu. Cyan kapıyı aralayıp içeri bakınca cilalı zemini, solgun gri duvarları, parlak metal ve plastikten oluşan eşyaları gördü.

Etrafta kimse olmadığını görünce içeri girdi.

Sesler, odanın yarısını kaplayan makineden geliyordu. Makine kabarık, plastik bir tünele benziyordu. Karanlık girişine sabitlenmiş raylı yatağı içine alacak kadar uzundu. İçeride plastik bir yatak daha vardı. İlk yataktan fazla uzakta değildi. Cyan yatağın üzerinden sarkan röntgen cihazını fark etti. İki makineden çıkan kalın kablolar küçük, beyaz

bir odaya uzanıyordu. Odanın koyu camlarının ardında bilgisayar ekranları vardı.

Etrafta kart olmadığını görünce odanın diğer ucundaki karanlık girişe doğru ilerledi. Sağa sola bakarken gözleri içerideki yeşile çalan loş ışığa alışmaya başladı.

Duvarın tamamı siyah, plastik filmlerle kaplıydı. Hepsi Doktor Haven'ın odasındaki kelebekler gibi düzenli bir şekilde yan yana dizilmişti. Parlak siyah filmlerin üzerinde gri, mavi, yeşil görüntüler vardı. Cyan ışıklandırılmış duvardaki röntgenlere baktığını anladı.

Kafataslarının farklı bölgelerinden kesitler gösteren röntgenler, özenli bir şekilde sıraya dizilmişti. Biri, bir beyni daha yakından inceleyebilmek için onu küçük parçalara bölmüş gibiydi.

Bazı kesitler, kafatasını tepeden değil, yanlardan gösteriyordu. Cyan bu röntgenlerde burunları, boğazları, beynin kıvrımları arasındaki boşlukları görebiliyordu. Etrafını çevreleyen bazı kafatasları ona bakıp gülümsüyordu. Yana bakan kafataslarından aşağı doğru uzanan omurgalar kemikten yapılmış bir zincir gibi gözüküyordu.

Cyan'ın midesi bulanmıştı. Etrafta kart olup olmadığını kontrol ettikten sonra geri geri giderek odadan çıkmaya başladı. O sırada ayağı bir kabloya takılınca tökezleyerek büyük odaya geldi.

Benzi atmış hâlde koridorda ilerlemeye devam etti. Son kapıdan içeri girince çok iyi hatırladığı o odayla karşılaştı.

Beyaz fayansları ve halojen ışıkları gördü. Yan yana dizili tekerlekli yataklar, metal dolaplar, çelik lavabo da oraday-

dı. İçi su dolu ıringayı kullandıktan sonra onu bu odada uyutmuşlardı. Günler sonra st kattaki revirlerden birinde uyanmıtı.

Bu odada da hiç kart yoktu. Hızla odanın diğerk ucundaki kapıya gitti. Geçen seferki gibi kilitli değildi. Dikkatle bakınca dosyalarla dolu dolapların olduğu dar bir alan gördü.

İçeriye girip en yakındaki dolabı açtı. İçinde kart yoktu. Diğerk ekmeceyi açınca bir şeyler bulunduğunu anladı.

Sığınakta kalanların dosyaları karısındaydı.

Kartları aramaya devam etmesi gerekiyordu ama elinde olmadan orada durdu.

Dosyaları karıştırmak için elini uzattı. Sonra durup kendi kendine söylendikten sonra çekmeceyi kapattı. Bunun için zamanı yoktu.

ekmecedek uzaklaşması zor oldu. Cyan geldiğiki kapının karşısındaki kapıyı denedi. Kapıyı açıp aralıktan içeri bakınca o odanın da boş olduğunu gördü.

İçeri girdi. Burnu yanıyor, midesi bulanıyordu. Havada keskin bir antiseptik kokusu vardı. Bu oda da bir önceki oda kadar parlaktı. Cyan bir an nefessiz kaldı. Bir ameliyathanede olduğu fark etti.

Ameliyat masasının üzerindeki büyük lambalar dev böceklerin gözleri gibi aşağı bakıyordu. Sedyenin yanındaki tekerlekli kk tepside çelikten yapılmış cerrahi aletler vardı.

Cyan neşterleri, makasları, kısıkaçları, testereleri, cerrahi ekileri ve matkapları görünce ürperdi. Hepsi kusursuz bir şekilde yan yana dizilmişti. Ameliyat masasının etrafı kutuya

benzeyen cihazlarla çevriliydi. Hepsinin üzerinde ekranlar, düğmeler, kablolar ve tüpler vardı.

Cyan, şaşkın bir şekilde etrafa bakarken duyduğu seslerle irkildi.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyordu. Yerde sakın fakat kararlı bir şekilde ilerleyerek tok sesler çıkaran adımlar kesinlikle Ruby'ye ait değildi.

Sesler gittikçe yaklaşıyordu.

TUZAK

Cyan hızla dönüp kapıya baktı. Kulak kabartıp ayak seslerinin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Yankı hafiflemişti ama artık sesler çok daha yakından, belki yan odadan geliyordu.

Cyan eğilip ameliyat masasının arkasına saklandı. Nefesini tutarak dinlemeye devam etti.

Bir süre kesilen ayak sesleri yeniden koridorda yankılanmaya başladı. Sonra açılan bir kapının tıkırtısı duyuldu. Korku dolu bir çığlık yükseldi. Ruby.

Cyan hızla ayağa kalktığı sırada yerde sürüyen ayak seslerini duydu. Çığlık sesleri bastırılmıştı. Hızla çarpıp kapatılan demir kapıya vuran öfkeli yumrukların sesi geliyordu.

Cyan harekete geçti. Ameliyat odasından çıkıp koridora giderken birden durdu. Beyaz fayanslı odadan geçerek ona doğru ilerleyen Doktor Haven'ı görmüştü.

Dosyaların olduğu odadan geçip ameliyat odasının kapısına gelen müdürün yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. "Merhaba, Cyan. Ya da sığınaktaki misafirlerimizin dediği

gibi, *ahoy*.” Parmağını kafasına götürüp Cyan’ın her zamanki hareketini taklit ederek başındaki hayali şapkaya dokundu.

“Ruby nerede?” diye sordu Cyan öfkeyle.

“Ayakaltında dolaşamayacağı güvenli bir yerde.”

Doktor, gürültünün geldiği koridora dönerek bağırdı. “Asansörü gözetlemeyi bırakabilirsiniz, Bay Banter! İkisini de buldum. Cyan ameliyathanedeymiş. Dosyaların yakınında bir yerlerde olacağını söylememiş miydiniz size?”

“Siz...” Cyan dilini kuruyan ağzının içinde hareket ettirmeye çalıştı. “Burada olacağımızı biliyor muydunuz?”

Doktor, durumdan keyif aldığını belli eden bir ifadeyle yüzüne baktı. “Tabii ki biliyordum. Buraya inmene ben yardım ettim. Odamda biri varken şifreyi açık açık söyleyeceğimi mi sanıyordun yoksa?”

Cyan’ın kafası karışmıştı. “Ama nasıl? Böyle bir şey yapacağımı nereden biliyordunuz ki?” Etrafına baktı. “Burayı bulmaya çalıştığımı?”

“Bir işler döndüğü çok açıktı. Önce birileri personel kartına gizlice girmeye çalıştı. Bardaklar devrilmiş, personel kartlarından biri ortadan kaybolmuştu. Sonra bir de kumlarda yaptığınız şu küçük gezinti var. Sığınakta kalanlar genellikle sizin söylediğiniz gibi *değişiklik olsun diye* bir şeyler yapmazlar. Verdiğimiz ilaçlar... *durduk yere ortalığı karıştırmak* gibi istekleri bastırır. Bu kelimeleri kullandığım için bağışla lütfen.”

Doktor Haven dudağını büktü. “Bunların üzerinden çok zaman geçmeden odama gelip bir hemşirenin dosyaları çalmak istediğini söyledin. Önlüğümün arkasında bir şeyler

yaptığını da anladım tabii ki. Senin yerinde olsam yanke-sicilikte kariyer yapmayı düşünmezdim, Cyan.

Koridora çıkınca madalyonunu önlüğüme taktığını fark ettim. Ne yapmaya çalıştığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Profesör Vadasz'ın odasında baygın hâlde bulunduğunu duyduğumda hiç şaşırmadım.”

Doktor içini çekti. “Biraz düşündükten sonra oynamaya çalıştığın bu oyunda sana eşlik etmeye karar verdim. Sana ihtiyacın olan her şeyi, yani dosyaları tuttuğumuz yeri, asansörün şifresini verdim. Aslında sen yanımdayken Bay Banter’i aramadım. Sadece şifreyi sana duyurup hemen harekete geçmeni sağlamak için onu saat başı değiştireceğime dair bir hikâye uydurdum. İşte buradasın.” Uzun parmaklarını birleştirdikten sonra ellerini iki yana açtı. “Şah mat.”

Cyan hızla, kesik kesik nefes alıyordu. Sıcakladığını, gücünü kaybettiğini hissediyor, odadaki steril havayı solumakta zorlanıyordu. “Peki ama... bizi buraya neden getirdiniz?”

Doktor Haven ellerini birleştirip parmaklarının uçlarını hafifçe birbirine vurdu. “Laboratuvarındaki farelerin tuhaf davrandığını fark ettiğinde ne yapacaklarını görmek için onları serbest bırakırsın, Cyan. Kendilerini er ya da geç ele verirler. Bu olduğunda istedikleri yemi verip onları tuzığa düşürürsün.

“Bu işte yalnız olamayacağını biliyordum. Madalyonunu takip eden biri olmalıydı. Tabii ki Ruby’ydi. Seninle kumlarda gezintiye çıkan oydu. Binanın arkasındaki madalyonunun yanında onun madalyonu vardı.

“Şimdi ikiniz de olmanızı istediğim yerdesiniz. İki küçük, yaramaz fare hiç kimsenin bilmediği bu katta kapana kısıldı. Size istediğim her şeyi yapabilirim. Hem de her şeyi.”

Doktor parmaklarını iç içe geçirdi. Zayıf parmaklarını kütürdetince Cyan irkildi.

“Yaramaz fareler,” diye devam etti Doktor Haven, “der-sini almalı. Bu tür yaramazlıklara engel olmak için gereken yapılmalı. Onların yaramazlıklarının diğer fareleri üzmesini, daha da kötüsü onlara örnek olmasını hiç istemeyiz. Bu...”

Bay Banter ameliyathaneye girince sözünü yarıda kesti. İri yarı hemşirenin varlığı Doktor’un daha kasvetli, sert ve karanlık görünmesine neden oluyordu.

“Bize katıldığınız için teşekkürler, Bay Banter.” Doktor Haven kulağını tekrar koridora çevirdi. Gürültüler kesil-mişti. “Ruby sakinleşmiş gibi gözüküyor. Onunla birazdan ilgileniriz. Şimdi burada birkaç işim var.”

İnce, düzgün parmağını çenesine götürüp Cyan’i süzdü. “Biliyor musun, aslında sonuçlardan çok nedenlerle ilgile-niyorum. Seni ve Ruby’yi buraya getiren tam olarak nedir, Cyan? Bu kadar zahmete sadece dosyalarınıza bakmak için mi katlandınız?”

Cyan dişlerinin arasından konuşarak cevap verdi. “*Jon-quil*.” Ellerini yumruk yaptı. “Jonquil için geldik. Buraya gelmemizin nedeni bu.”

Doktor Haven bir kaşını kaldırdıktan sonra kaşlarını çattı. “Öyle mi? Jonquil hakkında ne biliyorsun peki?”

“Her şeyi biliyorum. Tedavinizin ona zarar verdiğini. Onu gizlediğinizi, herkesin hafızasından sildiğinizi.”

Müdürün yüzündeki yumuşak ifade sertleşti. Kafasını eğip dikkatle Cyan’e baktı. “Jonquil’ı nasıl tanıyabilirsin ki? Sen de diğerleriyle beraber tedavi edilmiştin.”

“Hayır.” Cyan’ın yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. “Şıngının içindeki o pis ilacınızı suyla değiştirdim. Yani ben de sizin oyununuza eşlik ettim.”

“Ama...” Doktor Haven gözlerini kırıştırdı. Dişlerini hafifçe ortaya çıkaracak kadar gülümserken yavaşça kafasını salladı. “Tabii ya... İlacı Bay Banter’ı çağırmaya gittiğimde değiştirmiş olmalısın. Su da...” Parlak, gri gözleri ışıldadı. “Tedaviden sonra ateşlenmenin nedenini açıklıyor. Musluk suyundaki bakteriler sindirim sisteminde sorun çıkarmaz ama kanda durum farklıdır.”

Olanları düşününce yeniden kafasını sallamaya başladı. “Gerçekten akıllıca bir hareket, Cyan. Hayranlık verici. Ama ne yazık ki sonrasında hiç düşünmeden çevirdiğin şu gizli saklı işler, anlamsız yalanlar, madalyonunu kullanarak yaptığın bu plan... pek de akıllıca değildi. Hepsi beceriksizce girişimlerdi. Doğruyu söylemek gerekirse biraz hayal kırıklığına uğradım. Senin gibi zeki birinden böyle aptalca hareketleri hiç beklemezdim. Tabii bu davranışlar senin kişisel özelliklerini yansıtıyor. Bu dikkatsizlik. Bu... aşırı güven.”

Doktor’un yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Burnundan derin, keskin bir nefes alırken nazik gülümsemesi geri döndü. “Unutkanlığın sahte olduğuna göre, şu an arkamda duran odadaki küçük sohbetimizi de hatırlıyor olmalısın. Jonquil’in başına gelen talihsizliği, Lethe Metodu’nun zavalıcığa onarılamaz bir zarar verdiğini biliyorsun.”

“Evet!” diye haykırdı Cyan. Kolunu kaldırıp sağdaki duvarı gösterdi. “Diğerlerini, Jonquil gibi zarar görüp hücrelere kapatılanları da biliyorum! Başına bunların geleceği son kişiler olmayacaklarından da eminim!”

Müdür dudaklarını büküp olanlardan pişman olmuş gibi sahte bir tavır takındı. “Son olmayacaklarını söyleyebilirim. Ne yazık ki kullandığımız metodun biraz daha yol alması gerekiyor. Ama ne derler bilirsin: İlk denemede başarılı olamasan da tekrar tekrar...”

Keyifli olduğunu belli eden yumuşak bir kahkaha attı. “Ruby’yle sen de onların yaşadıklarını yakından görme fırsatını bulacaksınız. Duygularınızı bastırmak, içinizde yaşadığınız o gizli çatışma... size çok zarar veriyor. Bunu nasıl engelleyeceğimi henüz bulamam da nasıl hızlandıracağımı çok iyi biliyorum. İşte burada, Ruby’yle sana özel olarak zaman ayırarak yapacağım şey de bu. Bunu gereken özeni göstererek yapmaktan çok keyif alacağım. İnsanın yaptığı işten keyif alması sence de çok güzel değil mi?”

Müdür karşısında gülümserken Cyan kollarının ve bacaklarının titreyişine engel olmaya çalışıyordu. Parmağını hızla havaya kaldırarak tavanı işaret etti. “Ya diğerleri!” Gür bir sesle konuşmaya çalışıyordu ama sesi boğulup titriyordu. “Yukarıdakiler... Biz ortadan kaybolursak—”

“Siz ortadan kaybolursanız ne yaparlar?” diyerek sözünü kesti Doktor Haven. Hafifçe güldü. “Yukarıda neler olacağını gayet iyi biliyorsun, Cyan. Birkaç ışık terapisi yeterli olacaktır. Hafızalardaki görüntünüz önce... bulanıklaşacak. İnsanların kafaları kısa bir süre için karışsa da ilaçlarını aldıktan sonra bir daha akıllarına bile gelmeyeceksiniz. Siz daha neler olduğunu anlamadan bir bakmışsınız *puff* kimse sizi hatırlamıyor. Sen ve Ruby onların gözünde sadece birer ölüye dönüşeceksiniz. Aslında daha da beteri... hiç var olmamışsınız gibi olacak.”

Cyan gözlerini yerde dolaştırarak söyleyecek söz bulmaya çalışıyordu. Sırtını ve bacaklarını etkisi altına alan bir titremeye kafasını kaldırdı. Doktor Haven'ın yüzündeki gülümsemeyi görmüyordu. Karşısında sadece az önce hızla yanlarından uzaklaştığı kafataslarını andıran incecik bir deriyle çevrelenmiş dişler vardı.

Boğazı şişmeye başlamıştı. "Ama... bunu nasıl yapabilirsiniz? Siz... burada çalışanlar..." Gözlerini Bay Banter'a çevirdi. "Bu... çocuklara... bütün bunları nasıl yapabiliyorsunuz?"

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı Doktor Haven. Hızla hemşireye döndü. Birbirlerine tuhaf bir şekilde baktılar. "Hiçbir şeyin farkında değilsin. Bu katı benim dışımda sadece Bay Banter biliyor. Personel, kriz geçiren hastaların bir rehabilitasyon merkezine gönderildiklerini, orada tedavi olarak mutlu bir yaşam sürdürdüklerini sanıyor. Burada çalışanlar soru sormaz. Soru sormamak için iyi bir maaş alıyorlar."

Müdür omuz silkti. "Binayı sadece hastalar huzursuz olmasın diye mi kameralarla izlemediğimizi sanıyorsun? Personelin burada uygulanan tedavinin dışında kalan çalışmalarımı görmemesi çok daha iyi olur. Tedavinin henüz... deney aşamasında olan süreçlerini onaylamayabilirler. Ne yazık ki bazı insanlar her şeyin kuralına uygun bir şekilde yapılmasını istiyor. Herkes Bay Banter ve benim gibi insanların iyiliği için kendini bilime adamıyor."

Cyan çok gerilmişti ama titremesine engel olmak için elinden geleni yapıyordu. Midesinde kaynayan ve korkusunu alıp götüren öfkeyi hissedebiliyordu. "Bana bilimden ve iyilikten bahsetmeyin sakın! Daha önce söylediklerinizi hatırlıyorum. Bütün bunları para için yapıyorsunuz."

Müdür, üzerine üflediği kol düğmesini parlatırken konuşmaya devam etti. “Para sadece bu işin bir artısı. Söylediğim gibi, güzel olan şey insanın sevdiği işi yapmasıdır, Cyan.”

“Yaptıklarınız yanınıza kalmayacak.” Cyan sesini yükseltmişti. Daha dik durmaya, eklemleri iyice ortaya çıkana kadar yumruklarını sıkmaya başladığını fark etti. “Bu kadar insan ortadan kayboluyor... Birileri soru sormaya başlayacak! Burayı bulacaklar! Aileler, yetkililer...”

Doktor Haven itiraz ederek araya girdi. “İnan bana, hiç kimse gelmeyecek. Buraya getirdiğimiz çocukları seçerken çok titiz davranırız. Evden kaçan, başıboş gençleri buluruz. Ümitsiz vakaları. Çok fazla anısı, kaybedecek pek bir şeyi olmayan çocukları. Kimse onları aramak için buraya gelmez. Böyle bir şey olsa bile sığınığın yatırımcıları çok zengin ve güçlü kişiler. Adanın bulunmaması için ve gereken durumlarda geride bıraktığımız izleri silmek için ellerinden geleni yaparlar. Bu sığınak, yüce bir ideal uğruna kendilerini feda etmeyi göze alan çok nüfuzlu insanlar tarafından destekleniyor, Cyan.”

Cyan’ın dudaklarında alaycı bir gülümse belirdi. “Aslında kendilerini feda etmiyorlar, öyle değil mi? Başkalarını feda ediyorlar. Acı çeken, zayıf insanları feda ediyorlar.”

Müdür yorgun bir tavırla omuz silkti. “Ne yazık ki dünya böyle bir yer. Sana küçük bir hediye vereceğim, Cyan.” Bay Banter’a döndü. “Gözünüzü üzerinden ayırmayın. Hemen döneceğim.”

Ötuzuncü Doz

VEDA HEDİYESİ

Doktor kapıdan çıkıp gözden kaybolarak Cyan'ı Bay Banter'la yalnız bıraktı.

Cyan dudaklarını büzüp derin, öfkeli soluklar alırken hemşire hâlimden memnun bir şekilde gülümsüyordu. Gözlüklerinin camından gözüken mavi gözleri ışıldıyordu.

Doktor Haven geri döndüğünde elindeki dosyayı yere fırlattı. Dosya Cyan'ın ayaklarının ucuna kadar gelip durdu.

“Bu ne?” diye sordu Cyan.

“Dosyan. Her şey içinde. Gerçek adın. Nereden geldiğin. Neden burada olduğun.”

Cyan dosyaya baktıktan sonra titreyen ellerle yere eğildi. Ama dosyaya dokunmadan önce tereddütle duraksadı.

Gözlerini o sırada merakla onu izleyen Doktor Haven'a çevirdi. “Bana bunu neden veriyorsunuz?”

“Nedeni yok.”

Cyan gözlerini kıstı. “Araştırmanız için mi? Not mu alacaksınız?” Sağındaki duvara baktı. “Yoksa her şey böyle mi başlıyor? Beni o hücrelerdeki hastalardan birine mi çevireceksiniz?”

Doktor Haven yeleğindeki bir ipliği temizledi. “Her ikisi de denebilir. Belki çok daha fazlası. Sana tamamen veda etmeden önce küçük bir hediye. Bütün bu kendini beğenmiş tavırlarına rağmen seni sevdiğimi söyleyebilirim, Cyan. Sen her zaman benim ilginç deneklerimden biriydin.”

Cyan ayağa kalkıp omuzlarını doğrulttu. Yerdeki dosyaya elini bile sürmemiştı. “Ben *denek* değilim. Bu dosyayı istemiyorum. Size bu zevki tattırmayacağım.”

“Hadi ama, Cyan. Merak ediyor olmalısın.”

Cyan gözlerini müdürün gözlerinden ayırmamaya çalışsa da bunu sürdürmek imkânsızdı. Elinde olmadan kafasını eğip ayaklarının dibinde duran dosyaya baktı.

“Ne kadar hevesli olduğunu görebiliyorum,” dedi Doktor Haven. Vereceğim birkaç küçük bilgi seni cesaretlendirebilir. Nicholas Bromden desem? Adın bu, Cyan. Senin *gerçek* adın. Peki... Joni desem? Ya da Scott? Scott ve Joni Bromden, senin—”

“Annem ve babam,” dedi Cyan. Hâlâ dosyaya bakıyordu. Omuzları gevşemeye başlamıştı. Dik durmak için verdiği savaşı kaybetmişti.

“Doğru. Daha fazlasını bilmek ister misin? Hepsi o dosyada seni bekliyor.”

Cyan gözlerini dosyadan ayırmadan yüzünde üzgün bir ifadeyle kafasını sağa sola salladı.

“Peki...” diye devam etti Doktor Haven, “sana yangından bahsetsem? Evinizde çıkan yangından. Ne dersin?”

Cyan bu defa kafasını sallayamadı. Başı önünde, hiç hareket etmeden öylece duruyordu. Soluk borusu sıkışıp ka-

rıncalanmaya başlamıştı. Boğazına, burnuna dolan boğucu dumanın kokusunu duyabiliyordu. Elini yüzüne götürünce yanaklarındaki sıcaklığı hissetti.

“Bence,” dedi Doktor Haven, “sen bu hikâyenin nereye gittiğini tahmin ediyorsun.”

Cyan ellerini kulaklarına bastırdı. Yanan ahşabın çıtırtılarını duyabiliyordu. Gözlerini kapatınca kabaran boyaları, yükselen dumanları, duvarları ve perdeleri saran alevleri görebiliyordu. Uğultuların arasında biri inliyordu. Alevlerin arasından gelen acı dolu çığlıklar bir zamanlar tanıdığı ama artık hatırlayamadığı birine aitti.

Doktor söylediklerini duyurmak için sesini yükseltti. “İşin ilginç tarafı ne biliyor musun? Annen yangın yüzünden ölmedi. Yani tam olarak öyle sayılmaz. Seni bulmak için babanla birlikte binada kalmışlardı. Kaçamayacak kadar korktuğun için dumanların arasında kaybolmuştun. Sadece on iki yaşında bir çocuktun. Üçünüz yangından sağ kurtuldunuz. Her şey yolunda gidiyor gibiydi.”

Cyan dilinin altında biriken acı sıvının tadını alıyordu. Göz kapakları acımaya başlamıştı. Gözlerini kapatıp gittikçe artan baskıyı hafifletmeye çalıştı. Titreyen ellerini kulaklarından çekti.

Doktor anlatmaya devam ediyordu. “Ama annen hastanede öldü, ne yazık ki. Çok fazla duman soluduğu için bazı sorunlar çıkmıştı.

Buraya ilk geldiğinde söylediklerini hatırlıyorum. Yemini kaydetmeden önce bana seni üzen şeyin sadece annenin ölümü olmadığını söylemiştin. Yangından sağ kurtulduğu

hâlde ölmesiydi seni üzen. İnsanın ümide kapıldığı bir anda bütün ümidini kaybetmesi ne kadar da kötü...

Olanlar seni kahrediyordu, Cyan. Olanlar ve tabii ki suçluluk duygusu. Seni kurtarmak için içeride kalmasaydı annen hâlâ hayatta olabilirdi sonuçta.”

Cyan’ın dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü.

Doktor Haven dişleriyle sesler çıkararak devam etti. “Babanın içmeye başlaması da çok şaşırtıcı olmadı tabii. Artık seni görmüyordu. Bu kadar çabuk unutulmanın seni ne kadar korkuttuğunu anlatmıştın bana. Artık hiç durmadan içiyordu; annen olmadan yolunu tamamen kaybetmişti. Kaybolmuştu. Hatta o da... ölmüş gibiydi. Tam olarak bu cümleyi kullanmıştın, Cyan. Baban söylemese de annenin ölümünden seni sorumlu tuttuğunu hissediyordun. Zaten sen de kendini suçluyordun.

Evden kaçman çok şaşırtıcı değildi.” Müdür kederli bir şekilde nefes aldı. “Olanlar çok trajik, öyle değil mi? Sığınakta kalmak isteyeceğinden hiç şüphem yoktu. Burası tam sana göreymi.”

Cyan dizlerinin üzerine çöktüğünün farkında bile değildi. Gözlerinin arkasındaki acı lav gibiydi. Gözlüklerini çıkarıp avuçlarını gözlerine bastırdı.

“Seni çok sevmişlerdi, Cyan. Kendin de söyledin. Dosyadaki resimlere bakarsan görebilirsin. Yangından kurtarılan bütün fotoğraflar o dosyanın içinde. Ulaşabildiğimiz bütün fotoğrafları topladık. Sahilde, çadırda çektiirdiğiniz fotoğraflar, okuldaki piyesler, doğum günü pastalarında mum üflerken çekildiğin resimler. Annen güzel bir kadıymış. Babanın sonradan beyazlayan saçları o zamanlar simsiyahmış.”

Cyan elinden geleni yapmasına rağmen annesiyle babasının yüzünü hatırlayamıyordu. Aklına sadece korku, duman, yas ve alevler geliyordu.

Bir de sevgi. Acısını hafifleten, kederini azaltan büyük bir sevgi.

Cyan ellerini gözlerinden çekip dikkatle onu izleyerek yanına yaklaşan Doktor Haven'a baktı.

"Çok üzüldün, değil mi?" dedi Doktor. Dudaklarını büzüp sarkıtarak üzgün görünmeye çalışıyordu. Ama Cyan gözlükleri olmadığı hâlde doktorun gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordu. İçini yakıp kavuran acı, nefretle karışık bir öfkeye dönüştü.

"Bazen en iyisi unutmaktır," diye teselli etti Doktor Haven. "Sence de öyle değil mi? Sorunları giderip bu tedaviyi tamamladığımda dünyaya ne kadar önemli bir hizmet sunacağımı görebiliyor musun artık, Cyan?"

Bir süredir dişlerini sıktağı için Cyan'ın çenesi acıyordu.

Kaşlarını çatıp yerden aldığı gözlüklerini takarak müdürün gözlerinin içine baktı. "Unutmak istemiyorum. Acılarımı hafifletmek istemiyorum. Bir daha asla. Acılarım hayatımın bir parçası. Annemin hâlâ hayatımın bir parçası olmasını sağlayan şey. Babamın da. Unutmaktansa... acı çekmeyi tercih ederim!"

Elini gözlüklerinin altında gezdirince gözlerindeki ıslaklığı fark etti. Ne olduğunu anlayınca şaşkınlıkla parmaklarına baktı.

Gözyaşları keskin beyaz ışığın altında parlıyordu.

Kafasını kaldırdı. Doktor Haven da gözyaşlarına bakıyordu.

Müdür, kel kafasının kenarlarındaki saçlarını kaşıdı. “Çok ilginç. Belli ki birileri bir süredir ilaçlarını almayı ihmal ediyor. Bu birkaç şeyi açıklıyor.”

Cyan’ın yüzüne baktı. Dudaklarındaki çirkin gülümseme geri dönmüştü. “İstediyini söyle, Cyan ama ne yazık ki unutacaksın. Bu konuyla bizzat ilgileneceğim.”

Yeniden Cyan’ın ellerine baktı. “Bu gözyaşlarını sana hediye ediyorum. Ama geriye kalan her şey içinde kalacak ve seni yiyip bitirecek. Tıpkı bu hücrelerde kalanların içten içe çürüdüğü gibi.”

Yana doğru bir adım attı. “Şimdi Bay Banter, Cyan’i uyutmanızı rica edeceğim.”

Bay Banter yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle Cyan’e yaklaştı. Beyaz pantolonunun cebinden soluk renkli bir kartuş çıkardı.

Cyan yerdeki dosyaya uzandı. Gözlerini hemşireden ayırmadan yere eğilip eline aldığı dosyayı havaya kaldırırken ceketinden çıkardığı iğneyi gizledi.

“O dosyaya bakmak için çok geç kaldın,” dedi Doktor Haven “Şansını kaybettin.”

Bay Banter iyice yaklaşıyordu. Üniforması kadar beyaz dişleri o kadar ince ve sıkı ki ağzından taşacak gibi görünüyordu. Pembe, kalın parmaklarında çevirdiği kartuşun ucundaki iğne parladı.

Cyan bir elinde dosyayı tutmaya devam ederken diğer elindeki kartuşu sıkıca kavramıştı. Korku ve kararlılık arasında gidip gelen bir ifadeyle terle kaplı yüzünü buruşturdu.

Hemşirenin sakin soluklarının yüksek sesini, geniş göğsünden yükselen hırıltıyı duyabiliyordu.

Bay Banter iğnesini batırmaya hazırlandı. Cyan dosyayla elindeki kartuşu yere düşürünce yüzündeki gülümseme birden kayboldu.

Cyan dosyayı yüzüne sallayıp kenara kaçtıktan sonra iğneyi hemşirenin bacağına sapladı. Bay Banter bacağından sallanan kartuşa bakınca gözlerini kısıp şaşkınlıkla ağzını açtı.

Cyan ameliyat masasından aldığı çekici o sırada yolunu kapatmaya çalışan Doktor Haven'a doğrulttu. Nefes nefese kalıp titreyerek çekici havaya kaldırdı ve doktoru vurmakla tehdit etti.

Doktor gözlerini gümüş çekiçten ayırmıyordu. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum." Gözlerini Cyan'ın yüzüne çevirdi. "Profilin buna uygun değil."

Çekici almak için uzandı ama Cyan elini sallayınca geri çekildi.

"Bugün gerçekten profilimi test etmek istiyor musunuz, Doktor?"

Doktor kaşlarını çatıp geri çekildi.

O sırada Bay Banter, bacağına saplanan iğneye bakarak ilacın etkisini göstermesini bekliyordu. Cyan hızla dosyalarla dolu dolapları ve beyaz fayanslı odayı geçti. Koridora çıktığında Doktor'un Bay Banter'a bağırdığını duydu. "Şırınga boştu, sersem! Onu Profesör'ü bayıltmak için kullanmıştı! Kendi iğneni alıp yakala şu çocuğu!"

"Ruby!" Cyan çaresizce bağırarak arkadaşını bulmaya çalışıyordu. Asansöre doğru koşarken kapılardan birinin

koluna sıkıştırılan sandalyeyi fark etti. Sandalyeye bir tekme atıp kapıyı açınca ayağa kalkan Ruby'yi gördü. Kutularla, deri kayışlı yataklarla ve sandalyelerle dolu bir odadaydı.

“Cyan!” diyerek kapıya doğru koştu. “Doktor Haven beni bulup buraya kapat–”

“Zamanımız yok!” Cyan onu koridora doğru çekti.

Doktor Haven, bacağına tutup yanında ağır ağır yürüyen Bay Banter'la birlikte onlara doğru ilerliyordu. Yüzünde sakin, telaşsız bir ifade vardı. Bay Banter ise gözlüklerinin arkasından öfkeyle Cyan'e bakıyordu. Gözlüklerinin kalın camları kızgınlığını iyice açığa çıkarmıştı. Ağaç gövdesine benzeyen kollarının ucundaki ellerini yumruk yapmıştı.

“Hadi!” diye bağırdı Cyan, Ruby'nin kolunu tutarak. Ama Ruby yerinden kıpırdamıyordu.

“Bekle,” diyerek Bay Banter'a baktı. Gözlerini kaslı gövdesinden ayırmıyordu. Cyan'in elini bırakarak göğsüne dokunduktan sonra doktorla hemşireye doğru yürümeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Cyan. Kolunu uzatıp ileri doğru bir adım attı ama ona yetişemedi.

Ruby arkasına bile bakmadan ilerliyordu. “Kaçamayız,” dedi. “En iyisi teslim olmak.”

Cyan yüzünü çaresizce buruşturup arkadaşını izledi.

Ruby kolunu Bay Banter'a uzattı. Doktor Haven kendini beğenmiş bir tavırla konuşmaya başladı. “En azından Ruby mantıklı davranıyor, Cyan. Sen de boşu boşuna çırpınıp kaçınılmaz olanı erteliyorsun sadece. Zaman kaybindan başka–”

“Koş!” diye bağırdı Ruby. Bay Banter'ın yakasındaki kartı alıp hızla havaya fırlattı. “Yakala Cyan!”

Cyan çoktan harekete geçmişti. Yerinden fırlayıp dizlerinin üzerinde kayarak yere düşen kartı aldı. Geldiği yöne doğru koşarken Bay Banter'ın iğnesini Ruby'nin boynuna sapladığını gördü.

Koşmaya devam etti. Bay Banter'ın ağır ayaklarını vura vura arkasından geldiğini duyabiliyordu.

Sendeleyip tökezleyerek az önce yanından geçtiği servis arabasını tutup Bay Banter'a doğru itti. Hemşire, bacaklarına çarpan arabanın etkisiyle sallanıp duvara vururken koridor metalik seslerle yankılanıyordu.

Araba Cyan'e birkaç saniye kazandırmıştı. Bay Banter'ın kartını elinde tutarken hastaların kapatıldığı hücrelerin ortasındaki koridorda sendeleyerek ilerledi. Bay Banter toparlanıp yeniden peşine düşmüştü. Koridorda gidebileceği başka bir yer olmadığını gören Cyan hızla asansörün kabinine atlayıp düşmeye bastı.

Hemşire yaklaşmak üzereydi. Asansörün hareket etmeye başlayan kapıları zamanında kapanmayacaktı. Cyan paniğe kapılarak elindeki çekici koridora fırlattı. Bay Banter kenara kaçarak havada dönen çekiçten son anda kurtuldu.

Kapılar kapanmaya devam ederken Cyan boşluktan Ruby'yi gördü. Kendinden geçerek Doktor Haven'ın ayaklarının dibine düşmüştü.

Bay Banter da dişlerini sıkıp kendini toparladıktan sonra öfkeyle ona doğru gelmeye başlamıştı. Öfkeden kıpkırmızı olmuş hâlde asansöre yaklaşıyordu. Kapılar kapanınca hemşirenin yüzü kayboldu. Geriye sadece kapıya vuran yumruklarının sesi kalmıştı.

Otuz Birinci Doz

GİRİLMEZ ALAN

Asansör yükselirken Cyan, Bay Banter'in kartını cebine yerleştirdi. Kollarını kabinin metal duvarlarına dayayıp derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı.

Kapılar açılır açılmaz Doktor Haven'ın odasının önünden geçip fuayeye doğru koştu. Etrafta kırmızı üniformalı gençler koşuşturuyordu. Cyan iki hemşirenin akrep ve yelkovanı olmayan saatin yanında sohbet ettiğini gördü. Konuşmalarına birdenbire ara vererek ceplerindeki madalyonları çıkardılar.

Cyan hemşirelere bakıp kollarını sallamaya başladı. "Yapmayın!" diye bağırdı. "Doktor Haven'ın size söylediklerini sakın yapmayın!" Hızla arkasındaki koridoru işaret etti. "Aşağıda bir kat daha var! Buradan gönderildiğini sandığınız çocukları oraya hapsetmiş! Bizi deneylerde kullanıyor!" Durup ona bakan çocukları işaret etti.

Hemşireler şaşkınlıkla birbirlerine baktıktan sonra madalyonların ekranında yazan mesajı okudular. Cyan'e baktıklarında gözlerindeki ifade sertleşmişti. Kararlı bir tavırla omuzlarını dikleştirdiler.

Yeni hemşireler gelmeye başlamıştı. Cyan kapakları açık madalyonlardan yayılan parlaklığı görebiliyordu. Yüzlerinde katı, ciddi bir ifadeyle diğer çocuklara baktıktan sonra gözlerini Cyan'e çevirdiler.

Bayan Ferryman elinde madalyonuyla birlikte odasına giden koridora girdi. Cyan'i görünce endişeyle kaşlarını çattı.

Cyan ellerini havaya kaldırıp geri geri yürüdü. "Lütfen!" diye bağırdı. "Doktor Haven beni yakalamanızı istiyorsa onu dinlemeyin! Hepimizin üzerinde deneyler yapıyor. Hastalanan çocukları saklıyor! Hepimiz tehlikedeyiz! Lütfen bana inanın—"

"Saçmalık."

Cyan'e bakan bütün gözler koridorun sonundaki Doktor Haven'a çevrildi. Bay Banter doktorun yanındaydı. Hırınlığını üzerinden atan hemşire sakın ve profesyonel bir tavır takınmıştı.

"Hemşireler." Müdür yüksek sesle konuşuyordu ama sesinde yüzündeki gülümseme kadar sakın bir ton vardı. "Cyan'ın söylediklerine kulak asmayın. Zavallı ocuk sadece bir atak geçiriyor. Bazı kuruntulara kapıldığı anlaşılıyor. Ondan uzak durun ve bütün ıkışları kapatın. Bay Banter, şimdi onu sakınleştirip buradan uzaklaştıracak."

Bay Banter'ın yolunu kapatan kalabalık yavaşça hareket etmeye başladı. Bazıları ekingen bir tavırla kenara çekildi. İnsanların gözleri Cyan ve müdür arasında gidip geliyordu.

"Doğruyu söylüyorum!" diye bağırdı Cyan. Yalvaran gözlerle Bayan Ferryman'a baktıktan sonra en yakınındaki çocuklara döndü. Birkaçı geri çekilip ondan uzaklaşmıştı.

“Sizi uyutup her şeyi unutturacaklar!” Sesi titriyordu. Tükürüklerini saçarak konuşmaya devam etti. “Bunu yapmalarına izin vermeyin! Savaşın onlarla!”

Hemşirelerden bazıları birbirlerine baktı. Çocuklar da birbirlerine bakıyorlardı. Kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başlamıştı.

Doktor Haven gürültülerin arasından sesini duyurmak için bağırdı. “Bay Banter’in önünden çekilin! Cyan çok tehlikeli. Birine zarar verebilir!” Doktor’un gözleri kalabalıkta dolaştı. Paniğe kapılan birkaç çocuk olay yerinden kaçmaya çalışıyor, çıkışları kapatan hemşireleri ittiriyordu. Ama ne yapacağına karar veremeyen kalabalık Bay Banter’in yolunu kapamaya devam ediyordu.

“Pekâlâ!” diye bağırdı müdür ve yumruğunu havaya kaldırdı. “Hemşireler! Standart protokolü uygulayın! Sığınaktaki herkesi toplayıp uyutun! Bay Banter, Cyan’i yakalayın!”

Bay Banter önündekileri kenara itip ilerlemeye başladı. Cyan’e yaklaşırken Doktor Haven da arkasından geliyordu.

Cyan hızla sağına soluna döndü. Hemşirelerden biri döner kapının yanındaydı. Diğerleri merdivenlerde ve koridorlarda bekliyordu. Kalabalığın arasına dalmaktan başka bir seçeneği yoktu.

Bay Banter’in, çocukları oyuncak bebekler gibi sağa sola fırlatmasıyla iyice karışan kalabalığın arasında ilerledi. Hemşireler iğnelerini çıkarınca ortalık iyice karışmıştı.

Bay Banter yaklaşırken Cyan bağırp söylenerek kaçacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Tam o sırada bir hemşirenin

çocuklardan birini yakalamak için yerinden ayrıldığını fark etti; yukarıdaki katlara çıkan merdivenler korumasız kalmıştı.

Döner merdivenlerden çıkmaya başlayınca aşağıdan gelen acımasız kahkahayı duydu. “Kendi kendini kapana kısırdın!” diye bağırdı Doktor Haven. “Şimdi binanın yeniden yapılandırılmasını emredip çerçeveyi çalışanlarla dolduracağım! Hiçbir yere kaçamazsın! Bu saçmalığa bir son ver artık!”

Cyan merdivenlerden çıkmaya devam ediyordu. Tırabzanlardan güç aldı. Ayağı kaydıktan sonra yoluna ellerinin ve dizlerinin üzerinde ilerleyerek devam etti.

Üst kata çıktığında bütün madalyonlardan gelen uyarı sesini duyabiliyordu. Yer değiştirme başlamak üzereydi.

Bir kapıdan geçince karşısına çıkan hole girdiğinde iki kişinin telaşla çerçevedeki ceplere girmeye çalıştığını gördü. Derinden gelen sesler duvarlarda ve yerlerde yankılanıyordu. Tıkırtılar duyuluyordu. Çarklardan ve makaralardan gıcırtilar geliyordu.

Cyan de hiç düşünmeden boş bir cebe doğru ilerledi ama cebin kapısı açılınca hızla kenara kaçtı. Çerçeveden çıkıp ahşap boşluğa giren asık suratlı bir teknisyen Cyan’i yakalamak için kollarını uzatmıştı.

Cyan teknisyenden kaçarken duvarların uğultusundan başka bir ses duydu; sert adımlarla ilerleyen birinin ayak sesleriydi. Dönüp arkasına bakınca kapıdaki pencereden yumruklarını sıkıp ona doğru ilerleyen Bay Banter’ı gördü.

Koşmaya başladı. Önüne çıkan yola giriyor, Bay Banter’ın yer değiştirme başlayınca peşini bırakması için dua ederek

bir odadan diğesine geçiyordu. Ama duvarlar hareket etmeye başlamasına rağmen hemşire arkasından gelmeye devam etti.

Cyan'ın o sırada üzerinde yürüdüğü kat sağa doğru kayarken karşısındaki kapı sola doğru çekiliyordu.

Çapraz bir doğrultuda ilerleyerek köşeyi dönüp kayan kapıdan bir odaya girince Bay Banter'ın onu yakalamak için uzattığı elleri boş kaldı.

Bay Banter, cüssesine göre hızlı hareket ediyor, Cyan yer değiştiren duvarların arasındaki boşluklardan geçerken hemşire de geride kalmıyor, bir adım geriden geliyordu.

Cyan ceplere gizlenen kırmızı, beyaz, gri kıyafetlerin içindeki çocukların ve çalışanların şaşkınlıklarını görebiliyordu. Döner merdivenlere doğru ilerlerken içinde olduğu koridor hızla aşağı inmeye başlayınca midesinin ciğerlerine vurduğunu hissetti.

Aşağıdan kime ait olduğunu bilmediği bir ses duydu. "Bu çok hoşuma gitmeye başladı, Cyan!"

Cyan aşağı bakınca merdivenlerin köşesinde duran Bay Banter'ın gülümsediğini gördü. Şaşkınlıktan neredeyse düşecekti. "Demek konuşabiliyorsun!"

Bay Banter'ın gür kahkahası gıcırıtların ve uğultuların arasında duyulabilecek kadar yüksekti. "Yapabildiğim başka şeyler de var! Birazdan o incecik boynunu avuçlarıma içine aldığımda sen de göreceksin!"

Cyan dişlerini sıktı. Yorgun bacakları ağrıyordu. Güçlkle nefes alıyordu ve boğazı kurumuştı. Merdivenlerin tepesine çıkınca kendini soldaki boşluğa attığı sırada yükselen bir

duvar çenesine hafifçe çarpıp onu yeniden merdivenlere düşürdü.

Karşısındaki görüntü birden bölündü. Gözlükleri kırılmıştı.

Bay Banter yeniden karşısına çıkıp onu yakalamak üzere harekete geçmişti ama Cyan tökezleyerek de olsa hemşirenin elinden kaçmayı başardı. Omzu karşısına çıkan bir duvara çarptıktan sonra o sırada aşağı inen kata atladı.

Henüz toplanmamış bir yatağın üzerine düştü. Başının üzerinde parçalara ayrılan bir eşyanın kırıkları kafasına dö-küldü. Kırılan bir vazonun ayaklarının dibindeki parçalarını gördü. Kafasını çevirip yukarı bakınca Bay Banter'in ona fırlatmak için elinde tuttuğu vazoyu fark etti. Hızla yana kayınca vazo sol tarafa vurdu ama hareket ederken çarptığı raflardaki saksılar üzerine devrilmişti.

Cyan yeniden arkasına bakınca yerde yuvarlanan saksıyı gördü. Önündeki duvar yere doğru alçalırken yukarıdan yeni bir duvar iniyordu. Aradaki boşluktan hızla kayıp diğer odaya geçtikten sonra arkasına bakınca Bay Banter'in saksıya takılıp tökezlediğini gördü. Yüzündeki gülümseme kaybolurken hemşire düşüp odanın kenarına yuvarlanmıştı. Yer değiştiren duvarların arasındaki boşluktan kolunu uzatıyordu. Cyan aşağı kayan duvarın hemşirenin koluna doğru geldiğini gördü.

Kemiklerden gelen çıtırtı duyuldu. Cyan yüzünü buruşturup yola devam etmeye çalışırken hızla aşağı inen odanın etkisiyle midesi altüst oluyor, sendeliyordu. Halının üzerinde güçlkle adım atarken sağ, solu, yukarı ve aşağı ayırt ede-

miyordu. Oda sarsılarak durunca sığınağın derin, yuvarlak pencerelerinden birinden parlak gökyüzünü gördü.

Pencereye doğru koşmaya başladı ama içinde bulunduğu odanın kenarına gelince durdu. Duvarın olduğu pencereyle Cyan'ın bulunduğu oda geniş bir boşlukla birbirinden ayrılmıştı.

“Girilmez alan,” dedi Cyan iç çekerek. Aşağı bakınca kübik boşluğun sonundaki yatak odasını gördü. Aşağıdaki oda, Cyan'ın karşısındaki pencereleli duvarla bitişikti.

“Jonquil için,” dedikten sonra derin bir nefes alarak boşluğa atladı. O sırada kayan bir tavan saçlarını sıyırırken boşlukta süzülerek yatağın üzerine düştü. Şiltenin üzerinde yuvarlanıp pencereye çarptı. Oda sola kayarken sağa doğru ilerleyerek pencereye tutundu.

Pencerenin geniş kenarına atladı. Biraz çabayla açtığı pencereden kafasını dışarıdaki serin havaya doğru uzattı.

Otuz İkinci Düz

KALP ATIŞI

Cyan, rahatlamanın etkisiyle ağlamak üzereydi. İkinci kattaydı. Sığınağın hangarı çok uzakta değildi. Aşağıdaki pencerenin çerçevesine tutunarak alçaldıktan sonra kumla kaplı taşlık alana atladı. Hızla ayağa kalkıp topallayarak sığınağın ön tarafına doğru yürümeye başladı. Gökyüzündeki bulutlar hızla ilerliyor, kumlar şiddetli esen rüzgâr yüzünden camlara vuruyordu.

Köşeyi dönünce ileride duran birini fark etti. Mermer basamakların ilk katla buluştuğu yerde oturan birinin gölgesini gördü.

Eğilip yavaşça ilerleyince gölgenin Teal'a ait olduğunu anladı. Dizlerini karnına çekmiş orada oturuyordu.

Cyan adımlarını hızlandırdı, dizlerinin üzerinde kayarak Teal'ın kolunu tuttu. "Teal!" diye fısıldadı. "Duydun mu?"

"Neyi duydum mu?" Teal merdivenlerin kenarından döner kapıdaki camlara doğru baktı. Gözleri endişeyle açıldı. "Limandan geliyordum. Kapının arkasında olanları gördüm..." Kolunu tutmaya devam eden Cyan'ın elini tuttu. "Sen olanları gördün mü? Hemşireler herkesin üzerine

çullanmış. İnsanlara durmadan... bir şeyler batırıyorlar!" Yeniden kapının olduğu tarafa baktı. "Neler oluyor Cyan?"

Cyan gözlerini sıkıca kapatıp içerideki görüntüleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Gözlerini açtığı anda Teal'ın tırnaklarını ısırma ya başladığını gördü. Ceketinin üzerinden bile titrediğini hissedebiliyordu.

"Bu... çok uzun bir hikâye," dedi Cyan içini çekerek. "Ama kısaca söylemek gerekirse... Doktor Haven kaçığın biri. Tehlikeli deneylerini yapmak için bizi denek olarak kullanıyor."

Teal tırnağının bir parçasını kenara tükürdü. "Ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Keşke şaka olsaydı."

"Ama Doktor Haven... bizi tedavi ediyor."

Cyan merdivenlerin tepesini işaret etti. "Yukarıda yaptığı şey bu mu sence?"

Teal dudağını ısırdı. Burnunun üzerindeki gözlükleri yamulmuştu. "Olamaz."

"Merak etme," dedi Cyan, Teal'ı sakinleştirmek için elinden geleni yaparak. "Onu durdurmanın bir yolu olabilir."

"Gerçekten mi?"

"Sadece asansöre ulaşmam gerekiyor. Bunu yapabilirsem bütün bunlara bir son verebilirim. Ama içeride bir yığın hemşire var. Üstelik bir tanesi de girişte duruyor. Bu kadar kişinin arasından nasıl geçeceğimi bilmiyorum."

Teal şaşkınlıkla ağzını açarak Cyan'e baktıktan sonra kaşlarını çatmaya başladı. "Bir dakika. Sen bütün bunları

nereden biliyorsun? Yoksa... son zamanlarda Ruby'yle birlikte benden kaçmanızın bunlarla bir ilgisi var mı?"

Cyan dudaklarını sıktı. "Evet."

"Yani Doktor Haven'ın yaptıklarından bir süredir haberiniz vardı, öyle mi?"

"Ben... sanırım öyle."

"Peki bana neden söylemediniz?"

Cyan hafifçe geri çekildi. "Üzgünüm, Teal. Nasıl tepki vereceğinden emin olamadık."

Teal'ın titreyişi biraz hafiflemişti. Gözlerini kıstı. "Peki neden? Sürekli endişelendiğim için mi? Bu durum gerçekten de endişe verici, Cyan."

"Evet öyle." Cyan ellerini Teal'ın dizlerine koydu. "Sana söylemek istediğim bir şey var. Yakalanırsak ve her şeyi unutursak bunu bilmen gerekiyor."

"Her şeyi unutmak mı?"

Cyan titrek bir nefes aldı. "Endişelerine gülüp seninle dalga geçtiğim için özür dilerim, Teal. Gerçekten çok üzgünüm. Bunun senin için ne kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Teal cevap vermedi. Gözlerini Cyan'ın yüzünden ayırmıyordu.

Cyan devam etti. "Artık biliyorum. Endişelerinin tahmin ettiğinden çok daha derinlerde olduğunu, farkında bile olmadığın üzüntülerden ve korkulardan kaynaklandığını biliyorum."

Teal artık titremiyordu. Ağzını açmış Cyan'e bakıyordu. "Ne?"

Cyan, arkadaşının dizlerini sıktı. “Endişelenmekte haklıydın, Teal. Seninle asla dalga geçmemeliydik. Neden bu kadar endişeli olduğunu sormamız gerekirdi. Seninle konuşmamız gerekirdi. Ama burası...” Binanın soğuk yüzüne baktı. “Burası bu tür konuşmalara izin vermiyor. İşte bu yüzden çok tehlikeli bir yer. Bu yüzden buradan bir an önce kurtulmamız gerekiyor.” Gözlerini mermer basamaklara çevirdi. “Ama o asansöre ulaşamazsam buradan kurtulamayacağız.”

Teal, Cyan’ın elini dizinden uzaklaştırdı. Sesinde üzgün olduğunu ele veren bir ton olsa da yüzünde kararlı bir ifade vardı. “Ya sana yardım edersem?”

Cyan arkadaşına baktı. “Asansöre ulaşabilir misin sence?”

Teal umutsuzca ofladı. “Mümkün değil. Asansörün ne işimize yarayacağını bile bilmiyorum. Planladığın şey her neyse büyük ihtimalle aptalca bir şeydir, yani senin uzmanlık alanına giriyor.” Yan tarafa baktı. “Ama düşünüyorum da... herkesin dikkati dağınık olursa belki asansöre ulaşabilirsin.”

“Dikkati dağınık olursa mı?”

“Ben koridorun diğer tarafına, Bayan Ferryman’ın ofisine doğru koşabilirim. Çok uzağa gidemesem de bu süre, seni insanların gözünden uzak tutmak için yeterli olacaktır.”

Cyan kaşlarını çatıp biraz düşündü. “Biliyor musun, aslında bu plan işe yarayabilir. Benim yukarıdaki odalarda olduğumu sanıyorlar; ön kapıdan içeriye girmemi beklemeyeceklerdir.”

Gözlerinde korktuğunu belli eden bir ifadeyle Teal’a baktı. Arkadaşından şüphe duyduğu için pişman olmaya başlamıştı. “Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?”

“Hayır. Böyle bir şeyi hayatta yapmazdım. Ama bunu yapmazsam... daha kötü bir şey olacak, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Tamam, hadi yapalım o zaman. Ben bunun korkunç bir hata olduğunu fark edip fikrimi değiştirmeden önce harekete geçelim.”

Terleyen avuçlarını pantolonuna sildikten sonra homur-danıp ayağa kalktı. Boğuk bir sesle konuştu. “Teal’in zamanı.”

Cyan’ın gülümsemek üzereyken Teal’in yeniden titremeye başladığını gördü. Sessizce teşekkür edip arkasına geçerek merdivenlerin dibine çömeldi ve arkadaşının basamakları çıkışını izlemeye başladı.

Teal, döner kapının önüne gelince durup arkasına dönerek son bir kez Cyan’e baktı. İnce çerçeveli gözlükleri yamulmuştu ama gözlerinde Cyan’in daha önce hiç görmediği kadar kararlı bir ifade vardı.

Teal derin bir nefes alıp dimdik durarak cam kapıya doğru ilerledi ve içeri girdi.

Rüzgâr arkasında hızla eserken Cyan ellerinin ve dizlerinin üzerinde arkadaşını takip etmeye başladı. Ceketinin etekleri mermer basamaklara sürtünüyordu. Merdivenin tepesine yaklaştığında döner kapının camlarından içeri baktı. Teal’in fuayeye girdiğini, ellerini havada sallayıp duyamadığı bir şeyler söyleyerek sağa doğru koştuğunu gördü.

Merdivenlerin yanında Bayan Ferryman’la birlikte duran Doktor Haven da dâhil herkesin gözü Teal’daydı.

Cyan harekete geçti.

Bileklerinde ve bacaklarında duyduğu acıya aldırmadan doğrulup koşmaya başladı. Dönmeye devam eden kapıdan hızla geçip sola dönerek çalışanların ve çocukların arasından geçti. Sonra asansöre doğru koşmaya başladı.

Bay Banter'ın kartı elinde hazırıldı. Kartı kapıdaki yuvadan geçirince asansörün açılan kapısından hızla içeri daldı. Kodu çabucak girdi. Üç-bir-bir-iki. Kapılar kapandığında neredeyse yere yığılacaktı.

Asansör aşağı inip kapılar açılınca yeniden koşmaya başladı. Hücrelerin yanından geçerek kirli döşemenin üzerinde baygın yatan Ruby'nin yanına geldi. Yüzünü buruşturup boynundaki morluğa baktıktan sonra kulağını burnuna yaklaştırdı. Nefes alışını normaldi.

Çıkarıp katladığı ceketini nazikçe Ruby'nin başının altına yerleştirdi. Hafifçe yanağına dokunduktan sonra kalkıp geldiğı yöne doğru gitti.

Koridorda elinden geldiğince hızlı ilerlerken kapıların önünde durup kartı kullandı. Yeşil ışıkların yandığı kapıların kilidi koridorda yankılanan bir tıkırtıyla açılıyordu.

“Dışarı çıkın!” diye bağırdı Cyan. “Artık bitti! Dışarı çıkabilirsiniz! Güvendesiniz! Artık güvendesiniz!”

Koridorun sonuna ulaştığında arkasındaki kapıların ikisinin açıldığını gördü. Gri hasta önlüğü içinde solgun yüzlü genç bir erkek ve kız dikkatli adımlarla odalarından dışarı çıktı. Yanıp sönen puslu ışığın altında korkuyla bekleyip gözlerini kırptılar.

“Endişelenmeyin,” diye tekrar etti Cyan. Artık daha sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. “Hadi gelin. Korkmayın. Buradan çıkacağız.”

Diğer kapılar da yavaş yavaş açılıyor, koridor dolmaya başlıyordu.

Çocukların bazıları çok küçüktü. Sendeleyip gözlerini kısarak kafalarını Cyan’e çeviriyorlardı. On yaşlarındaki bir kız donuk, yeşil gözlerini Cyan’den ayırmıyordu. Saçsız başının kenarlarında sargı bezleri vardı.

Cyan, göz kapaklarının ardında hissettiği tanıdık acıya rağmen gülümsedi. Kızın dudakları kıpırdamaya başladı. Yüzünde zayıf, korku dolu, şaşkın bir ifade vardı ama gülümsemek üzereydi.

Cyan diğer çocukların arasından nazikçe geçerek kordorda geriye gitmeye başladı ama kısa, sarı saçlı bir çocuğun yanından geçerken birden durdu.

“Amber?” Yanına yaklaşırken duraksadı. Kızın ürküp geri çekilmesi onu üzmüştü. “Ya da... Ruth, öyle değil mi? Ruth McMurphy. Sensin. Senin mesajını buldum. Bıraktığın notu. Ben...” Gözlerindeki şaşkınlığı görünce devam edemedi. Kız Cyan’in neden bahsettiğini anlamıyordu.

“Sorun değil.” Yüzündeki gülümsemenin titremesine engel olmaya çalıştı. Yoluna devam ederken karşısına çıkan ince kollu, siyah saçlı kızı görünce duraksadı.

“Jonquil,” dedi iç çekerek.

Kız yavaşça dönüp bakışlarını ona doğrulttu ama Cyan’e değil önündeki boş bir noktaya bakıyordu.

“Jonquil?” diye tekrar etti Cyan.

Cevap vermiyordu. Gözleri kıpırdamıyordu.

“Korkma,” diye fısıldadı Cyan. “İyileşeceksin.” Küçük bir adım atıp kollarını yavaşça açarak nazikçe Jonquil’a sarıldı.

Jonquil hareket etmiyordu. Yerinden bile kıpırdamamıştı. Ama Cyan göğsündeki güçlü, canlı, kalp atışlarının gittikçe hızlandığını hissedebiliyordu.

Bir kez daha gözlerindeki o keskin acıyı duydu. Birkaç kez göz kapaklarını kırıp içini çekerek geri çekildi.

“Pekâlâ!” dedi. Hepsi kafasını çevirip ona baktı. Cyan asansörü işaret ediyordu. “Herkes binsin. Biraz sıkışsak hepimiz sığabiliriz. Yukarı çıkmamız lazım.”

GRİ BİR GEÇİT TÖRENİ

Cyan geri döndüğünde fuaye bıraktığından çok daha sessizdi. Sığınaktaki çocukların bazıları yerlerde uzanıyordu. Bazıları banklara yaslanmıştı. Hemşireler, baygın insanları sakince ve düzenli bir şekilde sedyelere taşıyorlardı.

Doktor Haven hâlâ döner merdivenlerin yanında, akrebi ve yelkovanı olmayan saatin sağında duruyordu. Kaşları çatıktı. Pembenin tuhaf bir tonuna bürünen yüzünde karanlık bir ifade vardı.

Öfkeli bir şekilde madalyonuna konuşarak sessizliği birdenbire bozdu. “Bay Banter! Hemen bana neler olduğu hakkında bilgi verin!”

“Sizi duyabileceğini sanmıyorum,” diye karşılık verdi Cyan.

Müdür kafasını kaldırıp gittikçe genişleyen gözleriyle Cyan’e baktı. “Sen nasıl...” Gözlerini merdivenlere çevirdi. “Bay Banter nerede?”

Hemşireler işlerini bırakıp onları seyretmeye başlamıştı.

“Hâlâ yukarıda,” dedi Cyan. “Bir yerlerde.”

Doktor gözlerini iyice kısıtı. “Hemşireler. Hemen yakalayın şunu.”

Cyan’ın yakınındaki iki hemşire ellerini hızla ceplerine götürerek iğnelerini çıkardı.

“Bekleyin,” dedi Cyan elini havaya kaldırarak. “Görmeniz gereken bir şey var.”

Arkasına dönüp koridoru işaret ettikten sonra kenara çekilip aşağıdan gelen çocuklara yol açtı.

Çocuklar fuayeye doğru ilerlerken Cyan hemşirelerin yüzündeki ifadenin değiştiğini görebiliyordu. Bazıları şaşkın, bazıları üzerlerindeki üniformalar kadar beyaz ve sert gözüküyordu.

Cyan serbest bıraktığı çocukların yanına geldi. Hepsi oldukları yerde durup ısınmak ister gibi birbirlerine sarılmıştı. Çoğu, fuayenin parlak ışıklarına alışmakta zorlanan gözlerini kısıp kırıştırıyordu.

Cyan hemşirelere baktıktan sonra Bayan Ferryman’a dönüp konuşmaya başladı. “Bu yüzler arasında tanıdığınız biri var mı?”

Bayan Ferryman ağzını şaşkınlıkla açıp kapatıyordu. Konuşmakta zorlandığı belli oluyordu. Bir süre sonra ancak kafasını sallayabildi. O sırada hafifçe geri çekilmeye başlayan Doktor Haven’a baktı. Doktor’un pembe yüzü, soluk gri bir renge bürünmüştü ama bir anda kızarıp kararlılığını sürdürdü.

“Yakalayın şunu dedim size!” diye bağırdı öfkeyle.

Hemşirelerden bazıları gözlerini kaçırdı. İçlerinden biri kafasını sağa sola sallarken bazıları iğnelerini hazırlamaya başladı.

Halının üzerinde birkaç adım duyuldu. Cyan sesin nereden geldiğine bakınca iki hemşirenin çıkışı kapattığını gördü. Diğerleri de ön taraftan ve yanlardan gelerek ona yaklaşıyordu.

“Hemşireler, olduğunuz yerde kalın!” Bağırان Bayan Ferryman’dı. Merdivenlerden ayrılıp Cyan’ın yanına gelmişti. Başhemşire göz ucuyla Cyan’e bakıp hemşirelere parmağını sert bir şekilde kaldırdı.

Adım atmaya başlayan hemşireler tereddüt edip Doktor Haven’a döndü.

“Onu dinlemeyin!” diye haykırdı. “Ben sizin amirinizim!”

“Aynı zamanda da bir yalancı!” diye karşılık verdi Bayan Ferryman.

Yüzündeki ifade her zamankinden daha sertti. Arkasındaki çocuklara bakıp yeniden personeline döndü. “Siz de bu çocukları benim kadar iyi tanıyorsunuz. Doktor Haven onların iyileştiğini, güvenli bir şekilde eve döndüklerini söylememiş miydi? Sizce iyileşmiş gibi bir hâlleri var mı? Bu çocuklar az önce şu asansörden çıkmadı mı?”

“Bu saçmalıklara kulak asmayın!” diye atıldı Doktor Haven. “Hepsini, Bayan Ferryman’ı da yakalayın yoksa... sonuçlarına katlanırsınız!”

Hemşireler gözlerini doktordan ayırarak yere bakmaya başladı. Cyan içlerinden birinin elindeki iğneyi yere düşürdüğünü gördü. Ama hemşirelerden birkaçı müdüre bakmaya devam ediyordu.

Çeneleri ve omuzları gergindi. Ellerinde hazır duran parlak iğnelerle ileri doğru adım attılar.

“Sonuçlarına katlanırlar, öyle mi?” diye haykırdı Cyan. Kolunu titreyen çocuklara çevirdi. “Doktoru dinlemeye devam ederseniz katlanacağınız sonuç... *bu*. Onlara bir bakın! Yüzlerine bakın ve hatırlamaya çalışın! Eskiden nasıl olduklarını hatırlıyor musunuz?”

Amber’ın, Bayan Ferryman’ın arkasına saklandığını gördü. Çok korkmuş gözükiyordu. Dağınık, kısa saçlarının altında kalan zayıf yüzü bembeyazdı. “Amber’a bakın!” diye devam etti. Doktor onu uzaklaştırıp bir yerlere kapatmadan önce nasıl biri olduğunu hatırlamıyorum. Ama çoğunuzun hatırladığından eminim!”

Gözlerini Amber’dan ayırmayan hemşirelerin biri hariç hepsi yavaşlayıp oldukları yerde kaldı.

Sığınağa bir süre önce gelen genç hemşire yaklaşırken Doktor Haven’a baktı. Doktor başıyla onaylayınca ilerlemeye devam etti. Ama kalabalığın arasından öne çıkan çocuğu görünce duraksadı. Jonquil derin, masum, kahverengi gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Cyan hemşireye dönüp sakın bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Buraya yeni geldiniz, öyle değil mi? Bu hastaların çoğunu tanımıyorsunuz. Ama Jonquil’ı tanıyorsunuz, değil mi? Doktor ona bunu yapmadan önce nasıl biri olduğunu hatırlayın. Farkında olmadan parçası olduğunuz şey bu işte. O iğneyi indirmedığınız sürece bunun bir parçası olmaya devam edeceksiniz.”

Hemşire dudaklarını büzüp gözlerini yere çevirdi. Şırıngayı, yanına yaklaşıp elini uzatan Bayan Ferryman’a verdi.

Cyan ağır adımlarla hemşirelerin yanından geçerek Doktor Haven’a doğru ilerledi. Artık herkes sığınağın müdürüne

bakıyordu. Hemşireler bir kez daha harekete geçti. Bütün çıkışlar kapatılmıştı.

Cyan, Teal'in baygın uzandığı sedyeye yaklaştı. Yaptıkları için ona teşekkür ederek arkadaşının göğsüne dokundu. Bu hâlde olduğu için üzülse de onunla gurur duyuyordu. Yürümeye devam etti.

Doktor, olduğu yerde öfkeden titriyor, yüzünde alaycı bir ifadeyle sessizce Cyan'e bakıyordu.

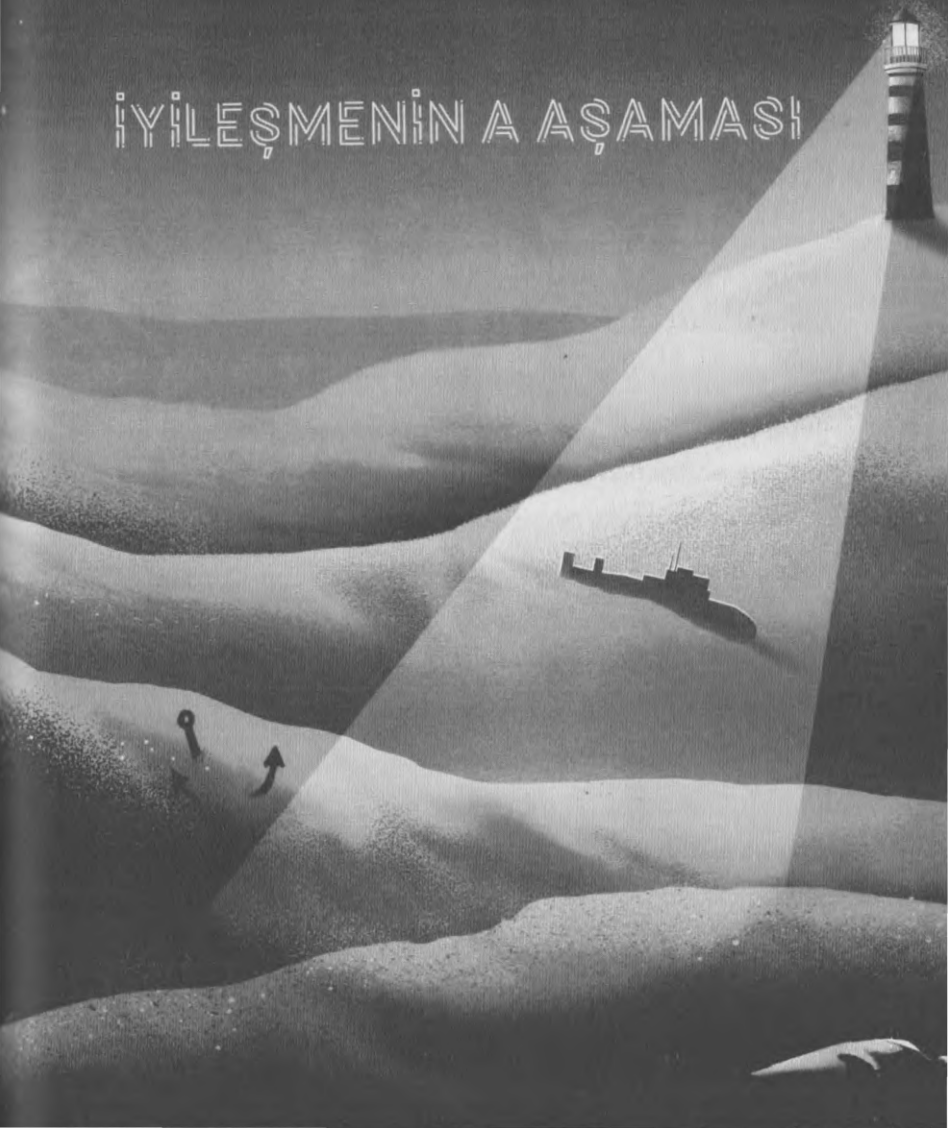
"Selam," dedi Cyan boğuk bir sesle. Ceketinin ucuyla yüzünü sildi.

Bayan Ferryman yanına gelince elindeki şırıngaya baktı. "Doktor'a kendi ilacını tattıralım mı?"

Bayan Ferryman kafasını sallayınca Cyan kenara çekildi. Doktor Haven kaçmak için arkasını dönse de gidebileceği hiçbir yer yoktu. İki hemşire kollarını tutarken aciz, korkmuş ve çaresiz gözükiyordu ama iğneyi koluna batırırlarken soğuk, gri gözlerini Cyan'e çevirdi.

Cyan daha önce kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Parmaklarını başına götürmek için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. Gülümsemeye bile hâli kalmamıştı. Başındaki hayali şapkaya hafifçe vurarak yere yığılan doktoru selamladı.

İYİLEŞMENİN A AŞAMASI

Birinci Adım

TUZLU SU

Duvarlar helikopterin dönen pervanelerinin uğultusuyla titriyordu.

Cyan helikopterin penceresinden aşağıda uzayıp giden kum tepelerini seyrediyordu. Gökyüzünde kilometrelerce mesafe gitmelerine rağmen kumların sonu bir türlü gelmiyordu.

Sola baktı. Ufuktaki yuvarlak güneşi gördü. Birkaç bulut, göbeklerindeki altın rengini almış kıvrımlarıyla şeftaliyi andıran renklere boyanmış gökyüzüne yayılıyordu.

Cyan yakındaki diğer helikopterleri görmek için pence-reye biraz daha yaklaştı. İki ucunda iki pervanesi olan çok sayıda yeşil askerî helikopterin yanında başka helikopterler de vardı. Üzerlerinde hiçbir işaretin olmadığı bazı siyah helikopterlerin sivri burunları, koyu camlı pencereleri vardı. Metalik kırmızı ve parlak sarı renkli iki hava ambulansı da gürültüler çıkararak gruplar hâlinde hızla ilerleyen diğer helikopterlere eşlik ediyordu.

Başkabiryer Sığınağı'ndan ayrılan çocuklar hasta önlükleriyle ve üniformalarıyla helikopterlerde oturuyordu.

Cyan gözlerini pencereden ayırıp Teal, Jonquil ve Ruby'ye baktı. Kokpite dönük kabinin ortasındaki fileli koltuklarda oturuyorlardı. Teal ve Ruby boş gözlerle ileri bakan Jonquil'ın sağında ve solunda oturuyordu.

Teal hâlsiz görünüyordu. Yamuk gözlüklerinin arkasındaki uykulu gözleri kızarmıştı. Sığınaktaki çocukların sakinleştiricilerle uyutulmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Teal, Jonquil'ın elini tutup bir şeyler söyledi ama Cyan helikopterin gürültüsünden söylediklerini duymadı.

Cyan'ın onları izlediğini gören Ruby yüzünde yorgun bir ifadeyle gülümsedi. Yaklaşık pencerenin yanındaki koltuğa oturdu.

Cyan yüzünü ekşitip arkadaşının boynundaki rengi değişmeye başlayan morluğa baktı. Uğultuda sesini duyurmak için yaklaştı. "İyi misin?"

"Bomba gibiyim."

Cyan hafifçe kıkırdadı. "Jonquil nasıl oldu?"

"Henüz parti yapacak havada değil ama cevap vermeye başladı. Artık biraz daha... hızlı hareket ediyor. Bu da bir şeydir, öyle değil mi?" Endişeli gözlerle Jonquil'a baktı. "Eski hâline geri döner mi sence?"

"Döner umarım. Biraz şefkatin, ışık terapisinden ve iğnelerden çok daha fazla işe yarayacağına inanıyorum."

Ruby başını sallayıp kokpite baktı. Cyan arkadaşının bakışlarını takip edince pilotun penceresinde parlayan gün batımını fark etti.

“Bayan Ferryman ve Profesör Vadasz nerede sence?” diye sordu Ruby kulağına yaklaşarak. “Onlar da bu helikopterlerden birinde mi?”

Cyan kafasını sağa sola salladı. “Profesör bizimle geliyor ama Bayan Ferryman sığınakta kaldı. Birbirlerine durmadan kimlik gösteren ve Doktor Haven’ı yakalayan bir grup görevliyle birlikte aşağıdaki gizli kata indi. Dosyalarımızın bize yardım edebilecek doğru insanlara teslim edildiğinden emin olmak istiyor. Takım elbise giyenlerden birine, sığınağa yatırım yapıp Doktor Haven’a yardım edenlerin kim olduğunu bulmakla ilgili bir şeyler söylediğini duydum.”

“Doktor’un başı belada.”

“En kötüsünü hak ediyor.”

Ruby hızla pencereye yaklaşarak parmağını cama bastırdı. “Şuna bak!”

Cyan uzanıp aşağı baktı. Ruby kum tepelerinin arasında yükselen büyük, siyah bir şeyi işaret ediyordu. Cyan, yamuk bir şekilde kuma saplanmış bu şeyi bir balinaya benzetti ama metal kuyruğunu ve pervanesini görünce ne olduğunu anladı. “Bu bir...”

“Denizaltı.” Ruby gülümseyerek aşağıdaki görüntüye bakıyordu. Dizlerini sallamaya başladı. “Şaşırtıcı, değil mi?”

“Evet, şaşırtıcı.” Cyan gözlerini kum tepelerinden ayırmıyordu. Tam olarak emin değildi ama kumlarla kaplı manzaranın yavaşça değişmeye başladığını fark etmişti. Kum tepeleri düzleşmiş gibiydi. Üzerlerinden geçtikleri metal döküntülerle çevrili paslı gemi enkazları azalarak geride

kalıyordu. Parlaklığı azalan ışıktaki gözlerine bir şey çarptı. Gördükleri şey, kumsala vurmuş dev bir denizanasıydı.

İkisi de sessizce gelip geçen kumları izliyordu.

“Pekâlâ...” diye başladı Ruby. Boğazı düğümlenmişti.

Cyan kafasını kaldıınca Ruby’nin yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu gördü.

“Artık geri dönüyoruz,” dedi Ruby. “Başkabiryer Adası geride kaldı. Hepimiz... artık başka yerlerde olacağız. Bu, sence de biraz korkutucu değil mi?”

Yüzünde endişeli bir ifadeyle Cyan’e baktı. Kıvrıcık saçları her zamankinden daha dağınıktı. “Geride bıraktığımız her şeyle...” diye başladı, “Doktor’un bize unutturduğu her şeyle yüzleşmemiz gerekecek.”

Cyan gözlerinin karıncalandığını hissetti. “Evet. Sanırım öyle.” Ruby’nin dudaklarını canını yakacak kadar sert bir şekilde ısırıldığını gördü. “Korkuyor musun?”

Ruby yutkundu. “Evet. Korkuyorum. Yani...” Ellerini yumruk yaptı. “Bütün bunların kaçtığımız için başımıza geldiğini biliyorum. İçimize attığımız her şeyin birikip bize... zarar verdiğini de biliyorum.” Tekrar Cyan’e bakmadan önce Jonquil’a baktı. Cyan arkadaşının gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

“Yine de...” diye başladı. “Ya geriye dönmek de bize zarar verirse? Bu mümkün, öyle değil mi? Hepimiz başımıza gelen korkunç, travmatik olaylardan kaçtık. Madalyonlardaki yeminlerimize bakınca öyle olduğu anlaşılıyor. Doktor Haven bize her şeyi unutturmadan önce sahip olduğumuz acılar.”

Cyan kafasını sağı sola salladı. “Doktor Haven acılarımızı yok etmedi, onları gizledi. Sadece gizledi. Sorunlarımızla başa çıkmamıza engel oldu. İyileşme şansını elimizden aldı.”

“Evet, öyle ama... ya geri döndüğümüzde her şey daha kötü olursa? Ya karşılaşacağımız şeyler bize sığınakta yaşadıklarımızdan daha fazla zarar verirse?”

Cyan önce nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ruby’nin titreyen elini tutup yumruğunu açtıktan sonra elini avucunun içine aldı.

O an her şeyi anlamıştı.

Ruby’nin yüzündeki saçları kenara sıyırdı. “Üzgünüm, Ruby. Bu soruya cevap veremem. Başından neler geçtiğini, geriye döndüğünde neyle karşı karşıya kalacağını bilmiyorum. Ama karşına çıkan şey ne olursa olsun, seni ne kadar üzerse üzsün tek başına olmayacaksın. Ben de geçmişimle yüzleşirken tek başıma olmayacağım. Birbirimize yardım edeceğiz. Jonquil’a ve diğerlerine de yardım edeceğiz.”

Ruby sessiz kaldı. Cyan arkadaşının elini sıktığını hissetti.

“Evet,” dedi. “Birbirimize yardım edeceğiz.” Hafifçe gü-lümsedi. “Annenle babanın yanına geri döneceksin. Hep istediğin gibi.”

Cyan uzaklara baktı. “Annemi göremeyeceğim. Artık hayatta değil.”

Ruby üzüntüyle içini çekti. “Olamaz... Cyan, ben...”

“Annem öldü. Beni yangından kurtardıktan sonra.” Cyan yangının sıcaklığını o anda da hissediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Annesini elinden alan yangın kafasının içindeydi, gözlerini yakıyordu. “Beni... sığınağa getiren olay buydu.”

Ruby, ellerini arkadaşının ellerinin üzerine koydu. “Çok üzgünüm, Cyan.”

“Her şeyin nedeni buydu.” Cyan gözlerini sıkıca kapadı. “Bu acı bunca zamandır içimdeydi.” Göz kapakları titriyordu. “Artık bu acıyla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım. Anne-mi hatırlamaya başlayacağım. Yani... aslında bir şekilde ona kavuşacağım. Onu bir daha asla kaybetmeyeceğim. Asla.”

“Peki baban?”

“Hayatta. Doktor Haven içerek... olanları unutmaya çalıştığını söyledi.” Gözlerini açtı. Gözlerine iğne batıyormuş gibi hissediyordu.

“Artık her şeyi anlıyorum,” diye devam etti. “Babam benim gibi davranıyordu. Olanlardan kaçıyor. Saklanıyordu. Belki onu bulurum.”

Ruby, parmaklarını sıktı. “Umarım bulursun. Ne olursa olsun yanındayım. Tıpkı senin benim yanımda olduğun gibi. Haklısın, her şeyi birlikte göğüsleyeceğiz. Artık saklanmak yok. Artık daha fazla yaşamak var.”

Cyan kafasını salladı. “Daha fazla yaşamak.”

Ruby arkadaşının parmaklarını bir kez daha nazikçe sıktı. “Cyan...”

“Efendim?”

“Beni Serenity’ye götürüp aynadaki resimleri gösterdiğin günü hatırlıyor musun? Benden yardım istemenin daha doğru geldiğini söylemiştin hani?”

Cyan güçlükle yutkundu. “Evet. Hatırlıyorum.”

“Ben de ne demek istediğini anlamadığımı söylemiştim.”

Cyan kafasını salladı. Ruby elini çekti.

“Artık biliyorum,” dedi. “Ne demek istediğini anlıyorum. Bunun neden *doğru* geldiğini anlıyorum.”

Cyan’e sarılarak yumuşak saçlarını boynuna bastırdı. Cyan de ona sarılıp gözlerini açtı. Penceredeki görüntü artık değişmişti. Cama farklı ışıklar yansıyordu.

Cyan, yavaşça yerinde hareket ederek aşağı bakınca mavi dalgaları gördü. Aşağıda pırıl pırıl parlayan uçsuz bucaksız bir deniz vardı. Kumların yerini sular almıştı.

Gözlerini kırıp köpüren dalgalara baktı. Suyun tatlı ritmine, beyaz köpükleriyle özgürlüğe uzanan turkuaz dalgaların güzelliğine kapıldığını hissetti.

“Ruby...” diye fısıldadı.

Aşağı bakınca Ruby’nin bir an nefesi kesildi.

Cyan dalgaları izlerken hüzünlenip duygulanıyordu. Aynı zamanda gözlerinden akan tuzlu yaşlarla karışık neşe ve umut da hissediyordu. Gözlerindeki ağrı, yakıcı acı yok oldu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Artık ağlayabiliyordu.

“Arkadaşlar,” dedi Ruby diğerlerini çağırarak.

Teal kalktıktan sonra Jonquil’ı da cama yaklaştırdı.

Dört arkadaş hep birlikte önlerinde parlayan ufka bakıyordu.

SON

Cyan, kendini bildi bileli kötü anıları unutturulan onlarca çocukla birlikte Başkabiryer’de yaşar. Sorgulamanın yasaklandığı bu terk edilmiş adada, geçmişinin karanlığından korunduğuna inanır. Fakat bir gün bir balina iskeletine kazınmış gizemli bir not bulur ve neyi unuttuğunu merak etmeye başlar.

Aynı gün sığınağa getirilen biri unutturma tedavisine direnç gösterir ve acı verici de olsa hatıralarına sıkıca tutunur. Görevliler, geçmişini hatırlamasını engellemek için yeni arkadaşına daha sert tedaviler uygulamaya başladığında Cyan, Başkabiryer’in sandığı gibi olmadığını anlar. Kendisi ve sığınak hakkındaki gerçekleri öğrenmek ve arkadaşlarını kurtarmak üzere tehlikeli bir göreve çıkar.

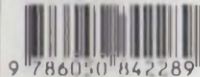
Çok sevilen *Çöpçüler* kitabının yazarı Darren Simpson’dan soluk soluğa bir özgürlük mücadelesi hikâyesi.

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

ISBN: 978-605-08-4228-9

İyi ki kitaplarım var...

genctimas.com

